

Giới thiệu Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa

Tựa truyện Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa với các nhân vật sau:

- Dương Nhi- một đứa con nít- Nguyệt Tử Hàn

- một đứa con nít không kém-

Trần Gia Huy

- Một Peter Pan đòi thực- Dương Hạo Nguyên

- Một nam thần lạnh lùng- Dương Đức Kỳ

- Một mỹ nam đào hoa- Hạ Tiểu Mỹ

- một cô bé người lớn (nhìn mà học tập đi Nhi ==)

- Hạ Mỹ Kỳ

- Một hotgirl kiêu kỳ nhưng sau này thay đổi vì ai đó

- Lâm Vy Vy

- một vị phụ nhân quý phái Và một số nhân vật bí mật sẽ được bật mí sau ạ....

~~~~~ Cảm ơn mọi người đã đọc truyện của Sam ạ! Hi vọng mọi người sẽ ủng hộ truyện teen của Sam nhiều hơn nữa ạ! *cúi đầu* ~~~~~

Và Cuộc Đời Của Nữ Sát Thủ sẽ là tác phẩm dành cho những ai thích nữ quyền đó, đừng bỏ qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Vào 1 ngày tuyệt đẹp trời (nếu không muốn nói là âm u) tại biệt thự Hạ Dương.....-Người làm đầu cả rồi? Sao lại rót cho tôi cốc trà lạnh này?

Một giọng nói chanh chua vang lên the thé, sau đó là một giọng nói nhỏ nhẹ:

-Cô cả bớt giận, tôi sẽ đi chuẩn bị cốc khác!

-Cẩn thận ta đuổi việc hết các người! Làm ăn như vậy há?

Giọng nói đó vang lên đầy hách dịch.

-Con dám sao?

Giọng nói đó là của Lâm Vy Vy, nữ nhân xinh đẹp sắc sảo, 42 tuổi, chủ tịch tập đoàn Hạ Dương có tiếng trong giới kinh doanh.

-Sao mẹ cứ bênh vực họ mãi vậy? Nhất là con nhỏ ở nhờ đó!

Con gái đầu của bà ta, Hạ Mỹ Kỳ - nghe tên biết tính liền- chu miệng nói. Có thể nói cô tiểu thư này sở hữu chất giọng ông ọ ít ai có.

-Con nhỏ ở nhờ?

Lâm Vy Vy nhướn mày hỏi.

-Là Dương Nhi đó.

-Ta cảm con nói như vậy đó!

-Đấy! Mẹ lại thế! - Mỹ Kỳ làm bộ phụng phịu (méo dễ thương ==) rồi đồng đánh đi lên cầu thang dát bạc. Bà Vy khẽ thở dài, quay sang Trình Ảnh quản gia của biệt thự:

-Tiểu Mi đâu rồi?

-Thưa phu nhân,cô hai đang ở lớp trợ giảng về khoa học.- Trình Ảnh khẽ đáp.

-Dù sao con bé cũng là niềm hi vọng của cái nhà này, không như.....-Bà Vy liếc nhìn lên chỗ Mỹ Kỳ rồi quay lại hỏi tiếp:

-Còn Dương Nhi? Con bé chưa về sao?

-CÔ ẶNH!!!!!!!!!!!!Dương Nhi đã về!

Một giọng nói trong trẻo vang lên trong vắt như con nít

-Dương Nhi! -Trình Ảnh khẽ nhắc nhở. Dương Nhi xịu mặt, ù xịu đi tới.

-Thôi nào, người nhà đứng không Tiểu Dương Nhi! Nên để con bé tự nhiên bảo mẫu ạ!

Bà Vy thay đổi ngay vẻ lạnh lùng lúc nãy, nở 1 nụ cười trên đôi môi trái tim đỏ sẫm.Dương Nhi cũng nở 1 nụ cười tươi rói trên đôi môi màu cánh hoa anh đào xinh đẹp:

-Đó, cô Ảnh thấy chưa?Phu nhân rất thương con!

Trình Ảnh cười nhẹ,nhưng có 1 cái gì đó hơi ép.

-Thôi,cũng hơn 1 h rồi!Hai cô cháu đi nghỉ đi!Mai Dương Nhi còn đi học đúng ko?

Vy Vy cười hiền nhìn Dương Nhi

-Vâng ạ!-Nhi gật đầu đáp lại, rồi chợt gương đôi mắt to tròn màu nâu sữa long lanh hỏi:

-O!Thế Tiểu Mỹ?Em ấy vẫn chưa về?

-Cháu cũng biết còn gì?Con bé 12h mới hết buổi trợ giảng, cháu cứ đi nghỉ đi!

Vy Vy hiền từ nói.Nhi gật nhẹ đầu:

-Vậy, chúc phu nhân ngủ ngon!

-Ừ!- Vy Vy,cười mỉm, nói rồi đứng nhìn Nhi nắm tay Trình Ảnh bảo mẫu kéo đi.Ảnh mắt chợt sẫm lại,vẻ mặt không còn dễ đoán.

Tại phòng nghỉ của người làm..

-Oa!Thật mệt a!-Nhi ngã nhoài ra giường.

-Nhóc con, nhanh đi thay đồ đi!

Trình Ảnh nhẹ nhàng nhắc nhở ,cười nhẹ.

-Không đâu!Con mặc thế này ngủ luôn!-Nhi lắc lắc mái tóc nâu hạt dẻ.

-Nhưng cái áo này sẽ nhàu đó!Con mặc sẽ không đẹp nữa.Con phải biết giữ chứ!

Trình Ảnh khẽ cười, xoa đầu nó.

-Ừ nhĩ!Đây là cái áo đầu tiên cô tặng con, con phải giữ gìn.Với con, nó là cái áo đẹp nhất!

Nhi nhìn xuống cái áo bông xù màu trắng trên người, cười hì hì nói.Trình Ảnh ngồi xuống giường.

-Nhi à!Con thấy Vy Vy phu nhân là người như thế nào?

-Ừm...Phu nhân là 1 người tốt,lại yêu thương con như con ruột nữa!Con rất quý cô ấy!

Nó cười xòa,hồn nhiên nói.Về mặt Trình Ảnh thoáng thay đổi rồi nhẹ nhàng nói:

- Dương Nhi... Con thông minh lắm! Nhưng thông minh quá sẽ bị thông minh hại! Con hãy nhớ rõ cho cô, tự biết mình cần làm gì, cho dù mọi chuyện có như thế nào?

- Vâng, con nhớ rồi ạ! Nhưng sao cô lại nói với con những điều này? - Nhi ngờ ngác hỏi.

- Không có gì đâu, con đừng để tâm! Giờ đi ngủ đi! Cô đi chuẩn bị cho ngày mai đi học cho con!

Trình Ảnh dịu dàng nói:

- Vâng! - Nhi ngoan ngoãn nghe lời rồi đi vào phòng thay đồ. Còn một mình, Trình Ảnh trở lại về đêm chiều. Liệu có phải... Không, có lẽ mình nghĩ nhiều quá! Trình Ảnh tự nhủ rồi cũng soạn đồ đạc đi ngủ.

Xin mọi người đọc đôi dòng của bạn Sam: Có thể khi mọi người đọc 3 chương đầu sẽ cảm thấy nhàm chán. Nhưng xin mọi người hãy đọc tiếp những chương sau. Có thể Sam mở đầu truyện hơi dài dòng, nhưng các bạn hãy đọc và hiểu cho Sam ạ! Sam xin lỗi mọi người và chúc mọi người đọc truyện vui vẻ! * Cúi*

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

- Dương Nhi! Xong chưa con? Trình Ảnh cầm chiếc balo vải đen mới tinh, sốt ruột gọi vọng vào.

- Cô Ảnh, cô thấy con thế nào?

Nhi từ phòng thay đồ đi ra, xoay một vòng. Mái tóc nâu hạt dẻ bôi cao gọn gàng, mái thưa thả xõa, bộ đồng phục có phù hiệu của học viện, R.O.S chủ yếu là màu đen trắng cùng chân váy đen xếp li trên gối. Trình Ảnh tâm đắc:

- Tiểu công chúa, con thật đẹp đó!

- Hi! Cảm ơn cô! - Nhi cười tươi, đi lại lấy balo. Nhi 1 đôi giày búp bê đen, đế cao khoảng 3 cm xinh xắn. Nhi vui vẻ đi vào chân:

- Oa! Xinh quá! Yêu cô Ảnh nhất!

- Thôi đi, cô nương! Xuống nhà thôi!

Trình Ảnh nắm tay nó kéo xuống nhà.

- A! Chị Nhi! Chị mặc đồng phục thật đẹp đó!

Tiểu Mỹ từ đầu chạy tới, ríu rít bên Nhi. Cô bé thả xõa mái tóc lob màu đỏ hung với mái bằng dễ thương, ôm lấy gương mặt tròn tròn thanh tú.

- Sao mấy đứa quê mùa chỉ biết ăn mặc lịch sự, kín đáo thế nhỉ? Nhìn tao xem, mặc thế này mới sành điệu, mới thể hiện được đẳng cấp!

Mỹ Kỳ từ cầu thang đi xuống, cất giọng kênh kiệu. Cô ta cũng mặc áo somi trắng nhưng 2 cúc đầu mở tung, vòng 1 siêu gợi cảm, đầy đặn lấp ló sau lớp áo somi. Áo vest đen trắng ngoài thì cô ta chỉ khoác hờ trên vai, thay cho váy xòe đen dễ thương, là váy bó đen đến ngang đùi và đôi giày cao gót đỏ chót.

- Chị thả tóc vậy không nóng sao ạ?

Nhi nhẹ hỏi, tay phẩy phẩy trong không khí, đánh bay hương nước hoa hồng nồng nặc của Mỹ Kỳ để lại trong không khí.

- Xi! Mày đúng là đứa ở không biết gì? Thả như thế này mới đẹp, mới phù hợp chứ bôi lên như mày thì đẹp để gì?

Mỹ Kỳ bĩu môi, nâng túi xách hàng hiệu lôi ra hộp phấn trắng và cây son môi đỏ chót.

- Kệ chị ấy đi chị Nhi! Minh ra xe!

Tiểu Mỹ kéo tay Nhi đi ra con Ferrari trắng đang chờ sẵn ngoài cửa. Lúc vệ sĩ mở cửa thì Nhi quay vào thấy Mỹ Kỳ leo lên con Lamborghini vàng ở sân nhà. Tiểu Mỹ khề thúc tay:

-Chị đừng để ý!Chị ấy chỉ là muốn đi xe riêng 1 hôm thôi mà!

Nhi gật đầu nhưng cô biết rõ là Mỹ Kỳ không muốn đi cùng xe với cô.Chiếc siêu xe lao thẳng đến học viện: ROY OF STARS (R.O.S)

-Ôa!Học viện này lớn thật đó!Như một toàn lâu đài luôn!-Nhi không giấu nổi vẻ kinh ngạc.Tiểu Mỹ gật đầu:

-Vâng!Đây là trường học quý tộc do Âu Dương, tập đoàn đang cùng vị trí với Hạ Dương nhà mình xây dựng, chỉ dành cho con cháu những chủ tịch, giám đốc của các tập đoàn lớn chị ạ!

-Ồ!-Nhi khẽ nói

Chiếc xe lao thẳng vào cổng chính. Học viên trong học viện vội bủa vây lại, hò hét thật to:

-Miss Tiểu Mỹ xinh đẹp!

-MiMi dễ thương!

-Em được yêu quý vậy sao?

Nhi tròn mắt hỏi.Tiểu Mỹ chỉ cười khẽ:

-Chỉ có chút tài piano thôi chị!Chị hai cũng vậy mà!Thôi, xuống xe đi!

Tiểu Mỹ mở cửa xe, vẫy tay chào thân thiện:

-Xin chào mọi người!Đây là chị của Tiểu Mỹ!

Rồi nắm tay Nhi lôi ra.Bất ngờ nên cô bị trượt chân, ngã ụch xuống đất.

-Chị Nhi!Chị có sao không?Em xin lỗi !

Tiểu Mỹ vội đỡ Nhi dậy.Cô ngẩng đầu lên cười:

-Không có sao gì hết a!

-Oa!Lại một mỹ nữ!

-Chị của "Miss" đúng là thật xinh đẹp!

Học viện hò hét nhốn nháo trước vẻ đẹp của nó.Mặt V-line chính hiệu, tóc mái thưa dài màu nâu hạt dẻ, đôi mắt tròn to màu nâu sữa, mũi dọc dừa thon gọn, đôi môi trái tim hồng bóng như được phủ lên 1 lớp son bóng cùng làn da trắng mịn không tì vết.

-Còn bà chị này của Tiểu Mỹ?-Mỹ Kỳ từ trong xe Lamborghini bước ra.Mọi cặp mắt của nam sinh lại dán chặt vào cô nàng.

-Mỹ Kỳ là hotgirl của chúng ta rồi mà!

-"Hot" quá!Bóng mắt rồi!

-Tiểu Mỹ, con nhỏ đó từ khi nào là chị này vậy?

Mỹ Kỳ nhếch môi quay sang.Tiểu Mỹ chau mày:

-Chị hai, chị quá đáng rồi đấy!Chị Nhi người một nhà với chúng ta còn gì?

-Một nhà?Mày vui tính nhì?Mà thôi, tao cũng chưa muốn làm mất thể diện của mày bây giờ đâu Dương Nhi, à không, "Mỹ nữ hạ lưu" mới đúng!-Mỹ Kỳ cười mỉa mai, đôi môi dày đỏ chót hướng về phía các nam sinh một nụ hôn gió.

-"Mỹ nữ hạ lưu"?-Đám đông bắt đầu xì xào.

-Mọi người,hôm nay chị Mỹ Kỳ không khỏe nên nói vậy!Xin đừng để ý nhé!Và đây, chị ấy là Hạ Dương Nhi!

Tiểu Mỹ kéo nó đang đứng sững lại giới thiệu

-Hạ Dương Nhi!Hạ Dương Nhi!

-Cô ấy họ Hạ, đúng là người của Hạ Gia rồi còn gì!

Nhì mỉm cười.Mọi người yêu quý cô, nhưng là do họ chưa biết cô là ai.Nếu họ biết cô là một đứa đi làm thuê, một con nhóc mồ côi không địa vị thì họ còn yêu mến cô không?

-A!Hoàng tử!Anh ấy đến rồi!

Một tiếng reo vang lên.Và chiếc RonceRoll đen bóng nhoáng từ từ tiến vào học viện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tổ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

-Hoàng tử?-Nhì nhủ mày.Tiểu Mỹ thì thâm vào tai cô:-Anh ấy là chủ nhân của cái học viện này, con trai cả của Dương Gia và cũng là người thừa kế tương lai của tập đoàn Âu Dương.Anh ấy tên là...

-Hạo Nguyên! Hạo Nguyên!

-Hoàng tử Hạo Nguyên!

Tiếng nói của Tiểu Mỹ bị tiếng hò la xung quanh át hẳn.Nhì khó chịu quay lại phía chiếc Ronce Roll bóng nhoáng đỗ ngay giữa sân trường,thầm chửi rủa cái tên hoàng tử chảnh(c-ún) kia, làm mất trật tự an ninh công cộng.

-Ê! Cái tên... gì gì ý nhi.....Hạo...Hạo Nguyên kia!Chết đi trên đó rồi hay sao mà không chịu xuống xe hả?

Nhì lấy hết sức hết thăng vào cái siêu xe kia.Giàu thì giàu nhưng kiêu vừa vừa thôi chứ.

Quả nhiên hiệu nghiệm, cửa xe bật mở, 1 nam nhân bước ra.Nhì đứng hình.Hotboy?Hoàng tử?Nam thần? Ai yaaaa... sao cái con người kia lại đẹp đến thế cơ chứ?Gương mặt đẹp từng milimet,sắc nét như men sứ,làn da trắng chẳng thua gì Nhi,mắt màu đen lạnh lùng,dáng cao phải 1m8 chứ không vừa....

-Chị Nhi!Chị N....-Tiểu Mỹ lúc lắc tay Nhi.

-A!Mỹ....Có gì không?- Nhì quay sang ngu ngơ hỏi.Tiểu Mỹ bật cười:

-Chị làm gì mà cứ đờ người ra vậy?

-Ồ.... Là....-Nhì định trả lời gì đó thì....

-Ai?-Một giọng nói đầy cao lãnh vang lên.Giọng nói đó không lớn nhưng đủ khiến người nghe nổi cả da gà.

-Ai?-Lặp lại lần 2.Tất cả im re,tay chân bần rùn,ánh mắt sợ sệt nhìn chủ nhân xua cái giọng băng giá đó:Dương Hạo Nguyên.Duy chỉ có Nhì ánh mắt vẫn ngu ngơ nhìn Nguyên,khiến anh phát hiện ra.Hạo Nguyên từ từ đi tới chỗ Nhì, chỉ khi cách cô 3m mới dừng lại.

-Là cô?-Anh cất giọng lạnh lùng, nhưng dường như có sự ngạc nhiên lẫn vui mừng thoáng qua.

-A.....H...à? Cái gì?-Nhì chột tỉnh, hỏi lại.

-Là cô- kẻ lớn tiếng vừa rồi?-Anh vẫn giữ nguyên tông độ,tay đút vào túi quần.

-À... Ủ đây! Là tôi!-Nhì sực nhớ, liền cao giọng.

-Thật thú vị -Anh nhếch môi cười rồi quay lưng bước đi."Tiểu bảo bảo, em thực sự quên rồi sao?"

-Chị Nhi! Chị có biết mình vừa làm gì không?-Tiểu Mỹ hét hoảng nói.

-Làm gì là làm gì? -Nhì tỉnh bơ hỏi (hờn nhiên quá nàng ơi).Tiểu Mỹ áp tay vào trán:

-Anh ta là.....

-Rồi rồi cô nương! Chị biết rồi mà!Là chủ nhân, là hoàng tử của cái học viện này!

-Chị biết rồi mà sao lại hành xử như vậy?Anh ta, chính là sẽ đuổi học chị đó!

Tiểu Mỹ nhìn cô, hi vọng sẽ tìm thấy được một sự hối hận.Nhưng sự thật luôn phủ phàng..

-Oh yeah! Thế là khỏe!

Nhi reo lên, nở nụ cười lấp lánh trên môi.

-Chị...thật là...-Tiểu Mỹ vỗ trán, giờ cờ trắng đầu hàng trước bà chị vô tư.Reng...reng...

-Chị Nhi,chuông vào học rồi!Tiểu Mỹ quay sang kéo tay Nhi.Nhi chột đứng lại:

-Nhưng mà chị học lớp nào nhỉ?

-11A2.Chị nhớ rõ nhé! Em phải rẽ sang bên này rồi. À bản đồ đây! Chị xem đi! Hẹn gặp chị tại giờ ra chơi nha!

Tiểu Mỹ cười, dúm cái bản đồ vào tay Nhi rồi chạy vụt về một trong 5 tòa nhà to đùng phía trước. Nhi giờ ra.... Gì mà hồ bơi,canteen,vườn hoa,sân bóng,.... Chưa kể đến tên các phòng học,các văn phòng của giáo viên chỉ chít trên bản đồ.Gập bản đồ lại, Nhi xoa đầu:

-Cái gì mà bản đồ chứ? Mê cung thì đúng hơn!

Rồi cô quyết định tự đi tìm lớp chứ nhìn cái bản đồ kia có khi bị lạc nhanh hơn ấy chứ.(thua luôn ==)

-Ồ! Sân bóng à?

Nhi đi qua một bãi cỏ rộng hàng chục mét vuông trâu đầy thẫm cỏ nhân tạo.Những học viên thể thao đang tập luyện đá bóng và bóng rổ ở sân bên cạnh.Nhi nhún vai:

-Ờ thì cũng chả khác gì vườn nhà mình!

Rồi cô quay đầu đi tiếp mà không hay biết một quả bóng rổ đang lao với vận tốc ánh sáng nhắm vào cô ở phía sau. Và một tiếng kêu:

-Cẩn thận!

Sau đó cô bị ai đó xô ngã.Quả bóng đập trúng xuống mặt đất ngay cạnh chỗ cô.

-Nguy hiểm quá!-Nhi thốt lên.

-Bạn không sao chứ?- Một giọng nữ vang lên.Nhi quay lại.Một cô gái ngoại hình khá xinh xắn và cá tính,mái tóc bob màu đen uốn cúp lại,ôm lấy gương mặt trái xoan hoàn hảo.Đôi mắt hình như màu xanh lá, đúng rồi, màu xanh trong rất đẹp.Làn da hơi rám nắng nhưng vẫn thể hiện được sự xinh đẹp và khỏe khoắn của cô gái.Nhi nhìn xuống.Cô nàng này mặc đồng phục nhưng áo vest ngoài không cài cúc,đằng sau cái váy đen xếp li là cái quần bó dài qua gối và đi giày thể thao.

-Đây bạn!-Cô bạn vẫy vẫy tay.

-A! Mình không sao!Cảm ơn bạn! -Nhi cười, đưa tay nhặt cái balo.

-Bạn tên gì?- Cô gái kia hỏi.

-Mình là Nhi,Hạ Dương Nhi!-Nhi cười trả lời.

-Nhi...xinh lắm!- Cô gái hồn nhiên nói.

-Gi?- Nhi tròn mắt nói.

-Ê! Kiểu này là có suy nghĩ gì đây! Tôi là girl chính hiệu nha bà, không phải dạng 3D đâu!

Cô bạn cười xòa khiến Nhi cười gượng gạo:

-Không có! À bạn tên gì?

-Nguyệt Tử Hàn! -Tử Hàn- cô bạn mới cười mỉm nói

-Tên hay lắm! Rất đẹp nữa!-Nhi tấm tắc

-Đa tạ! À, gọi là "bà", xưng"tôi" đi, bạn với chả mình, nghe cứ sao sao á! -Tử hàn phẩy tay.

-Ồ! Mà bà học lớp nào?-Nhi hỏi.

- 11A2 đó babe!- Từ Hàn xoay balo trên vai.

-A! Tôi đang tìm lớp đó!-Nhi reo lên.

-Bà là học sinh mới à?- Từ Hàn quay lại.

-Ừa!- Mắt Nhi sáng lấp lánh niềm vui.

-Tốt quá! Theo tôi về lớp!-Từ Hàn cầm tay Nhi kéo về tòa nhà A.

-O! Nhưng mình đi muộn thế này, cô sẽ phạt...- Nhi tỏ vẻ lo lắng

-Cô chủ nhiệm hiền cực ấy! Mà bà là học sinh mới, đảm bảo được ưu tiên!

-Ừ!-Nhi gật đầu khi thấy lớp 11A2 hiện ra ở đó.

-Vào thôi!-Từ Hàn vui vẻ nói.

-Hàn à, lại đi học muộn rồi! Không biết hôm nay cô nương có lí do gì để biện minh cho lần đi học muộn thứ 63 của mình đây?

Tiếng cô giáo nhẹ nhàng nói.Nhi quay lên. Cô giáo rất trẻ, và rất đẹp nữa.

_Hôm nay em có lí do chính đáng nhé! Bạn ấy là học sinh mới!- Từ Hàn đẩy cô lên.

-Em...chào cô ạ!-Nhi nhẹ giọng nói.

-Chào cô gái! Lớp mình lại có thêm một nữ tử xinh đẹp rồi!Em lại đây!

Cô giáo mỉm cười thân thiện.

-Giới thiệu về mình nào!

-Xin chào mọi người!Minh là Hạ Dương Nhi!

Nhi khẽ cúi đầu chào.

-Oa! Thiên thần đây à?

-Hạ tiểu thư nàng thật xinh đẹp!

-O! Cô gái lúc nãy lớn tiếng với hoàng tử đây mà!

-Uầy!Cô ấy lại học lớp mình à?

-Trật tự nào!Nhi à,em muốn ngồi đâu!

Cô giáo hiền từ nói.Từ Hàn liếc giờ tay:

-Cho bạn ấy ngồi cạnh em đi cô!

-Vậy,em xuống kia ngồi đi! Mà còn nữa, cô tên là Thanh Mai, có gì em cứ hỏi cô nhé!

Cô Mai tươi cười.Nhi "Vâng" rồi đi về chỗ.

-Ê ,Nhi! Bà có biết giờ bà nổi tiếng lắm không?

Từ hàn thúc tay Nhi khi cô kéo ghế ngồi xuống.

-Gi?- Nhi quay sang ngu ngơ hỏi.

-Gi nữa? Mĩ nữ nào dám lớn tiếng với hoàng tử?Cô gái xinh đẹp họ Hạ khiến toàn học viện rung động? Rồi còn bla....bla....

-Tất đài được rồi đó bà ơi!

-Dương Nhi ơi là Dương Nhi,bà thật là...Không chừng ngôi vị "công chúa R.O.S" thuộc về bà đấy!

-Công chúa?- Dương Nhi nhú mày.

-Ừ! Đó là ngôi vị cao nhất dành cho nữ sinh trong học viện, được sánh đôi với hoàng tử. Mà hoàng tử kĩ tính lắm nha, ngôi vị này từ trước tới giờ chưa có người nào mó tới được. Bà.....

-Trước giờ tôi cứ nghĩ mình nói nhiều, giờ gặp bà mới biết là mình có kỳ phùng địch thủ đấy!

-Chuyện!- Từ Hàn vênh mặt.

-Thôi, yên lặng mà học đi!

-Thật không đó nàng? Nàng làm như mình chăm học lắm ấy! Đầu nàng giờ có chữ nào vào đâu.

Từ hàn lẽ lười rồi cười cười vỗ vai Nhi, lấy tai nghe từ trong balo ra, thản nhiên đeo vào. Và Nhi không phủ nhận. Trong đầu cô hiện tại chẳng có một chữ nào gì cô Thanh Mai đang giảng trên bảng cả. Cả đầu óc Nhi bây giờ cứ đầy ắp hình ảnh anh ta. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác đặc biệt khi nghĩ đến Hạo Nguyên.

Nhi xoa trán:

-Mọi ngày mình nhanh quên lắm mà, hôm nay ăn gì mà nhớ lâu thế nhỉ? Chắc là hấn(Hạo Nguyên đó bà cô) bỏ thuốc gì rồi? Hôm nào gặp lại phải hỏi hấn thuốc gì để cắt thêm vài đơn!

-Tương tư à?- Từ hàn nghiêng đầu trước mặt cô.

-Gi chứ? Nghĩ sao vậy bà nội?- Nhi xua tay. Từ Hàn cười xòa:

-Tôi gọi bà đến cả chục lần ấy! Overtime rồi!

-Ra chơi rồi à? Sao nhanh vậy?

Nhi đứng lên thì nghe tiếng gọi:

-Chị Nhi!

-A! Tiểu Mỹ!-Nhi vui vẻ nói rồi kéo Từ Hàn đi ra cửa lớp, nơi Tiểu Mỹ đang đứng chờ.

-Buổi học sao rồi ạ?

-Rất ổn, em Chị có thêm một cái loa liên hồi nữa nè Tiểu Mỹ. Hàng xịn chất lượng cao đó!

Nhi đẩy Từ Hàn lên.

-Nè! Tôi là "people" nhá! Bà có phải người ngoài hành tinh không mà không nhận ra con người khác đồ vật ra sao à?

Từ Hàn giãy nảy, mặt phụng phịu.

-Áy áy! Sorry! Tôi trật miệng, là trật miệng đó! Nguyệt Từ Hàn là bạn thân, là người tốt bụng nhất đối với tôi đó!

Nhi vội vàng sửa lại trước cô bạn trẻ con.

-Đó! Vậy mới đúng! Coi như nhân quang của bà tốt! Bỏ qua lần này!

Từ Hàn nhe răng cười. Tiểu Mỹ vui vẻ nói:

-Chị là Nguyệt Từ Hàn của tập đoàn Ricky ạ?

-Đúng rồi nhóc!

-Nguyệt Gia đang rất phát triển, là đối tác hàng đầu của Hạ Dương. Sau này có việc gì, hi vọng được chị Từ Hàn đây giúp đỡ!

Tiểu Mỹ cúi đầu, lễ phép nói.

-Nè nhóc! Ăn gì mà giỏi nói thế?

Từ Hàn trố mắt. Nhi phẩy tay:

-Nhóc con này ngày học 4,5 buổi, nào khoa học, ngoại giao, triết học,..... Hạ phu nhân tương lai đó!

-Ồ! Vậy nhóc khỏi lo đi! Ai chứ em gái Nhi chị sẽ giúp đỡ tận tình!- Từ hàn cười nói.

~~~~~Tôi là giải phân cách canteen~~~~~

- Ăn gì nào? - Từ Hàn khều tay.

- Pizza đi!

- Bít tết!

- Gà rán!

Vân vân và mây mây...

- Rồi! Hai con lợn! - Từ Hàn giả vờ lườm rồi đi ra chỗ lấy đồ ăn. Ngồi nhìn xung quanh, Nhi phải công nhận cái canteen này đẹp thật, như 1 studio sang trọng vậy. Đang mơ màng thì nghe tiếng cái nhau và ..... Xoảng!!!!

~~~~~Đôi lời của bạn Sam: Cảm ơn mọi người đã đọc truyện của Sam! Hi vọng mọi người sẽ để lại lời góp ý ạ! Sam xin đa tạ các tỉ muội! *cúi đầu* *bắn trái tim* ^^

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

- Có chuyện gì vậy nhi? - Nhi đứng lên. - Đằng kia chị! - Tiểu Mỹ chỉ tay về quầy lấy đồ ăn. Nhi vội vàng chạy lại, bỏ mặc Tiểu Mỹ đang ngơ ngác. Ngó qua lớp người trong canteen, Nhi giật mình khi thấy bộ váy đồng phục, mái tóc ngắn, ... Từ Hàn,

- Từ Hàn! - Nhi gọi chạy lại đỡ tay cô bạn.

- Nhi nè, bà xem mấy tên này có quá đáng không? Có mỗi chai rượu thôi mà họ bắt đền tôi kinh khủng. Đành ông con trai gì mà nhỏ mọn, bụng dạ hẹp hòi!

Từ Hàn như gặp được vị cứu tinh liền nói lia lịa. Nhi phải lấy tay bịt miệng cô bạn rồi quay lại nhìn nhóm người trước mặt. Họ toàn là những nam sinh, gương mặt tuấn tú, trông ai cũng đáng hoàng tử tể cả, chắc Từ Hàn nói quá. Đó là những suy nghĩ đầu tiên của Nhi về đám người này nhưng cô lập tức muốn rút lại những lời nói của mình ngay sau đó...

- Mặc kệ cô nói gì cũng được, miễn sao đền cho chúng tôi chai rượu này. Thiếu gia nhà chúng tôi đang cần nó gấp.

Một người đứng ra nói. Từ Hàn khua tay:

- Là các người đụng vào tôi trước, không xin lỗi thì thôi lại còn...

- Lỗi do cô không để ý, chúng tôi có 5 người, chúng tôi có năm người, lại cầm đồ dễ vỡ đi lại cồng kềnh, cô thấy mà không tránh đường chẳng phải là cô sai sao?

- Các người sao có thể ăn nói vô lý thế chứ? Đùng có mà ý đông hiếp ít nhé! Nguyệt Từ Hàn này không đền đầy xem các người làm được gì!

Từ Hàn tức tối nó.

- Ra là Nguyệt Tiểu thư của Ricky. Nhưng xin cô hãy cư xử có lễ độ. Chúng tôi không muốn làm lớn chuyện này.

Đến đây là Từ Hàn tí ti nhà ta tức lắm, định nói gì thì Nhi nhanh tay giữ lại:

- Chỉ là một chai rượu thôi mà! Từ Hàn, sai phải nhận. Chúng ta hãy làm theo những gì họ muốn.

- Nhi.... Bà..... - Từ Hàn tròn mắt.

- Tôi sẽ mang chai rượu khác đến trả cho các người! - Nhi vẫn mặc kệ Từ Hàn đang như lên cơn.

- Vị tiểu thư đây thật sự rất hiểu chuyện. Chỉ sợ không biết cô có loại rượu này mà trả hay không thôi!

Đám người kia cọt nhả. Nhi cười khẩy:

-Loại Vermouth thượng hạng này, nhà tôi không thiếu.

-Vậy tốt!Đúng 1 tiếng 30 phút nữa, cô đến lớp 12A1 hỏi gặp một người tên Triệu Từ Thiên.Đó là trợ lí của thiếu gia tôi.À cô tên gì?

-Hạ Dương Nhi!

Nhi cười ranh mãnh, kiểu này là có ý đồ gì đây(Samr*Soi soi* Nhìn vào mắt chị ý mãi mà có thấy gì đâu?/Nhi: Ý đồ phải nhìn vào tâm can, mắt không thấy gì đâu nhóc *Kaka*)

-Chúng ta đi!-Đám người kia bỏ đi.Từ Hàn này giờ bị tắt đài, vội hoạt động lại:

-Nhi, bà đùa sao?Sao có thể...

-Yên tâm đi cô bạn!-Nhi cười, nhặt cái vỏ chai rượu lên,xoay xoay trên tay- May mà cái này làm từ thủy tinh cao cấp, va đập mạnh vẫn không vỡ.

-Ý bà là.....-Từ Hàn hấp háy mắt.Nhi xoa cằm về tri thức:

-Bà xem, cái chai này vẫn còn dùng tốt, chỉ có bị mất đi 1/2 chai rượu thôi.

-Chịu bà đấy!-Từ Hàn nhún vai.

Nhi chỉ cười,cầm chai rượu chạy thẳng về phía dãy B, chỉ để lại 1 câu:

-Bà về lớp trước đi nhé!

1 tiếng 29 phút 29 giây 29 tích tắc....(có 1 sự phóng đại không hề nhẹ ^^).Lớp 12A1...

-Phù! Cái trường này rộng kinh khủng trời đất, chạy bỏ hơi tai mới tìm được cái lớp này!-Nhi thở dốc, đẩy cửa bước vào.

-Cô bé tìm ai?

Một anh chàng tiến lại hỏi.Ôi má ơi sao cái trường này lắm trai đẹp thế? Anh chàng mỹ nam này tuần tú, nho nhã nhưng vẫn có vẻ phong lưu, lãng tử.

- Một người tên Triệu Từ Thiên.-Nhi trả lời dứt khoát

Anh chàng kia tỏ vẻ ngạc nhiên 1 chút rồi cười tỏa nắng:

-Lần đầu tiên có một người con gái không rung động trước anh đấy.Cô bé tên gì?

-Không phải việc của anh.Mà tôi còn chưa nói lớp sao anh lại xưng "anh" với tôi?

Nhi nhún mày.Cái tên kì lạ này hỏi làm.

-Thì cái huy hiệu bé đeo ấy.Hình hoa anh túc là của lớp 11.

Anh ta tự nhiên cười lớn, mọi ánh mắt của nữ sinh trong lớp đổ dồn về phía 2 người.

-Mất thời gian quá! Tóm lại anh có chỉ cho tôi ai tên Từ Thiên không?

Nhi bực mình nói.Tên kia vẫn cứ cười:

-Nói cho anh biết bé tên gì đi đã!

-Hạ Dương Nhi!

-Ồ! Cô nhóc mới đến đã nổi tiếng đây sao? Mà anh trai thật có mắt thẩm mĩ đấy! Anh là Dương Đức Kỳ, rất vui được biết em!- Đức Kỳ vui vẻ giơ tay ra.

-Không vui khi phải biết anh. Giờ thì anh có thể chỉ cho tôi rồi đấy!-Nhi nói với vẻ hết kiên nhẫn.Đức Kỳ hơi sững người thu tay lại:

-Được rồi!-Nói xong anh ta quay về phía các nữ sinh đang tụ tập trong lớp.-Này các bạn, Từ Thiên đâu rồi nhỉ?

Đám nữ sinh hò hét ầm ĩ.

-Anh Đức Kỳ hỏi tui mình kìa!

-Không anh ấy hỏi tôi chứ!

-Anh ấy nhìn tôi cơ mà!

Nếu Đức Kỳ không lên tiếng chả biết vụ ẩu đả với lí do vô cùng chính đáng" Đức Kỳ hỏi ai?" đến khi nào mới kết thúc.

-Các bạn ơi! Cho mình hỏi.....-Đức Kỳ lặp lại lần nữa.

-A! Anh Từ Thiên đang ở phòng với thiếu gia ạ!-Một nữ sinh tóc bồng bênh đi tới cổ tỏ vẻ duyên dáng.Đức Kỳ không thèm đếm xỉa đến cô ta, quay sang Nhi nói:

-Bé nghe rồi chứ?

Nhi chẳng nói chẳng rằng quay lưng chạy đi bỏ lại Đức Kỳ phía sau với nụ cười ẩn ý: "Tiểu bảo bảo,rốt cục em cũng đã trở về."

Nhi chạy về phía phòng chờ và cảm thấy rất may mắn vì cái phòng này rất dễ tìm.Cầm chai rượu trên tay,Nhi gõ cửa.Một nam nhân hảo soái với giọng nói nhẹ nhàng bước ra:

-Cô tìm ai?

-Tôi muốn tìm một người tên Triệu Từ Thiên.

Nhi quá quen với việc gặp trai đẹp rồi nhưng chần chồ hám trai vẫn hoạt động hết công suất.

-Là tôi.Có phải cô mang rượu đến?

-Rượu của anh.-Nhi đưa thẳng chai rượu rồi bỏ đi.Từ Thiên nở nụ cười nhẹ, nhìn bóng cô chạy khuất rồi quay vào với chai rượu trong tay mà không có nghĩ ngợi gì.Anh cầm chai rượu đưa cho Hạo Nguyên đang ngồi trên ghế sofa. Nguyên không đưa tay ra lấy vì anh cảm thấy đúng hơn là người thấy điều bất thường từ chai rượu.

-Vứt đi!- Anh lạnh lùng nói.

-Sao?-Từ Thiên khó hiểu nhưng vẫn vẫn đem vứt thẳng vào bồn rửa tay bằng đá granti.Va đập mạnh khiến chai rượu vỡ tan, mùi nước mắm xộc ra nồng nặc.

-Cái...Cái gì thế này?

Từ Thiên đưa áo che mũi hét lên.Mấy tên vệ sĩ vội vàng thu dọn.

-Ai mang rượu đến?-Hạo Nguyên hỏi, giữ nguyên trạng thái.

-Nhóc đó.-Từ Thiên nở một nụ cười. Mũi Hạo Nguyên nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo." Tiểu bảo bảo , trình độ quậy của em lại lên tay rồi!"

~~~~~ Tôi là giải phân cách" Ở một nơi khác"~~~~~

-Hất xì! Hất xì!Hôm nay thời tiết xấu quá! Ôm rồi!-Nhi lấy tay xoa mũi rồi vô tư bước đi, đâu biết cái hất xì vừa rồi không tự nhiên mà có.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

-Chị Nhi !-Tiểu Mi đứng ở gara ô tô của học viện, vẫy tay gọi í ới.

-Đây, đây !-Nhi sai bước đi tới -Chị đi đâu vậy ?Lúc nãy ở canteen, em lo quá ! Chị mới đến, còn lạ nước lạ cái, sao còn chạy lung tung, nhờ đâu ....abc....xyz....

-Stop here!-Nhi đưa tay chặn ngay bài hùng biện dài cả trăm km của em gái -Con nhóc này!Inh cả đầu chị mày rồi!Chị không bị gì đâu, đi tham quan có tí à!Mà Từ Hàn đâu?

-Chị ý kia kia!-Tiểu Mi chỉ tay.Từ xa, Từ Hàn xách túi chạy tới.

-Nhi...Hộc...Hộc...Bà đi lâu vậy?Tôi chỉ đợi đến khi ra chơi mới chạy đi tìm bà đấy! Mà ra về luôn ời, tìm mãi mới thấy cái mặt bà, biết tôi lo lắng không hả? abc...xyz... str...mno...

-Được rồi!Hai cái con người này... Tiểu Mi đã nói nhiều rồi, Từ Hàn còn nói nhiều gấp đôi! Oh my nào! Loạn xì ngầu cả luôn rồi, có nghe gì đâu! Nhi đưa tay vỗ vỗ đầu, nhăn mặt nói

-Chị Nhi, chị đau đầu ả? Em có mang thuốc nè, chị...-Tiểu Mi lo lắng hỏi han.

-Thôi thôi, chị khỏi rồi, hết đau luôn rồi, không cần thuốc nữa, hơ hơ! Nhi vội vàng xoa tay, cười trừ.

-À!Tôi biết tông nhà!Bà sợ thuốc đúng không ?-Từ Hàn xoa xoa trán.

-Không phải tôi sợ nhà!Không biết do tôi có ác cảm với thuốc hay thuốc có ác cảm với tôi mà tôi ghét nó kinh khủng. Chỉ cần ngửi hay uống bất kì loại thuốc nào cũng khiến tôi nôn ra hết!

Nhi chau mày kể lại, như chính bây giờ cả núi thuốc đang xoay vòng khiêu vũ trước mặt cô.Từ Hàn giả vờ nhắm móng tay, buông một câu phỉ phàng:

-Ăn ở không tốt!

-Bạn bè không tốt!-Nhi chống nạnh nói lại.

-Ai mới là bạn bè không tốt?Bạn gì như bà, làm tôi lo lắng cả buổi trời, nghĩ sao...

Từ Hàn chau mày nói lại.Nhi biết là cãi nhau với con bạn thì đến sáng mai mới xong (ơ thể mấy chị không ngủ vào buổi tối ả?)

-Là tôi, là tôi kết... Nhi nhẹ nói, xoa xoa mái tóc ngắn xoăn tự nhiên của Từ Hàn.

-Giờ về rồi nhì ? Bye bà nha, mai gặp !Mi, đi nào !- Nhi kéo tay Tiểu Mi đi, không quên vẫy tay tạm biệt cô bạn thân. ***** Biệt thự Hạ Dương..

-Con chào cô !-Nhi chạy tới chỗ Trình Ảnh

-Sao nào ?Đi học vui không con ?-Trình Ảnh đang liệt kê một danh sách người giúp việc và phân công việc nhà.

-Dạ, vui ả !-Nhi chu chu môi

-Con chào cô !-Tiểu Mi vào sau, lễ phép nói.

-Cô hai, cô đừng nói thế, tôi... Trình Ảnh toan nói gì thì Tiểu Mi đỡ lời :

-Cô à, con coi cô và chị Nhi là người 1 nhà, mà người 1 nhà thì không được khách sáo như vậy !

-Nhưng...

-Con không giống chị Kỳ đâu ả !Cô cứ gọi con là Tiểu Mi hay MiMi đi ả !Cứ cô hai, cô hai, nghe xa lạ lắm !Còn nếu trước mặt mẹ con, cô cứ gọi con như vậy đi !

Tiểu Mi nhoen miệng cười.Trình Ảnh cũng mỉm cười theo.

-Thôi, cô ha.. à, MiMi, con lên cất sách vở rồi tắm rửa đi.Nhi, con vào sửa soạn với cô phu nhân và cô cả chắc cũng sắp về rồi !

-Yes, madam !-Nhi và Mi giờ tay chào kiêu quân đội rồi chạy biến đi.

***Bữa tối... -Nhi, con lại đây ngồi ăn chung đi ! Lâm Vy Vy ngồi giữ bàn ăn sang trọng, nhìn sang Dương Nhi vẫn đứng một bên.

-Không thể, phu nhân... Nhi xoa tay rồi rút -Không sao, người một nhà mà !

Lâm Vy Vy hiền từ nói.Trong khi Tiểu Mi mắt sáng lên nhìn mẹ thì Mỹ Kỳ đập bàn « Sầm !!!» một cái :

-Nhất định không được !Nó lấy quyền gì mà ngồi ăn với mẹ con mình !

-Lịch sự vào, Mỹ Kỳ !- Vy Vy nhắc nhở. -Mày...-Mi Kỳ chỉ tay vào Dương Nhi- Xuống bếp mà ăn với bọn giúp việc.Vị trí của mày chỉ có thể là ở đó !

-Mi Kỳ !-Lâm phu nhân quát lên. Nhi ôm mặt chạy vào, che đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.Tiểu Mi vội xô ghế đứng dậy :

-Chị Nhi ! Chị Nhi !

-Nhi à ! Mạnh mẽ lên nào !

Trình Ảnh giữ vai Nhi, nói nhẹ nhàng.Nhi không khóc nữa những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên gương mặt xinh đẹp

-Nhi !Ngồi thẳng dậy !Nhìn vào mắt cô !

Trình Ảnh vẫn đều giọng, nhưng có phần cứng nhắc hơn lúc nãy.Nhi ngược đôi mắt to đẫm nước lên nhìn.Đôi mắt đẹp và long lanh khiến bất kì trái tim nào cũng rung động.

-Chẳng phải con luôn muốn trở thành một nữ cường nhân hay sao ?Nhi, một nữ cường nhân luôn rắn rỏi, mạnh mẽ và không được phép khóc trong mọi hoàn cảnh. Con nghe cô nói không ?

Trình Ảnh ôn tồn nói, nhẹ nhàng vuốt mái tóc Nhi sang một bên như sợ nếu chỉ cần 1 chút lực, viên pha lê xinh đẹp trước mắt bà sẽ vỡ tan. Đôi vai Nhi bết run, tiếng sụt sùi cũng dần vơi đi.Nhi đã trở lại. -Cô Ảnh, con hứa sẽ không khóc vì những chuyện vặt vãnh như thế này nữa đâu !

-Ngoan lắm !Giờ phải đi ra thôi !

Trình Ảnh mỉm cười. Vừa đi ra khỏi phòng Nhi đã bị Tiểu Mĩ đứng đó hỏi tới tấp :

-Chị, chị có sao không ?Chị đừng buồn nữa nha ! Mặc kệ chị Kỳ, chị đừng quan tâm những gì chị ý lúc này nha chị !

-Chị hết buồn rồi, Mĩ !-Nhi mỉm cười.Cô cười, đẹp như 1 thiên thần.

-Đó, chị cười đẹp lắm !

Tiểu Mĩ vui vẻ nói rồi kéo tay Nhi đi ra phòng khách.Ở đó, Lâm phu nhân, Mỹ Kỳ và Trình Ảnh đang ngồi.

-Có chuyện gì vậy ạ ?

Tiểu Mĩ thắc mắc.Nhi cũng cảm thấy hiểu.Trình Ảnh nhẹ nói :

-Hai con ngồi xuống đi !

Sau khi yên vị trên cái ghế sofa lông vũ xinh đẹp, Nhi mới đưa mắt lên nhìn.Có vẻ căng thẳng đấy ?(hóng, hóng !Cho sam biết với * nhìn chăm chú*)

-Bây giờ, cả nhà đông đủ, tôi muốn nói 1 chuyện !-Vy Vy phu nhân nhẹ thở ra

-Chuyện gì thì mẹ nói nhanh lên !Con còn phải lên sơn lại cái móng tay !

Mĩ Kỳ kêu kì nói, đưa móng tay lên ngắm nghía.Nhi nhăn mặt, tự nghĩ :

-Móng tay chị ta đỏ chót thế, sơn lại làm gì nữa ?

-Tôi quyết định... sẽ nhận Dương Nhi làm con nuôi !-Lâm Vy Vy nhấp một ngụm trà. Cả 4 con người còn lại tròn mắt nhìn bà ta.Trong khi Tiểu Mĩ mắt sáng lên vui sướng thì Mỹ Kỳ lại đầy sự tức tối :

-Mẹ ! Mẹ nghĩ lại đi !Mẹ đang đùa con đúng không ?Nghĩ sao từ một con ở nhờ lại làm tiểu thư Hạ Gia cao quý ?

-Ta đã nghĩ đến việc nhận Dương Nhi làm con nuôi từ lâu, chỉ là chưa nói với ai cả.Ta đã bàn với Trình Ảnh và bà ấy đã đồng ý.-Lâm Vy Vy thở ra đều đều.

-Con không thể chấp nhận việc này !-Mỹ Kỳ đứng phắt dậy

-Con có thể bỏ đi khỏi nhà !

Bà Vy Vy liếc mắt, rắn giọng nói.Biết không thể làm gì để thay đổi quyết định của mẹ, Mỹ Kỳ vùng vằng bỏ lên lầu.Dương Nhi thấy tình hình không ổn vội nhẹ nói :

-Phu nhân, con nghĩ không nên...

-Con đừng lo !Mĩ Kỳ ích kỉ quá rồi !

Bà Vy Vy nhẹ nhàng nói với cô

-Nhưng mà... Dương Nhi không nói hết câu thì bà Vy Vy đã ngắt lời

: -Không nhưng nhị gì cả !Mốt sẽ có buổi tiệc ra mắt cho mọi người biết đến con. Quyết thế đi !Giờ, mọi người đi làm việc của mình đi !

Rồi bà ta đi lên phòng.

-Haizzz !Sao tự nhiên vậy trời ?-Nhi thở dài nãy nê, ngồi nghịch xuống ghế sofa.Chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ trở thành 1 tiểu thư của tập đoàn lừng lẫy Hạ Dương cả. Chẳng trách, trước mặt phu nhân, cô Ảnh luôn gọi mình là tiểu thư, rồi phu nhân luôn đối tốt với mình.A !Cô Ảnh, nãy giờ cô ấy chưa nói gì ?

-Cô !Cô Ảnh !-Nhi lay lay Trình Ảnh, khiến bà bồng tỉnh khỏi vòng suy nghĩ rồi ren.

-À...Ừ cô đây ! -Sao nãy giờ cô im lặng quá vậy ?-Nhi cau mày -Không có gì... !Cô đang nghĩ về buổi tiệc hôm sau .

Trình Ảnh mỉm cười.

-Cô...Con không nghĩ mình trở thành Hạ Tiểu thư là tốt đâu !

Nhi chớp chớp mi mắt

-Nhi... Ồ đời, không mấy khi có thể gặp được điều may mắn, người tốt như phu nhân. Con không thể từ chối !

-Con...

-Và lại, nếu con trở thành Hạ Tiểu Thư thật sự, con có thể giúp đỡ cô Ảnh nhiều mà !

Nhi im lặng, không nói.Trình Ảnh liền đứng lên, nắm lấy tay cô :

-Nào, Nhi !Đi ngủ sớm đi !Mai cô sẽ giúp con sửa soạn lên phòng trên !

-Phòng tên là sao ạ ?-Nhi thắc mắc

-Ngốc !Là tiểu thư sao có thể ở phòng gia nhân được !Thôi !Con đi ngủ đi !

Chờ Nhi đi vào phòng, ánh mắt Trình Ảnh sắc lại.Bà nhẹ rút điện thoại ra, chọn 1 dãy số, ấn gọi.Xong ,bà tắt máy, lôi từ trong túi áo ra 1 sợi dây chuyền có mặt là viên ruby hình mặt trăng nhưng lại bị mất một nửa bên dưới,Thở dài, Trình Ảnh đi về phòng, miệng lầm bầm :

-Vạn sự tùy ý trời !

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

-Nhi !Nhi! Dậy đi!-Trình Ảnh vừa lay lay người Nhi, vừa gọi: -OÁP!Hôm nay chủ nhật mà!Cô cho ngủ thêm chút đi!

Nhi vươn người, kéo chăn trùm kín đầu

-Đúng là chủ nhật, nhưng hôm nay con phải dậy sớm để chuẩn bị! Trình Ảnh chống hông.Nhi ưỡ oải nói:

-Tại sao ạ?

-Vì con đã là Hạ Tiểu Thư và hôm nay là buổi tiệc ra mắt của con!

-Hả?Ừ nhĩ?Mấy giờ rồi ạ?

-11h 18 phút!

-Á!Muộn mất rồi!

Nhi vùng dậy khỏi chăn,chạy toán loạn,

-O!Đây là đâu ạ?

Nhi sững người nhìn lại căn phòng.Không phải căn phòng màu nắng cô vẫn hay ngủ với Trình Ảnh mà là 1 căn phòng khác tiện hơn.Màu hồng tràn ngập

căn phòng. Giường ngủ cô rộng hơn, chăn gối mềm mại ấm áp, gấu bông dễ thương đặt ở khắp nơi. Bàn học riêng, có 1 chiếc máy tính siêu xịn cho cô nữa. Phía kia là 1 khung cửa sổ cỡ lớn, rèm che và còn có 1 lọ hoa tươi.

-Phòng của Hạ tiểu thư !-Trình Ảnh mỉm cười

-Vậy là từ giờ con sẽ được ở đây ?

-Đúng vậy !Căn phòng do chính tay Tiểu Mi trang trí đấy !Con thích không ?

-Thích lắm ạ !Chỉ có điều...

-Con chưa quen đúng không ?Cứ từ từ rồi con sẽ thích nghi thôi !

-Vâng !-Nhi xuống giường, mắt cô đập phải chiếc đồng hồ siêu kute trên tường : 7h15 phút

-7h 15, cô đùa con sao ạ ?

-Nếu không nói vậy thì làm sao con chịu dậy!Thôi, nhanh lên cô nương!

Trình Ảnh cười phì, lắc đầu nói.

-Làm gì ạ?

Nhi ngớ người. Thành thực, cô chẳng biết phải làm gì lúc này!

-Còn làm gì nữa, Hạ tiểu thư!Dậy và chuẩn bị mọi thứ để trở thành 1 người cao quý đi!Con bây giờ là 1 trong những người thừa kế gia tài khổng lồ của Hạ Dương đó!

Nhi chẳng biết phải làm gì, gật gù theo lời nói của Trình Ảnh

-Thôi, nãy giờ tốn nhiều thời gian quá!Còn 15 phút nữa!

-A! Dạ!- Nhi phóng vù vào nhà tắm.Khi đi ra, mở tủ đồ, Nhi nhăn mặt nói:

-Cô... Quần áo của con đâu ạ?

-Đó chứ đâu ?

Trình Ảnh lại bật cười.

-Đây là...- Nhi choáng ngợp bởi các bộ đồ đẹp lung linh, như 1 shop teen vậy.Đồ dạ hội nè, đi chơi nè, đi ngủ nè, ...Giày dép, mũ nón, phụ kiện khiến cô hoa cả mắt.-

-Thay đồ nhanh đi Nhi!Hôm nay con...

- Là Hạ tiểu thư ạ!- Nhi lè lưỡi rồi vớ đại bộ váy liền trắng ôm cổ ,dài xếp li đến gối dễ thương.Trình Ảnh gật đầu :

-Chỉ Lan, cô vào đây !

Một cô gái cao ráo, xinh xắn bước vào :

-Từ giờ hãy giúp tiểu thư chọn đồ, làm chuẩn bị cho mọi buổi tiệc.

-Dạ vâng thưa nhũ mẫu !

Chỉ Lan tí ti hiền lành đáp.Đây là stylist của nó.Trình Ảnh hài lòng nói :

-Còn 5 phút nữa, con phải có mặt dưới tầng nhà Nhi !

-A ...Dạ !-Nhi đáp rồi ngồi xuống trước gương.

-Tiểu thư thật xinh đẹp !

Chỉ Lan vừa chải tóc cho nó vừa tấm tắc khen.Cô chỉ cười cười :

-Đừng gọi em là tiểu thư, gọi em là Nhi được rồi ạ !

-Ừ, bé Nhi !-Chỉ Lan mỉm cười.Cô nhóc này thật thân thiện.

-Oa !Đây là em ạ ?

Nhi không khỏi ngạc nhiên khi nhìn mình trong gương.

-Không lẽ là tôi sao cô nương ?-Chỉ Lan cười Nhi nhìn lại mình.Làn da trong mướt, mịn màng, đôi môi đỏ mọng xinh xắn, mái tóc tết đơn giản mà thanh lịch, cài thêm 1 cái băng đô chấm bi trắng xinh xắn.Thật quá vi diệu !

-Chắc gương này là camera 360 quá !-Nhi tròn mắt

-Ngốc quá ! Nhanh đi giày rồi xuống nhà thôi !-Chỉ Lan đẩy đôi giày converse trắng tinh về phía nó.Vừa đi giày nó vừa hỏi :

-Em vẫn chưa biết đầy đủ tên chị !

-Wo sur (tên tôi là ...) Sa Chi Lan , 22 tuổi, tốt nghiệp đại học nghệ thuật khoa thiết kế. Độc thân.OK ?-Chỉ Lan tinh nghịch nói .

-Em không tin nhá !Xinh như chị mà chưa người để ý sao ?Này nhé, tóc đen, mắt đen, da trắng, body chuẩn, chắc con trai họ nghĩ chị có người rồi nên không lại đây !

-Nhóc con, ăn gì nói khéo thế ?

-Chỉ Lan cốc đầu nó.

-Ăn cơm cô Ảnh nấu ạ !A... Phải xuống rồi !

Cô vội vàng đi xuống tầng và ngạc nhiên đứng ở chân cầu thang.Phòng khách có nhiều người quá.Nhìn cách ăn mặc sang trọng thì nó biết rõ đây là những người có địa vị cao quý,Mọi ánh mắt hướng về phía cô.

-Dương Nhi, lại đây nào ! Bà Vy khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói.

-Dạ !-Cô nhẹ đáp, lại chỗ Lâm phu nhân đang ngồi.

-Nhị vị tiểu thư thật sự xinh đẹp !-Một bị tiền bối tầm tặc nói.

-Ồ, lão Vu, cảm ơn ông !Con bé vừa từ Mỹ về, chắc mọi người không biết biết ! Lâm Vy Vy cười tươi, nói :

-Nhị tiểu thư đây sống ở Mĩ từ nhỏ sao ạ ?

Một vị nữ nhân mặc váy bó sát hỏi.

-Vâng, đúng là như vậy, cô Diên ạ. Dương Nhi được sinh ra ở Mỹ,con bé nhập quốc tịch Mỹ, sống ở Mỹ từ nhỏ, tên tiếng anh của nó là Ixora .

Cô nhìn Lâm Vy Vy không chớp mắt :Cái gì mà sinh ra ở Mỹ, rồi tên tiếng Anh ? (xin chính thức giới thiệu Lâm Vy Vy là 1 trong những vị phu nhân xinh đẹp và có tài năng diễn xuất bẩm sinh !Vỗ tay * bốp bốp bốp*)

-Ixora ? The name of the flower ?

Một người ngoại quốc hỏi .

-Oh, yes.A beautiful flower.-Lâm Vy Vy cười.

-What about me?-Mĩ Kỳ kiêu kì xuất hiện ở cửa.Tiếp sau là Tiểu Mĩ.

-Oh!Primrose, long time no see!

Người ngoại quốc điển trai kia đứng dậy

-Hi, Brian!-Mĩ Kỳ cười yêu điệu.

-Con chào các bác, con chào mẹ, chị Nhi!- Tiểu Mĩ lễ phép chào hỏi rồi chạy lại chỗ cô. Lâm Vy Vy cau mày:

-Mĩ Kỳ!Con không biết chào hỏi sao?

Mĩ Kỳ hé mắt lại, rồi ngẩng cao mặt đi lên tầng, còn “Hừ” với cô

-Mĩ Kỳ!- Lâm Vy Vy bực mình gắt.

-Thôi, chủ tịch!Cô cả đã vậy, mình không nên nổi nóng!

Trình Anh quản gia khẽ nói!

-Được rồi!Hôm nay tôi gọi mọi người đến đây chỉ là cho mọi người biết ỉa và bàn về buổi tiệc ra mắt cho con bé.

-À!Chuyện này cứ để tôi lo phần chuẩn bị

-Còn tôi sẽ lo phần địa điểm.

-Tôi sẽ lo phần trang trí

Vân vân và mây mây... Nhi choáng.Hạ Tiểu thư ời là Hạ tiểu thư!Cái tên này sao mà rắc rối.

*Buổi tối, tại nhà hàng Morris...

Một bữa tiệc thật ảo diệu.Những bóng đèn đủ màu sắc gắn xung quanh, tập trung về phía sân khấu. Những chùm bóng bay gim chặt ở cửa ra vào.Thảm đỏ lộng lẫy trải dài trên sân khấu.Những bàn ăn đầy sơn hào hải vị (Tôi muốn ăn * khóc*)

- Khách khứa đông quá!- Nhi trầm nghĩ.Cô đang ngồi trong phòng chờ.Nắm tay chặt bộ váy kim sa màu bạc, ôm vai hoàn hảo, cô cố giữ mình thật bình tĩnh.Vừa bôi tóc cho cô, Chi Lan động viên:

-Thở sâu vào, Nhi.Em không phải lo lắng gì hết. Tự tin lên!

Nhi cười ngượng, chỉnh lại chiếc vương miện nhỏ xinh trên đầu, Nhi hồi hộp đứng dậy, ngắm nghía lại mình trong gương.Cao quý.Kiều sa .Xinh đẹp.Nhưng, cô cảm thấy đây không phải mình.Đây là một người khác hoàn toàn xa lạ. -Nhi!-Chi Lan lay cô.

-A...Chị!-Nó sực tỉnh, quay lại.

-Đây là bữa tiệc quan trọng đó Nhi ạ!

-Vâng!

-Chị biết là em sẽ bị áp lực, nhưng bây giờ mọi thứ đã sắp xếp rồi.Em là nhị tiểu thư.

-Em hiểu rồi ạ!

-Được rồi!Nửa tiếng nữa!Ngồi đây nhé cô bé! Chi Lan mỉm cười, xoay người đi ra.Nhi thở dài. Mà con nhóc Tiểu Mĩ này, đâu rồi nhỉ?

-Chị Nhi!-Nhắc tới tào tháo, tào tháo đến.

-A!Mĩ, này giờ em ở đâu vậy?

Nhi mừng rỡ như bắt được vàng:

-Em phải cùng mẹ đi bắt tay, trò chuyện với mấy đối tác!

Mĩ ngồi phịch xuống.Cô nhóc xinh xắn với mái tóc đen ngang vai uốn cúp, làn da mịn cùng bộ váy màu hồng kem ngắn đến gối, bông bênh rất dễ thương.

-Uống nước nè nhóc! Ngồi đây với chị một lát đi!-Nhi cầm cốc sinh tố dâu tây đưa cho cô em gái, tay vuốt lại bộ váy kim sa màu bạc đuôi cá kiêu sa của mình.Mĩ nhủu mày nhìn cô chị gái xoay sở khó khăn với chiếc váy xinh đẹp.

-Chị không quen đứng không ạ?

-Nó có vẻ bị thiếu vải!-Nhi đau khổ nói, nhìn đôi vai trần của mình.Tiểu Mĩ bật cười:

-Chị thật là... Mẹ đặc biệt cho may bộ đồ này cho chị đấy!Ý, chân chị đi gì đấy ạ?

-À... Adidas!

-Ai lại mặc váy dạ hội đi Adidas như chị chứ?Thay cái này vào cô nương!

-Giày-cao-gót!

-Dạ!-Tiểu Mĩ cười, chìa trước mặt cô đôi giày cao gót màu trắng tinh.

-Không-thể- nào!

-Có thể đó!Chị đi vào nhanh!Mệnh lệnh!

Nhi nuốt cái ực, tháo đôi giày ra, đi đôi giày cao gót vào.

-Á!

Vừa đứng lên, cô đã ngã phịch xuống cái sofa mềm mại

-Chị!-Tiểu Mi vừa đỡ lấy cô, vừa bật cười

-Cười cái đầu em ý!Có biết em cười khiến đối phương dễ gục ngã lắm không?

Nhi cau mày nói.Tiểu Mi kéo cô dậy:

-Đến giờ rồi! Ra mắt thôi nào đại mỹ nhân!

-Gi chứ?-Nhi vật vã với đôi giày cao gót đứng thẳng dậy, cô bị Tiểu Mi kéo đi

*** * * Tôi là đại phân cách “ Đại sảnh” * * *****

-Xin chào 1 người!-Lâm Vy Vy kiêu sa đứng lên bực. Lâm phu nhân đúng là lâm phu nhân. 42 tuổi, không dấu vết tuổi già.Gương mặt thanh tú, làn da căng mịn, đôi môi đỏ, mái tóc búi xoắn cầu kì.Có lẽ, nếu gặp lần đầu, không ai nghĩ bà lại là bà mẹ có 2 người con gái lớn.

-Xin cảm ơn tất cả đã đến đây góp vui cùng Hạ Dương.Hôm nay, tôi muốn giới thiệu với tất cả cô con gái thứ hai của tôi, và là 1 trong những người thừa kế của Hạ Dương: Hạ Dương Nhi!

Một tràng vỗ tay nồng nhiệt, khiến Nhi đã run nay còn run hơn gấp bội.Tiểu Mi mỉm cười khích lệ, đẩy nhẹ cô ra -Ái! Nhi loạng choạng, mất đà ngã phịch xuống.Một vài tiếng cười khúc khích của cô tiểu thư nào đó.Nhi vội đứng dậy, chỉnh lại bộ váy, đi từng bước ra.

-Ixora, là tên Tiếng Anh của tôi!Xin chào mọi người!

Tách!Tách!Hàng loạt ánh sáng trắng hướng thẳng về phía cô. Là máy ảnh.Cánh paparazi đã chờ sẵn để chụp lấy những hình ảnh đầu tiên của Nhị tiểu thư.

-Con bé ở Mi từ nhỏ, bây giờ trở về, có gì không phải, mong mọi người bỏ qua.

Lâm Vy Vy đi về phía cô.Một sự đối lập.Lâm phu nhân sắc sảo, kiêu sa với bộ váy đen may ren cách điệu trong khi Nhi-hiện tại là con gái thứ-xinh đẹp và mong manh như sương sớm. Lại tiếng vỗ tay. Và sau đó, nhị tiểu thư của chúng ta phải đi xuống chúc rượu mọi người.

-Hey, Nhi!Tôi nè!

Một cô gái đi về phía cô. Từ Hàn!

-Girly thế!

Nhi cười nói với cô bạn khi Từ Hàn đang mặc bộ váy bông màu xanh dương, thiết kế kiểu hoa hồng voan, mái tóc ngắn cũng tết cầu kì.Trông cô cực kì xinh đẹp.

-Girly?Tại mami quá đáng!Tôi không mặc thế này, còn lâu mami mới cho tới gặp bà!

Từ Hàn tỏ vẻ khó chịu. Dĩ nhiên, cô bạn tomboy đâu dễ chịu mặc váy.

-Hầy!Tôi cũng khó chịu lắm chứ phải!

-Nhi này!

-Gi?

-Bà đẹp thật đó!

-Tôi nghĩ đó là lời khen.Cảm ơn!

-Xin chào Nhị tiểu thư!Tôi có thể làm quen không?

Một giọng nữ vang lên.Nhi quay lại. Là 3 cô gái xinh đẹp.

-Xin hỏi...-Nhi mở lời.

-À !Có lẽ Nhị tiểu thư biết công ti N.A ?

Cô gái có mái tóc đen tuyền, uốn quăn đến ngang lưng, mặc bộ váy màu tím, hỏi.

-Là công ti nào ấy nhỉ ?

Nhi quay sang hỏi Từ Hàn, ngay lập tức, sắc mặt cô gái kia tối lại.

-À !Một trong 30 chi nhánh của tập đoàn Ricky nhà tôi !Cô là con gái lão Lê ?- Từ Hàn nhướn mày hỏi.

-Ồ, vâng !Tôi tên Lê Ánh Ngọc, còn đây là hai cô em gái của tôi, Ánh Hy và Ánh Vĩ.

-Rất vui được làm quen !

Trong khi Nhi mỉm cười thân thiện thì Từ Hàn chẳng tỏ ý gì là muốn làm quen.

-Nhi à, sang bên này đi !

Từ Hàn kéo tay Nhi đi, bỏ lại 3 cô gái đang sầm mặt. Ánh Hy, cô gái mặc bộ váy màu da cam trông có vẻ xinh đẹp hơn so với cô chị Ánh Ngọc và cô em Ánh Vĩ, nói về bức mình :

-Hừ !Giàu còn kiêu !

-Chị, tại sao chúng ta phải tiếp cận họ ?

Cô em út Ánh Vĩ mặc bộ váy màu vàng đồng, khẽ hỏi :

-Chẳng phải bố đã bảo rồi sao ?Đề cứu N.A khỏi bờ phá sản, chỉ nhờ vào Hạ tiểu thư đó ! –Ánh Ngọc nói, lộ rõ vẻ ghen ghét.

-Sao tự nhiên lời tôi đi ?-Nhi cau mày. Từ Hàn liếc qua :

-Do bà không biết thôi !Lê Ánh Ngọc nổi tiếng là một play- girl. Cô ta không phải loại tốt đẹp gì đâu.Bố cô ta, Lê Chu ấy, muốn đánh lè nên trả lại cổ phần, mua lại chi nhánh N.A nhà tớ, chứ lúc đầu N.A có tên là Autumn cơ.Mà cũng do cô con gái cả Ánh Ngọc nên bây giờ đang bế tắc, cổ phiếu rớt liên tục.Bây giờ đang cố níu kéo tập đoàn Ricky đấy.Tốt nhất bà nên tránh xa cô ta ra.

-Thế à ?-Nhi tròn mắt.

-Sao nữa ?-Từ Hàn khoanh tay .Nhi nhún vai, cầm li kem hoa quả lên.

-Dương Nhi !

Một giọng nam trầm. Quen quá ! Nhi ngẩng lên :

-Gia Huy !-Giọng cô run run.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Huy đứng trước mặt cô. Là cậu ấy.Nụ cười ấy, ánh mắt ấy. Giương mắt trắng sứ với những đường nét hoàn hảo.Đôi mắt đen láy nhìn cô âu yếm. Mái tóc đen buông rũ đến lông mày rậm-Lâu quá rồi! Cậu cũng không thay đổi gì!

Huy mỉm cười, Ánh sáng từ đèn chiếu xen lẫn, gương mặt cậu sáng lên.

-Trần-Gia-Huy! Cậu là đồ ngốc! Cậu có biết bao lâu nay tôi chờ cậu không? Huy, cậu có biết không hả?

Nhi bước tới, đưa tay đâm liên tục vào ngực Huy. Cô nói, đủ nhỏ chỉ cả 2 nghe thấy.Nước mắt rơi ra từ đôi mắt nâu long lanh....

-Tôi từng không tin vào thiên thần.....

Huy thì thầm, bất ngờ ôm chầm lấy cô, mặc kệ cô khóc ướt chiếc áo sơ mi trắng của mình. Nhi áp mặt vào người cậu:

-Nhưng kể từ khi gặp cậu, tôi biết rằng thiên thần có thật.....

Huy vẫn cười, hôn nhẹ lên mái tóc cô. Thiên thần của cậu, cậu đã được gặp lại cô ấy.

~~~~~ Tôi là dải phân cách "thiên thần" ~~~~~

-Khô quá! Khóc cho lắm vào! Xem cái mặt kia!

Từ Hàn búng nhẹ vào cái mũi đỏ của cô. Nhi vẫn im lặng. Cô tập trung mọi ánh nhìn về phía Huy. Cậu ấy ngồi trên sofa, nghiêng đầu nhìn ra bầu trời đầy sao, ngây thơ như 1 đứa trẻ. Cô nhìn cậu, một cách say sưa, Peter Pan của cô..... Cậu giống Peter Pan đến kì lạ.....Cho đến lúc 10 tuổi, cô vẫn không phân biệt được...

-Peter Pan!- Cô bé xinh xắn thốt lên.

-Tớ là Pax!- Cậu bé mặc áo sơ mi trắng nhũn nhũn, gõ cây sáo vào đầu cô bạn.- Lại nữa rồi!

-Cậu... Đáng ghét!- Cô bé ôm đầu, phụng phịu.

-Ngốc! Tớ là Trần Gia Huy, tên tiếng anh là Pax nhá! Không có Peter nào hết!

Cậu bé ngồi xuống cạnh cô bạn, khẽ néo cái má phúng phính dễ thương.

-Nào! Cậu xấu lắm! Peter của tớ tốt hơn cậu nhiều! Hứ!

Cô bé giận dỗi, đứng dậy chạy đi. Cậu bé nhưn người nhìn theo cái bóng nhỏ nhắn, bất giác cười....

-Mẹ nói gì ạ? Peter Pan đi du học?

Cô bé hỏi lớn. Cái gật đầu của người mẹ sao lại khiến cô bé khó chịu vậy chứ. Cậu cần đi gặp ba mẹ mình, nhưng cậu không kịp chào tạm biệt cô. Vào ngày cậu bay, cô không ra tiễn. Cậu đã đi đến một nơi rất xa, cách Trung Quốc nửa vòng trái đất. Và cô, sống trong chờ đợi 7 năm, cuối cùng cũng gặp được cậu....

-Tôi ra ngoài trước nhé!

Từ Hàn thì thầm nói, đứng dậy đẩy cửa đi ra. Im ắng. Cô muốn hỏi cậu, hỏi rất nhiều. Nhưng cô lại im lặng, ánh mắt không rời khỏi cậu thiếu niên có vẻ đẹp tựa thiên sứ kia.

-Cậu.....Nhớ tớ đến vậy sao?

Đột nhiên Huy quay sang cô mỉm cười. Nụ cười ngây thơ như trẻ con đó vẫn còn lưu giữ rất rõ trong hồi ức của cô. Nhi nắm chặt tay, cổ không để cho nước mắt trào ra lần nữa.

-Xin lỗi, Nhi! Để cậu chờ lâu quá rồi!

Giọng nói trầm ấm đó như 1 thứ gì đó, trái tim cô vỡ òa. Những giọt nước mắt không nghe lời thì nhau rơi xuống gương mặt cô gái.

-Cậu đừng khóc, làm ơn đừng khóc Nhi à!

Huy bối rối đi tới, ngồi xuống cạnh cô, đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt long lanh. Có biết không Nhi, khi cậu khóc, tớ rất lo lắng, thật sự rất lo lắng...

-Tại sao ngày đó.....- Nhi ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn cậu.

-Suyt! Đừng nhắc đến chuyện đó nữa nhé! Tớ sẽ không bao giờ rời xa cậu nữa, không để cậu phải chờ nữa đâu!

Huy nhẹ nhàng nói, vòng tay ôm chầm lấy cô bạn bé nhỏ.

-Cậu hứa nhé?

-Tớ hứa! Hứa 1 cách chắc chắn!

Peter Pan của cô đã hứa, cậu ấy sẽ ở bên cô, ít nhất là mãi mãi.....

-Được rồi! Bản tiểu thư tạm thời tha thứ!-Nhi nhướn miệng cười, gương mặt tươi tắn trở lại.- Và cảm ơn cậu!

- Vì cái gì? - Huy mỉm cười nhìn cô.

- Vì.....Đã trở về bên tớ!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

-Nhi! Dậy! Dậy! Mở mắt. Á.....Gương mặt điển trai của Huy đang áp sát mặt cô.

-Cái gì thế này?

-Ngủ: 13 giờ 48 phút.

Huy liếc cái đồng hồ đeo tay, xoa đầu cô. 10 giờ 42 phút SÁNG!!!!!!!!!!

-Cái.....Tớ ngủ ở nhà cậu á?

-Chứ sao nữa?

-Á! Đồ cáo già! Nhà người khai mau! Trong lúc bản tiểu thư ngủ, tên bự nhân nhà người có giờ trò gì không?

Ai thì không biết chứ với Huy, cô sẵn sàng dùng mọi từ ngữ, mọi hành động để đập chết thằng bạn khốn nạn. (Thông báo: Từ khi Huy xuất hiện, cảnh bạo lực xảy ra nhiều vô số kể =))

-Hừ! Nghĩ bản thiếu gia là ai?

Huy khoanh tay, vênh mặt lên.

-Tại cái tên khốn nhà người mà ta muốn học mất rồi!

-Ồ vậy hả? Cúp luôn đi!

-Dễ nghe nhỉ?

-Dĩ nhiên! Bản thiếu gia luôn nói những lời dễ nghe!

Nhi ôm đầu. Chả biết kiếp trước có đi tu ăn thịt chó hay không mà giờ số nợ, vợ phải thằng bạn thân không ra gì. (Hà hà, thanh mai trúc mã lãng mạn chỉ có trong ngôn tình thôi, Sam viết truyện bạo lực, khừa khừa)

-À! Hay cậu về lấy đồ, qua đây ở luôn!

-Đẹp! Xàm!

-Tớ nói thật đấy! Chứ cái biệt thự to đùng thế này, ở 1 mình sợ ma!

-Nhóc mấy tuổi?

-17 nha cưng! - Huy đưa tay véo má cô.

-A...au...ờ...ó...uy...à...à...a! (A, đau, cờ hó Huy thả bà ra! ^^)

~~~~~Tôi là dải phân cách "chuẩn bị di cư"~~~~~

-Tớ chờ về! - Huy đứng ở bậc cửa ngó ra.

-Miễn! - Nhi liếc xéo cậu bạn, đi ra vẫy taxi.

*****Biệt thự Hạ Dương.....

-A! Phu nhân!

Nhi vừa bước vào cửa đã thấy Lâm Vy Vy ngồi ở phòng khách.

-Nhi à! Con lại đây!

-Con.....- Nhi định nói về chuyện chuyển đi thì Lâm phu nhân đã cắt lời.

-Tường Y đã trở về!- Lâm Vy Vy nhìn cô. Nhi tròn mắt. Hạ Tường Y, Nhị tiểu thư nhà họ Hạ, người cô đang ngồi trên cái ghế tạm thời.

-Nhị tiểu thư..... ở đâu ạ?- Cô rụt rè hỏi.

-Cô nhi viện Lạc Thanh.Tội nghiệp con bé! Từ nhỏ đã sống thiếu thốn!

Lâm Vy Vy chép miệng. Nhi hiểu.

-Con sẽ chuyển đi ạ!

-Nhi....

-Vị trí này, địa vị này, cuộc sống này là của Nhị tiểu thư! Con chỉ là người thay thế! Hết rồi, con xin phép đi!

-Chuyện của Tường Y....

-Phu nhân yên tâm, con là đứa giữ mồm giữ miệng, tuyệt đối không hé lộ gì!

-Được rồi! Nếu con đã quyết, ta cũng không ngăn cản! Thực sự, ta không muốn con đi...

-Con biết phu nhân yêu quý con! Nhưng việc con ở lại đây, chỉ gây thêm rắc rối cho Hạ Gia thôi ạ!

-Vậy, con sẽ ở đâu?

-Nhà 1 người bạn ạ, phu nhân đừng lo cho con! Phu nhân giữ gìn sức khỏe!

Rồi cô thu dọn đồ,xách vali, ra đón taxi, đến thẳng biệt thự Dương Huy....

-Ồ! Đến thật hả?-Huy ngồi xem hoạt hình mỉm cười nói.

-Không hoan nghênh hả? Để về!- Nhi nhú mày, định quay đi.

-Không có! Tất nhiên là hoan nghênh chứ! Để tớ xách đồ hộ cậu!

-Huy nè!

-Ừ?

-Tớ đến thế này, có làm phiền cậu không?

-Không hề, không hề!

-Thật?

-Thật. Lên đây tớ cho xem!- Huy kéo cô lên tầng 2.

-Phòng con gái?

Nhi không khỏi ngạc nhiên trước căn phòng màu hồng trước mắt.

-Cho cậu mà!- Huy nháy mắt.

-Cho tớ?

-Ừ! Vốn dĩ cậu là 1 phần của biệt thự này mà!- Huy cười cười.

-Tớ á? Tên kia, nói nhanh!

-Không! Sau này cậu sẽ biết! Giờ vẫn là bí mật.- Huy mỉm cười. Tiểu Dương Nhi ngốc, làm sao có thể nói sau này cậu sẽ là phu nhân của cái biệt thự này chứ?

- Bí mật cái con khi! Ưng ăn dép à?

- Cậu đi giày mà?

-Ừ nhĩ! Mà thôi, đồng chí Huy khai mau!

- Chẳng có gì mà khai. Báo cáo, hết!

-Cãi lệnh bản tiểu thư, phạt!

-Hử? Phạt gì? Tớ lại đuôi ra khỏi nhà giờ!- Huy bây giờ mới nhớ ra mình là chủ nhà.

-Dám?- Nhi nhướn mày hỏi.

-K...Không dám!

Huy nói khe khẽ.Nhi bật dậy, ngửa mặt lên trời mà cười lớn.Đột nhiên, 1 bàn tay vòng qua cổ kéo cô xuống.Ây gù, 1 cảnh tượng rất chi là....

-Này,làm gì thế? Thả bà ra!

Nhi giãy dụa, phản tác dụng.Huy càng giữ chặt cô hơn.

-Phạt cậu! Hôn tớ 1 cái!- Huy cười ranh mãnh.

-No never! Cái tên yêu nghiệt này! Thả ra!

-Vậy,.....tớ đành phải hôn cậu rồi!

-Á!... Đồ biến thái! Cút ngay!

-Không đấy!

Nụ cười Mèo Xiêm luôn làm cô xiêu lòng.Cái nụ cười trẻ con vô lo vô nghĩ đó, giống như chính con người Huy.Cậu ấy như đứa trẻ không bao giờ lớn.

-Nhìn kĩ thế? Say tớ rồi phải không?- Huy nheo mắt nhìn Nhi, hỏi.

-Suýt thôi!- Cô lắc đầu.

-Thế sao mặt đỏ thế?

-Ồ hay nhĩ? Kệ tớ!

Đột nhiên Huy buông tay cô ra.Nhi thấy lạ:

-Hơ.....! À há, sợ tớ rồi phải không?

-Cậu.....đỏ mặt dễ thương lắm!

Huy nói khẽ. Cứ nghĩ Nhi sẽ đỏ mặt thẹn thùng chứ...

-Tớ biết mà! Không ai có thể cưỡng lại vẻ đẹp nghiêng thùng đổ thùng của tớ! Muahaha!

Nhi nhảy loi chơi, rồi như chợt nhớ ra gì, quay lại Huy hỏi:

-Ồ! Mà cậu ở đây 1 mình thật sao?

-Bản thiếu gia thích tự lập!- Huy hất hất mái tóc đen bóng mượt.

-Cái đầu cậu ấy! Thế cái vali hồng ở trong bếp là của ai?- Nhi chớp chớp mắt, hỏi.Huy ú ớ, chỉ nhớ là giấu rất kĩ rồi mà!

-Không gì qua mắt được" Thiên lí nhân" của tớ hết! Cậu thích màu hương hã, không bao giờ, cậu có phải bê đê đâu!

-Tớ.....

-Cậu định thuê người giúp việc, lén làm hết mọi việc trong nhà rồi về khoe với tớ là mình tự làm hết chứ gì?

-Ồ.....-Trúng phóc! Cái con nhóc này, không biết nó có anh em họ hàng gì với Tôn Ngộ Không hay không mà mình định làm gì cũng biết tông hết!

-Ồ cái đầu! Ngoài "Thiên lí nhĩ" ra, bản tiểu thư còn biết "Độc tâm thuật" nữa!

Nhi cười đắc ý.

-Nhi này, chắc tớ phải làm mấy bát hương rồi vái cậu mới được!

-Tên kia! Mày nói vậy khác gì rủa bà chết sớm!

-A! Bà đừng giận quá! mà bà cứ giận đi, cho mau chết, để tài sản cho cháu!

-Khà khà, bà có chết cũng để lại di chúc chứ không cho may đầu con!

Nhi bật dậy, xoa xoa đầu Huy, cười ha hả.

-Này, cậu có nên cảm thấy vinh dự vì là người duy nhất có thể xoa đầu vị chủ tịch trẻ, tài năng và đẹp trai nhất thế giới đây! Tập đoàn Ocean của tớ giờ không thua kém gì Âu Dương hay Hạ Dương đâu!

Huy không hất tay cô ra, còn vươn tay kéo Nhi ngồi xuống lòng mình.

-Này này! Bản tiểu thư được dạy nam nữ thụ thụ bất thân....

-Tớ thích thế đấy!

-Yêu nghiệt, lại sốt hả? Thả ra để tớ đi lấy thuốc cho!

-Ừ, sốt đấy!

-Sốt thì phải uống thuốc chứ? Nào cậu dừng hoạt động rồi hả?

-Cậu là thuốc đấy. Uống cậu tớ sẽ khỏi.

-Haha! Còn bắt chước tiểu thuyết cơ đấy! Nhưng mà cậu còn lâu mới bằng Cố Hải oppa của tớ! Thả ra nào! Định giờ trò hả?

-Cậu nên nhận ra từ lâu rồi mới phải!

Huy cười ranh mãnh, ghé sát mặt vào mặt cô. Nhi sững người, bắt giác hết to:

-Cậu đi tự từ đi!

-Yên nào!

Huy khẽ quát, đôi mắt đen sáng lấp lánh. Gương mặt hoàn hảo cúi thấp dần. Nhi nghe rõ tiếng đập của con tim mình.

Hơi thở bạc hà của Huy phả lên gương mặt cô, thom mát.

Chết cha! Hình như mình hơi rung động rồi! Gương mặt đó chỉ cách cô 1cm. Nhi nhắm mắt. Chụt! Một nụ hôn chạm vào má cô. Nhi mở choàng mắt. Huy búng nhẹ vào trán cô:

-Ngốc! Nghĩ gì vớ vẩn hả?

-Vớ....vẩn.....Không có!- Nhi phủ nhận, cổ hét thật to, khuôn mặt đỏ bừng như cà chua chín.

-Thế sao phải đỏ mặt? Có tật mới giật mình chứ?-Huy cười, tay vẫn giữ chặt tay cô.

-Đỏ vì.....vì tức giận! Ừ đó! Tức cậu lắm rồi đó! Máu dồn lên não rồi đây!

-Có cần tớ giúp gì không?

-Có chứ! Thả tay tớ ra, máu sẽ tự động chảy về chỗ cũ!

-Vậy hả?- Huy thả tay cô ra, đồng thời hôn lên má còn lại của cô 1 cái nữa. Nào Nhi như bùng nổ (Sam té đây), cơn tức giận đã lên level max, cô đứng dậy, vào tư thế "bà đây sẵn sàng CHIẾN ĐẤU", nhưng kẻ địch đâu. Tên yêu nghiệt kia đã chạy biến từ khi nào.

Đấy! Ai bảo thanh mai trúc mã là lãng mạn? Với Nhi, đó là cơn ác mộng đáng sợ nhất hệ mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 9

Sân trường R.O.S.....Náo nhiệt....Ồn ào.....Háo hức..... Vì sao? Vì có 1 cái tin cực hot: Hoàng tử lại sẽ chuyển đến đây học.

Cậu ấy rất đẹp- Nữ sinh. Cậu ấy rất tài năng- Nam sinh. Rất nhiều dự đoán cho rằng ngôi vị hoàng tử học viện của Hạo Nguyên sẽ bị lung lay dữ dội đây. (Động đất? Sóng thần? Thiên thạch rơi?)

Thời khắc..... gọi là gì nhỉ? À, thời khắc quan trọng, chính là quan trọng đó- đã đến. Chiếc BMW đen bóng loáng tiến đến. Thật là vi diệu! Cái sân học viện vừa ồn ào như họp chợ, vậy mà giờ im re. Không gian yên ắng đến đáng sợ, chỉ còn tiếng lá rơi hay tiếng hát của 1 vài con kiến. (Kiến hát hay lắm đó, đừng coi thường). Chiếc xe dừng bánh. Toàn trường nín thở. Một nam nhân mặc vest đen mở cửa bước ra. Cool! Nhưng không phải Hoàng tử lại. Bởi vì ngay sau đó, Huy bước xuống. Peter Pan mặc áo sơ mi trắng, nụ cười ranh mãnh còn nguyên trên gương mặt, ánh mắt trong sáng quay về phía đám đông trước mặt. 1...2...3...Bùng!!!!!!!!

-Oa! Hoàng tử lại kìa!

-Không thể nào! Sao lại có người đẹp như thế chứ?

-Chết rồi! Giờ làm sao? Anh Hạo Nguyên và anh Huy, chọn ai giờ?

-Đúng đây! Sao khó chọn vậy?

Tiếng ồn chỉ dập tắt khi Nhi bước xuống xe. Trật tự lập lại, không 1 tiếng động, tất cả tròn mắt nhìn về phía cô gái xinh như viên pha lê trong suốt.

-Sao lại.....

-Là Hạ Dương Nhi!

-Cô ta...ngồi cùng xe với Hoàng tử lại..

-Thế này là thế nào?

Huy mặc kệ dư luận, quay sang Nhi, mỉm cười vuốt mái tóc tơ thả xõa của cô, kéo cô vào sát mình rồi nói giọng trầm an:

-Bình tĩnh nào!

Nhi sững người. Huy, với những hành động thân mật, trước mặt đám đông kia? Đây đây, cậu đang giết người không cần dao sao Huy? Chưa hết, do ăn ở quá thất đức, ông trời đã đánh 1 cú chí mạng xuống đồng chí Dương Nhi.

-Xin chào mừng sự trở về!

Giọng nói đầy âm lãnh vang lên. Như bị ai đánh, Nhi giật nảy người, ngẩng đầu lên nhìn. Dương Hạo Nguyên. Chết! Chắc hẳn chưa quên vụ chai rượu đầu! Nhi nghĩ thầm, bất giác lùi lại, đưa tay nắm lấy áo Huy. Huy khẽ nhủ mày, rồi quay lại Hạo Nguyên:

-Cảm ơn!

-Bao năm rồi, vẫn thế?- Hạo Nguyên mỉm cười.

-Of course! (tất nhiên) Có người không muốn tôi thay đổi?- Huy cũng mỉm cười, liếc nhẹ Nhi.

-Vẫn kiểu Peter Pan tinh ranh đó!

-Vẫn kiểu băng giá ngàn năm đó!

Hai nam thần, một ấm một lạnh, đứng đối diện nhau, mặt đối mặt. Và.....(trận chiến sẽ bắt đầu chứ! *hồi hộp, hồi hộp*)..... cả 2 bật cười. (Hớ!)

-Xem ai sau lưng cậu kìa!- Hạo Nguyên cười cười, nhìn Nhi.

-À! Là cô ấy!- Huy vòng tay ra nắm lấy tay Nhi. Hạo Nguyên không nói gì, anh chỉ nhìn cô rất chăm chú. Gai ốc trong người Nhi sồn lên. Cô cố gắng đứng thẳng, tay vẫn bám chặt lấy áo Huy. Huy cười, cảm thấy thật là thích! Cuối cùng, cô ấy cũng cần đến mình!

-She is special girl!(Cô ấy là cô gái đặc biệt!)- Hạo Nguyên mỉm cười.

Huy đột nhiên sầm mặt, ánh mắt tối đi, giọng nói đầy u ám.Như để chứng minh, cậu kéo Nhi lại sát mình, vòng tay ôm lấy cô bạn chỉ cao đến vai mình!(lùn như Sam!)Nhi bị bất ngờ, chưa kịp phản kháng, đám đông đã hú hét ầm ĩ. Hạo Nguyên cũng đột nhiên chuyển thái độ, bật cười:

-Chi là đặc biệt!

-I hope that! (Tôi hi vọng thế!)

Huy trở về là Peter Pan, vẫn ôm chặt Nhi, xoay người bước đi.Từ Thiên nãy giờ im lặng đứng nhìn, giờ mới lên tiếng:

-Pax thích cô ấy! Từ nhỏ rồi....

-Cậu cũng thế mà!- Hạo Nguyên quay sang Từ Thiên nói, khiến gương mặt Từ Thiên thoáng chút bối rối.Hạo Nguyên mỉm cười nói:

-Có lẽ.....Tôi không nên để cô ấy gặp lại Pax!

~~~~~ Tôi là dải phân cách " Ở một nơi khác"~~~~~

-Này yêu nghiệt, bỏ ra được rồi đấy!

Nhi cau mày nhìn cánh tay Huy đang ôm lấy mình.Huy quay lại cười:

-Sao vậy?

-Nhìn nữ sinh kia! Họ như muốn ăn tươi nuốt sống tớ ấy!

Nhi run run nhìn những ánh mắt hình viên đạn " đằng đằng sát khí", có thể giết chết cô bất cứ lúc nào.Huy bật cười thành tiếng:

-Dương Nhi tiểu thư cũng biết sợ?

-Không sợ không được!A! Lốp tớ đây rồi, chào nhé!

Nói rồi cô lách khỏi vòng tay của Huy, vọt thẳng vào lớp.

-Hi mọi ng.....- Tiếng chào chưa kịp bật ra khỏi miệng, Nhi đã sững người.Học viên trong lớp đồng loạt quay về phía cô.Nam sinh tỏ vẻ đáng tiếc, lắc đầu rồi thờ dài.(Gì thế nhỉ?) Nữ sinh thì đứng thành 1 hàng ngang trước mặt cô, ánh mắt sắc bén, tay khoanh lại, vẻ mặt rất chi là nghiêm trọng....Bốp...Bốp....Dạ, đó là tiếng vỗ tay của bạn Nhi ạ!

-Mọi người diễn kịch hả? Hay quá! Cho mình tham gia với nhé?

Một cô gái trong các nữ sinh đi ra. Nhi nhận ra ngay:

-Ánh Ngọc, bạn học ở đây hả?

Đáp lại, Ánh Ngọc nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

-Cô cũng giỏi lắm, Hạ Dương Nhi! À quên, cô làm gì mang họ Hạ nữa!

-Bạn nói gì vậy?- Nhi ngẩn người.

-Vừa mới bị đuổi ra khỏi Hạ Gia, đã kịp chạy tới chỗ của Hoàng tử lai. Cô cũng nhiều thủ đoạn đấy!

-Cái gì cơ?-Nhi tròn mắt hỏi.

-Xem đi!- Một cô gái tóc đen ném thẳng tờ báo lại chỗ cô.Nhi cúi xuống nhặt lên.Ngay trang đầu tờ báo: " Hạ Gia tìm được Nhị tiểu thư thật sự.", " Hạ Dương Nhi chỉ là người thay thế cho Hạ Tường Y",.....

-Sao lại...?

-Chính Hạ Gia đăng tin lên, không thể nào sai được!

Ánh Ngọc khoanh tay lại nói. Là Hạ Gia.Trong khi dặn cô im lặng, chính họ đã đưa tin. Họ biến cô thành nguyên nhân của mọi việc, lấy cô ra làm mào chấn bảo vệ cái tập đoàn Hạ Dương. Nhưng cô làm sao có thể kiện chứ?

-Chưa kể tội ve vãn Hoàng tử lai.....

-Tôi không có.....-Nhi ngẩng đầu lên nói dứt khoát.Ánh Ngọc nâng cằm cô lên:

-Trông cô cũng không đến nỗi nào!

-Chắc là do không được dạy dỗ!

-Cha mẹ cô ta đâu mà để con cái như vậy?

"Đừng mà! Đừng nói nữa!...." Nhi ôm đầu, lấp bắp nói.

-Nhi!!!- Một tiếng kêu lớn.Từ Hàn chạy như bay tới chỗ cô, vội đỡ cô đứng thẳng, cuống quýt hỏi:

-Nhi! Bà sao vậy?

-Hàn à, bà đến rồi!- Nhi mỉm cười yếu ớt nhìn cô bạn.

-Các người làm gì vậy chứ?- Từ Hàn lừ mắt về phía đám học viên.

-Tụi tôi chỉ định dạy cho nó 1 bài học thôi!- Ánh Ngọc nhún vai.

-Tôi không sao!- Nhi khẽ vỗ vai bạn, đứng dậy đi ra khỏi lớp. Từ Hàn nhìn theo cô bạn rồi ném về phía đám nữ sinh một cái nhìn cảnh cáo.

Nhi bước lên tầng thượng. 1 cơn gió thổi đến, làm tung lên mái tóc nâu của cô, thoáng qua gương mặt nhợt nhạt của cô. Dù vậy, không thể phủ nhận người con gái này xinh đẹp tựa thiên sứ.Cô đi tới, tựa tay vào lan can, mắt hướng về chân trời vô định.

-Ba, mẹ....Hai người ở đâu?

Giọng nói trong trẻo vang lên đầy thốn thức.7 năm.....Từ ngày Huy đi, cũng là ngày ba mẹ cô bỏ đi không lời từ biệt. họ gửi cô vào cô nhi viện, cho đến khi nhà họ Hạ nhận nuôi cô.7 năm.....Trong trí nhớ non nớt của 1 cô bé 10 tuổi, hình ảnh ba mẹ dần phai đi. Các mẹ ở cô nhi viện bảo, cô từng bị tai nạn vào ngày được chuyển đến cô nhi viện,một phần trí nhớ đã bị mất đi.Thật sự, mảng kí ức về ba mẹ còn sót lại rất ít, nhưng chưa bao giờ Nhi nguôi hi vọng tìm họ.

-Ngốc!

Một vòng tay ấm áp ôm lấy cô từ phía sau. Giọng nói ấm áp vô cùng Cô bật khóc nức nở, như 1 đứa con nít.

-Lại khóc rồi!

Huy ôm chặt lấy cô, cảm đặt lên mái tóc thoảng hương thơm dịu ngọt của cô, dịu dàng nói.

-Huy à! Làm sao bây giờ? Tớ luôn tự hứa, tự cố là sẽ không khóc, sẽ trở thành 1 nữ cường nhân thật sự! Nhưng.....

-Bao giờ cũng vậy! Cậu luôn tự dằn vặt bản thân, bao giờ cũng tìm đến 1 nơi yên tĩnh để khóc một mình....

-Vậy mà...Bao giờ cậu cũng tìm thấy tớ!- Nhi nhoen miệng cười.

Năm lớp 1, vì lo chơi, cô bị ngã, làm bẩn 1 vết lớn trên bộ váy bông trắng mới. Sợ bị mẹ mắng, cô phải trốn vào 1 lùm cây ven đường, không dám về nhà. Chập tối, Huy xuất hiện, lôi cô về nhà. Năm lớp 2, bị giáo viên phân nân với mẹ về việc học, Nhi chạy lên thư viện trốn cả buổi trời, đến trưa, cũng là Huy, cốc đầu cô mấy cái rồi kéo về.Lớp 3, đi chơi quên đường về, vẫn là Huy chạy đi tìm.Với cô, Huy không phải là 1 cậu bé mà là 1 chàng trai trưởng thành, hay nói cách khác, cô quá trẻ con.Đi học quên sách,đi ăn quên mang tiền,đi chơi quên đường, khi nói chuyện thì quên luôn cái đầu.(Chắc không phải!Đi ăn quên tiền thì ở lại rửa bát nhá!). Ở bên cạnh 1 ngốc tử như cô, Huy luôn cảm rằm nhắc nhở như 1 ông già.Nhưng Nhi biết, chưa bao giờ cậu ấy hết lo lắng cho cô...

~~~~~ Tôi là dải phân cách "trở về thực tại đi cô nương"~~~~~

-Ngốc!-Huy mỉm cười.

-.....-Nhi im lặng. Đúng là cô quá ngốc!

-Nhi!Nghe nè!- Huy đột nhiên xoay người cô lại, khiến cô đứng đối mặt với cậu.

-Hử?-Nhi đưa tay lau nước mắt.

-Từ hôm nay, tớ với cậu sẽ không còn là bạn thân nữa!-Huy nhìn thẳng vào mắt cô.Đôi mắt nâu của Nhi mở to, rồi sau đó.....

-Hức, hức! Cậu ghét tớ rồi à?

-Không.....

-Đồ c-hó, đồ yêu nghiệt, đồ thừa dây thần kinh,.....

-Yên nào!-Huy gắt lên.

-Cậu nói xem!

-Vì.....Từ hôm nay, bản thiếu gia chính thức theo đuổi con heo nhà cậu!

Huy cười, nụ cười đẹp đến mê hồn.Sau 4,5 giây gì đó, Nhi mới kịp ngó ra, chớp chớp mắt:

-Thật hả?

-Ừ!

-Vậy thả bà ra!Eo ơi, tên yêu nghiệt kia, nghĩ sao thích bản tiểu thư dễ như ăn socola thế chứ?- Nhi bắt giác hét lên.

-Đâu!Socola còn có giá trị hơn cậu đấy chứ!-Huy bật cười.

-Hả? À, cậu cũng hơn socola 1000đ đấy!

-Tên kia!Đứng lại cho bà!

Một nam một nữ chạy đuổi nhau trên sân thượng. Tiếng cười vang vọng đến bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

-Khai mau!-Tử Hàn lừ mắt.-Khai gì?-Nhi run run nói.

-Ài zoo! Anh chàng hoàng tử lai cute dễ thương kia với Dương Nhi của chúng ta rốt cuộc là sao nhỉ?-Tử Hàn giả vờ ngấm móng tay, hỏi.

-Chị Hàn đẹp gái à, em thề, em hứa, em đảm bảo là không có giấu chị chuyện gì hết cả á

Nhi chấp tay, tha thiết cầu xin.

-Tôi đã bảo gì đâu, bà tự thốt à?

-Không có!Hắn ta là yêu nghiệt, thằng bạn khốn nạn của tôi, thế thôi, tôi nói với bà bao nhiêu lần rồi ấy nhỉ? -Nhi bắt chước lại Tử Hàn, lè lưỡi nói.

-Nếu tin thì tôi đã không hỏi lại bà rồi ấy!

-Hức hức!

-Thôi thôi, là tôi sai.Đừng giờ bộ mặt đó ra với tôi nữa! Bà biết mỗi lần bà rung rung nước mắt là làm tan chảy trái tim ngàn năm băng giá của tôi rồi không?

-Xí! Bản tiểu thư biết rõ mình xinh đẹp đến thế nào rồi!

-Ê này, nếu bà bây giờ, à không, lúc trước không phải người họ Hạ, vậy bà họ gì?

-Tôi biết đâu! Từ khi ở cô nhi viện đến giờ mọi người gọi tôi là Dương Nhi!

-Ô, vậy có lẽ bà họ Dương?

Nhi định nói gì thì chuông ra về reo.Cô vừa xách balo lên là Huy đã đứng sẵn ở cửa.Nhưng rất tiếc, cậu ấy bị bao vây bởi đám con gái.Gì mà số điện thoại, e-mail, facebook,.....Mà cái tên yêu nghiệt này, cứ cười, cười.(Ai thấy gái chả thế hả chị? =>) Nhi vùng vằng đi thẳng ra cổng mặc dù Tử Hàn có cười ngặt nghẽo phía sau.

-Dương Nhi!- Một giọng nói gọi giật lại. Nhi đứng yên.không cần quay lại, Nhi cũng biết, Dương Hạo Nguyên.

-Làm ơn đó!Cho tôi bình yên chút đi!

-Tôi đã làm gì đâu? Sao em phải sợ chứ?

Giọng nói nhẹ đến mức Nhi suýt ngất.Có phải tảng băng ngàn năm không chảy? Thanh âm nhẹ nhàng, ầm ập, không hề 1 tí tẹo teo lạnh nào! Nhi nhìn....rồi bất giác nói:

-Anh....bị bệnh? Hay buồn quá hóa rồ? Hay vui quá sinh ra hồ đồ? Đây, nhà tôi có thuốc đây! Đề phòng ông Huy thỉnh thoảng lại giờ chứng ấy mà!

Chân mày Hạo Nguyên khẽ nhướn lên, rồi mỉm cười:

-Ngốc! Nhi à, em thật ngốc!

Trong chốc lát, đầu óc Nhi quay cuồng.Câu nói này....Hình như cô đã nghe 1 lần rồi thì phải.Nhưng.....Cô không thể tài nào nhớ nổi.....Nhi nói, giọng có chút hoảng loạn.

-Hình như....tôi đã gặp anh rồi!

-Em không còn nhớ tôi là ai sao?

Ánh mắt Hạo Nguyên nhìn cô. Đau khổ.Thất vọng.Buồn bã.Trần đầy yêu thương.

-Xin lỗi.Tôi...Tôi thật sự không nhớ ra!

Nhi lí nhí nói, ánh mắt nhìn anh chờ đợi câu trả lời.

-Tôi.....

-Nhi!-Tiếng Huy gọi từ xa, cắt ngang câu trả lời của Hạo Nguyên.

-Hử?-Nhi quay lại.

-Sao cậu không đợi tớ?Ra đây làm gì?

Huy liếc Hạo Nguyên rồi quay sang cô hỏi.

-Đợi á? Đợi đến bao giờ cậu mới thoát khỏi đám con gái đó?

Nhi lườm, rồi quay mặt ra chỗ khác.

-Giận tớ à?- Huy cười, khoác vai cô.

-Không!- Nhi hất tay Huy ra, bực mình nói.

-Ray? Cậu ở đây sao?- Huy bật cười, quay sang Hạo Nguyên hỏi lớn.

-Tĩnh cờ thôi!- Hạo Nguyên nhún vai.

-Vậy, bọn tôi đi trước! Đi nào, Nhi!

Huy cầm tay Nhi kéo mạnh.Cô giật mình, rồi quay sang Hạo Nguyên lúng túng nói:

-Xin lỗi!

Rồi bị Huy xềnh xệch lời đi.Còn lại 1 mình, Hạo Nguyên cười lạnh.Hai từ "bọn tôi" sao khiến cho anh đau đóm như vậy?....

+++++++ Phía bên kia bầu trời *nghe ngao hát*+++++++

-Này! Thả tay ra! Đau tởm đấy!

Nhi bực mình gắt, nhìn cổ tay trắng trẻo bị 1 bàn tay trắng không kém nắm chặt.

-Từ giờ, cậu không được đi gặp bất kì 1 nam nhân nào khác mà không có tớ đi cùng, nhất là với Ray!

Huy quay lại, gương mặt trẻ con trở nên nghiêm túc kì lạ.

-Hạo Nguyên á hả? Đó chỉ là tình- cờ- thôi!- Nhi cố tình nhấn mạnh 3 từ cuối.

- Tỉnh cờ? Chỉ với cậu thôi!

Ánh mắt Huy sa sầm, nhưng cậu vẫn cố giữ bình tĩnh. Vì cô gái trước mặt cậu mong manh lắm! Nếu không giữ, cậu sẽ mất cô ấy bất cứ lúc nào.

- Vội tớ?-Nhi chớp chớp mắt.

- Có lẽ, 1 ngày nào đó, khi kí ức của cậu phục hồi, cậu sẽ nhớ ra thôi! Nhưng từ giờ đến lúc đó, hứa với tớ, đừng gặp Ray!

Huy giữ chặt 2 tay cô, nói giọng vẻ rần rờ. Nhi nhìn vào mắt Huy, rồi dò hỏi:

- Cậu.....chính là đang ghen sao?

Huy giật mình, rồi ngó lơ.

- Bản thiếu gia không biết ghen là gì?

- Really? Unbelievable! (Thật sao? Không thể tin được!)

Nhi giả vờ tròn mắt, cười khẩy.

- Ủ, ừ! Cũng có 1 chút!- Huy bực mình buột miệng.

- 1 chút?- Nhi nhướn mày.

- À! Nhiều chút ,được chưa?- Huy mặt đỏ gay, quay đi chỗ khác.

- Ha ha!- Nhi bật cười, nụ cười trẻ con tỏa nắng.

- Tội nghi ăn tráng miệng đi!- Huy lườm, rồi bước đi.

- A!A! Tớ ngoan rồi! Tớ biết sai rồi!

Nhi vội vàng chạy theo, nín nín áo Huy.

- Xem kìa! Couple đấy!

- Dễ thương quá!

- Xem họ đẹp đôi chưa?

Người đi đường đi qua, nhìn vào khen ngợi.

- Ấy da! Họ nghĩ mình là couple đấy!

Huy xoa đầu Nhi, nói về thích thú.

- Bỏ cái tay ra! Tớ đã lùn rồi, không cần lùn thêm nữa đâu!

Nhi nói rồi vùng vằng bỏ đi.

- Xem kìa! Cô gái bỏ đi kìa! Dễ thương quá!

Ai da...Số mình là số gì vậy? Đi đâu cũng bị hiểu lầm là sao? (Sam: Đút lút em chút đi! Đòi chị sẽ khác!/ Nhi: đập phát chết luôn giờ!!!)

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Sáng thứ 2, bình yên như bao ngày khác... Nhi lại ngủ dậy, ăn và đi học.-Chị Nhi!!!!

Một giọng nói với volume cực đại, sẵn sàng phá hủy bất cứ cái màng nhĩ nào trong vòng 10km (chém tí chết ai!)

-Mì à, mới có mấy ngày không gặp thôi mà sao thanh âm của em tiến bộ thế? Lại mới xin thêm buổi học luyện thanh nào à?

Nhi nhăn mặt nói.

-Hức...hức...

-Mì! Sao thế em? Đứa nào bắt nạt em? Cứ nói, tỳ tỳ sẽ ra tay xử đẹp!

-Là chị đó!

-Hớ...?

-Chị đi chẳng nói với em câu nào! Mẹ bảo chị giận chuyện chị Tường Y quay về, không được làm Hạ tiểu thư nữa nên bỏ đi!

-Em tin sao?- Nhi nhìn vào đôi mắt đen láy của cô em gái. Cô bé lắc đầu, sụt sịt nói:

-Không! Em tin chị! Em biết chị đi là có nguyên do! Em chỉ giận là chị không nói gì với em, chị có biết là em nhớ chị đến thế nào không?

-Chị biết! Chị xin lỗi Tiểu Mì! Tại lúc đó chị hơi vội!

Nhi mỉm cười. Tiểu Mì vẫn tin cô. Nhóc em gái này, sao lại tốt thế cơ chứ?

-Chị Tường Y về rồi!- Tiểu Mì đã nín hắt, đang ngồi cạnh Nhi tại sân sau trường.

-Ừ!

-Chị ấy xinh lắm, giống chị cực!

-Thế à?

-Dạ! Nhưng em cảm thấy chị ấy rất lạ!

-Sao cơ?

-Khi ở bên cạnh chị ấy, em cảm thấy rất lạ! Như là 1 cảm giác mơ hồ, không rõ ràng...

-Chắc do em tưởng tượng thôi!

-Không đâu! Chị Mỹ Kỳ và cô Ảnh cũng thấy thế! Chỉ mỗi mẹ là cưng chiều chị ấy!

-Chị Mỹ Kỳ?

-Dạ! À, chị Mỹ Kỳ đổi tên rồi chị ạ!

-Tại sao?

-Chị ấy bảo tên Kỳ trùng với tên người chị ấy thích!

-Ồ! Vậy giờ chị ấy tên gì?

-Hạ Như Yên!

-Nghe dịu dàng quá!- Nhi cau mày.

-Không có đâu ạ! Chị K..à, chị Như Yên dạo này khác rồi! Chị ấy tốt hơn nhiều!

-Thật hả?

-Dạ! Chị ấy bảo do yêu!

-Ủầy! Bà này kinh thật!

-À, chị! Đừng nói với ai về chuyện của chị Yên nha!

-Ok! Thôi em về lớp đi! Chuông reo kìa!

-Dạ! À, chị Nhi!

-Gi em?

-Chị với anh Huy, là sao ạ?

Giọng nói Tiểu Mĩ nhỏ nhẹ, đánh thẳng vào não bộ của Nhi. Cô sững người, rồi nói nhanh:

-Kẻ thù không đội trời chung!

Rồi nhanh chóng chạy đi mất hút. Con nhóc Tiểu Mĩ này, sao toàn hỏi khó chị thế?

-Ai da!

Cô mãi chạy, đâm sầm vào 1 người đi từ phía đối diện.Nhi vội nói:

-A! Cho mình xin lỗi!

-Nhi!-Giọng nói nghe quen quen.

-Chị...

Nhi ngạc nhiên thốt lên.Hạ Mĩ K...., à, Hạ Như Yên trước mắt cô hoàn toàn khác với lúc trước.Gương mặt thanh tú không chút son phấn, mái tóc đen dài đuôi thẳng cùng với nụ cười hiền lành đến lạ. Như Yên mặc bộ đồng phục bình thường, đôi giày thể thao bình thường, balo sách vở bình thường, chỉ có Nhi là cảm thấy không bình thường.

-Lạ lắm à?- Như Yên khẽ hỏi.Ôi trời! Bà này đổi tên, đổi tính, đổi luôn cả cách ăn nói thật hả?

-Chị...Chị...Có phải chị hay không phải chị? Chị chính là...bị cái gì nhập vào à?

Với câu hỏi ngu trên, Nhi chắc chắn sẽ bị ăn chửi từ người nghe.Đang này, Như Yên bật cười:

-Nhóc con! Trêu chị!

-Chị không mắng em à?- Nhi tròn mắt.

-Sao chị lại mắng em chứ? A! Trễ rồi!Chị đi trước đây! Gặp lại em sau nha!

Như Yên nháy mắt, ôm chầm sách vở chạy đi.Nhi thần thờ nhìn theo, bất giác đưa tay lên véo má.

-Ái! Đau!Không phải mơ! Vậy chắc mộng du quá!(Rầm!Làm ơn tỉnh lại đi!)

*****Lớp 11A2.....

-Hôm nay có học sinh mới đó Nhi!- Từ hàn vui vẻ thông báo.

-Ủa? Ai vậy?- Nhi vừa nhai bím bím vừa nói.

-Hạ Tường Y.- Thanh âm của Từ Hàn không to không nhỏ, nhưng đủ để khiến cho bạn Dương Nhi đang ăn bị nghẹn.

-H..à!! Thật à?- Nhi bỏ dở cả gói bím bím, việc mà trước đây cô chưa bao giờ làm. Với cô, ăn luôn luôn được ưu tiên hàng đầu.

-Kìa!- Từ Hàn chỉ tay.Cô Mai bước vào lớp, cùng 1 cô gái.Nhi đứng hình, chân tay không thể cử động.Cô gái đó, giống cô đến kì lạ! Trừ đôi mắt. Nếu mắt Nhi không phải màu nâu thì người ta sẽ nghĩ cô và Tường Y là chị em sinh đôi rồi.

-Cả lớp xem nè! Một nữ tử xinh đẹp nhé! Đặc biệt giống Dương Nhi của chúng ta kìa!

Giọng cô Mai vui vẻ giới thiệu.Từ Hàn thốt lên kinh ngạc:

-Không thể nào!

Mãi cho đến khi cô bạn này di xuống, cái miệng của Nguyệt tiểu thư vẫn chưa ngậm lại được.

-Dương Nhi à, chúng ta thật giống nhau! Như 2 giọt nước vậy!

Tường Y nở nụ cười dễ mến.

-À...ừ! Đúng vậy!- Nhi cười gương.

-Hi vọng sau này chúng ta có thể là bạn thân!

Tường Y thân thiện nói. Nhi nhìn vào đôi mắt đen láy, tròn xinh như 2 viên bi thủy tinh đỏ. Viên pha lê trước ngực cô sáng lên. Tiểu Mĩ nói đúng. Cô gái này thật lạ. Nhi đưa tay nắm lấy viên pha lê, lập tức cô nhìn thấy những tia sáng hỗn độn màu trắng...và rồi, gì thế này? Xung quanh cô toàn màu đen. Nhi không thể xác định được phương hướng. Cô muốn hét lên nhưng giọng nói như bị chặn ở cổ họng. Vững vậy. Hoảng loạn. Một bàn tay vỗ vai cô.

-Nhi! Nhi! Bà sao thế?- Từ Hàn lo lắng hỏi.

-À...Phù! Tôi không sao!-Nhi đút tay vào ngực.

-Bà nhìn thấy chuyện gì sao?

-Tôi không biết! Viên pha lê này...- Nhi cúi xuống nhìn viên pha lê trong sáng.- Nó giúp tôi nhìn vào mắt Tường Y. Toàn màu đen.

-Thì mắt cô ta màu đen mà! Thôi, bà đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chắc là do bà tưởng tượng ra thôi!- Từ Hàn mỉm cười vuốt tóc cô. Nhi im lặng. Viên pha lê nửa mặt trắng này.... Nó đang muốn cho mình thấy cái gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

-Diễn kịch?Nhi đưa tay che 1 cái ngập dài, tay kia hua hua tờ kịch bản. Từ Hàn nhăn mặt:

-Cô nương, làm ơn có khí thế hơn chút đi!

-Chẳng lẽ bà muốn tôi ngửa mặt lên trời mà hét to "Lớp tôi diễn kịch" hả?- Nhi lễ lười nói.

-Nhi à! Cậu vào vai công chúa, thích nhé!

Cô bạn Mã Diên Diên ở bàn trên quay xuống, nở nụ cười ngưỡng mộ. Nhi cười đáp lại:

-Thích gì? Lời thoại nhiều bỏ xừ!

-Cậu vốn học thuộc nhanh mà!

Diên Diên mỉm cười. Nhi ưỡn oai nói:

-Nhưng tớ ghét mấy cái khoản này lắm!

-Không nhưng nhị gì hết! Tôi là đạo diễn. Tôi có quyền lựa chọn, bà không làm chứ gì?Phạt.....- Từ Hàn chống hông.

-Rồi rồi ok! Làm thì làm! Sợ gì? Mà hoàng tử là ai ấy nhỉ? Lớp mình thì có ai nào?

Nhi nhíu mày nhìn quanh. Từ Hàn cốc đầu cô nói:

-Hoàng tử là ở khối 12 mà.

-Vỡ kịch này là sự kết hợp của khối mình với khối 12 Nhi à!

Cô bạn Lưu Thiên Giao, lớp trưởng quay sang nói.

-Khối 12 á?- Nhi tròn mắt kêu lên.

-Ừ! Khối 12 nhiều hotboy lắm nhé!-Mã Diên Diên mắt long lanh nói.

-12A1...- Nhi lắp bắp. Đó là lớp Huy. (Cần nói thêm, Huy hơn Nhi 1 tuổi nhưng Nhi chẳng bao giờ chịu gọi 1 tiếng "anh")

-Lớp 12A1 là lớp anh Hạo Nguyên đó! Cả Hoàng tử lại, anh Đức Kỳ, anh Từ Thiên nữa!

Đám nữ sinh trong lớp nhao nhao. Lê Ánh Ngọc nhếch môi, nói về khinh thường:

-Cô ta làm gì xứng với mấy anh ấy.

Rồi bỏ đi cùng 3, 4 nữ sinh.

-Làm như mình xứng lắm không bằng!- Thiên Giao lè lưỡi về phía cô ta.

-Nghe nói lựa chọn hoàng tử là bốc thăm.- Từ Hàn xoa xoa cằm.

-Đúng rồi! Kết quả sẽ được công bố cho toàn trường. Mà cuộc bốc thăm diễn ra chưa nhỉ?- Mã Diên Diên hào hứng nói. Đột nhiên Lưu Thiên Giao hét lớn khi nhìn qua cửa sổ:

-Kia kia! Cuộc bốc thăm! Nó đang diễn ra!

-Thế hả? Nhì, nhanh lên nào!

Từ Hàn nắm lấy tay Nhì lôi xềnh xệch đi. Sân trường học viện đông đúc, ồn ào, học viên kéo đến chật kín khán đài.

Với sự lợi hại của mình, Từ Hàn đã xuất sắc đưa Nhì đến 1 chỗ ngon lành, gần sân khấu.

-A! Anh Hạo Nguyên, anh Từ Thiên kia!

-Hoàng tử lai! Wo ai nì!!!

-Anh Đức Kỳ, lâu lắm mới thấy anh ấy đó! Vẫn hảo soái như thường!

Cả sân trường rộ lên rồi im bặt sau khi chiếc bình thủy tinh đựng những quả bóng có lá thăm được đưa ra.

-Hồi hộp thật!- Nhì huých tay Từ Hàn. Nhưng cô bạn không đáp. Nhìn theo hướng nhìn của bạn, Nhì biết Từ Hàn đang dán chặt ánh nhìn vào Triệu Từ Thiên. (Ồ đề! Có nghi vấn! Sam người thấy mùi "sùng ái" ở quanh đây! Hú hú hú!)

-Này! Nguyệt Từ Hàn!- Nhì nói hấn vào tai bạn.

-A! Cái bà này! Gì?- Từ Hàn giật mình quay sang nhìn cô bạn.

-Khà khà! Nói, nhìn ai?- Nhì cười ranh mãnh.

-K...không có!- Từ Hàn yếu ớt chống trả.

- Chuyện này điều tra sau! Giờ đợi xem kết quả đã!

Nhì ngước lên khán đài. Mỗi người đã chọn ra 1 quả bóng cho mình. Họ đang cùng mở ra. Nhì gần như nín thở.

-Trần Gia Huy!

Cái tên được xướng lên. Cả trường ồ lên rầm rộ. Nhì thờ phào, liếc xéo Huy. May mà trúng ngay cậu bạn trúc mã, chứ gặp phải mấy người kì cục kia thì chết! Còn Huy, cậu chỉ cười, nụ cười trẻ con bình thường, không vẻ gì là vui mừng. Vì cậu tin rằng, chỉ có mình mới là hoàng tử của Dương Nhì.

-Ai da! Có duyên có phận à nha!

Mã Diên Diên lúc lắc tay Nhì.

-Do trời ý mà! Ai ăn ở tốt lắm mới được đóng chung với tôi đó!- Nhì vênh mặt lên.

-Thế thì tớ phải tích cóp cái đức cho đến mấy đời đây?

Huy đang đứng ở cửa lớp. Nhì mỉm cười, rồi quay sang Từ Hàn:

-Mai bắt đầu tập nhì? Vậy tôi về trước nha!

-Ừ!- Từ Hàn cười gượng. Lúc này, trên sân khấu, cô thoáng nhìn thấy vẻ thất vọng trên gương mặt Từ Thiên. Chị vụt qua thôi, nhưng Từ Hàn vẫn nhận ra được. Cô đâu ngờ như Dương Nhì.

-Nào! Về thôi!

Nhì đi qua, huých tay Huy.

-Này, giờ tớ là hoàng tử của cậu rồi đấy! Tò về tình cảm tí đi!- Huy giờ giọng nũng nịu.

-Đẹp đi! Cần thận bản tiểu thư đập 1 phát bay về nhà luôn giờ!- Nhi cười cười.

Đi xuống sân học viện, họ lại gặp Dương Hạo Nguyên.

-Ray à! Muộn rồi! Chúng tôi cũng cần phải về chứ!

Huy vẫn giữ nguyên trạng thái.Nhưng Nhi cảm thấy, hàn khí của cậu đang tỏa ra vùn vụt.

-Ok! Tôi chỉ nói ngắn gọn thôi!

Hạo Nguyên mỉm cười. Gương mặt đẹp đến hoàn hảo.Huy nói, giọng hơi trầm xuống:

-VẬY, cậu muốn nói gì?

-Tôi muốn làm hoàng tử của Hạ Dương Nhi!

Giọng nói của Hạo Nguyên không lớn, nhưng với toàn sân chật kín học viên, không 1 tiếng động, tiếng nói đó vang lên rõ mồn một.Cả sân trường im lặng.Rồi.....tiếng ồn ào vang lên như sấm dậy. Chính xác, lời nói vừa rồi, toàn trường đã nghe thấy. Có đứa nào to gan hết lớn:

-Hai hoàng tử, một công chúa! Tình tay ba tụi bây ơi!

Nhi cứng người.Hai cái con người này, định giết chết tôi sao? 189 nữ sinh R.O.S có để yên cho cô không? Nhưng hiện tại, người cô lo sợ nhất chính là người đang giữ chặt lấy tay cô, là hoàng tử lại, là Peter Pan: Trần Gia Huy.(Chọc tức Peter Pan, nhà người chán sống rồi? * Hô hô, hóa ra mình rất có triển vọng đóng phim kiếm hiệp*) Cô vội vàng giữ lấy cánh tay Huy, lắc mạnh.Huy không thềm để ý, cậu vươn tay ôm chầm lấy cô:

-Xin lỗi! Công chúa chỉ cần một hoàng tử!

-Tôi và cậu, đều là hoàng tử! Cô ấy là công chúa, cô ấy có quyền lựa chọn.

Hạo Nguyên vẫn cười, hơi lạnh tỏa ra đủ nhiều để "sẵn sàng chiến đấu" với Huy.

-Nhi! Cậu chọn ai? Hãy nói lớn lên!

Huy nói, chất giọng cho thấy cậu đang mất kiểm soát.Nhi bối rối.Huy là thanh mai trúc mã của cô, còn với Hạo Nguyên, cô cảm thấy, giữa mình và anh ấy, có 1 mối liên hệ rất đặc biệt.Nhưng hiện tại cô cảm thấy lo lắng nhiều hơn, lo cho chính bản thân mình.

-Tôi.....

-Tại sao các người cứ thích làm khó cô ấy vậy?

Một bàn tay kéo vội Nhi lại, tách cô ra khỏi Huy.Nhi ngơ ngác ngược lên. Dương Đức Kỳ.Như có hiệu lệnh, toàn học viện tức thời quay về phía Đức Kỳ, kể cả Huy và Hạo Nguyên.

-Anh.....- Nhi chưa kịp nói hết câu, Đức Kỳ đã chặn lời:

-Hôm nay, tôi sẽ đưa cô ấy về! Tôi không muốn Nhi phải chịu bất cứ một sự lo lắng nào nữa.

Rồi bàn tay đó cứ nắm lấy cô như thế, kéo đi trước mặt bàn dân thiên hạ. Rồi có đứa hét lớn:

-Tình tay bốn tụi bây ơi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

-Anh.....- Nhi nhỏ giọng nói.-Gi?- Anh ta mỉm cười quay lại.(Ôi má ơi! Đẹp trai!*Cào màn hình*)

- THẢ TAY TÔI RA ĐƯỢC CHƯA?

Nhi dùng hết sức bình sinh hét to.

-Tôi nắm chặt quá làm em đau sao?

Vẫn giọng nói nhỏ nhẹ đó của Đức Kỳ.

-Nhà người dám nắm tay bản tiểu thư giữa thanh thiên bạch nhật thế này hả? Ta sẽ xử trăm người!

Nhi tức giận nói, 2 má phồng lên trông rất dễ thương. Đức Kỳ hơi dừng lại, rồi quay mặt sang chỗ khác, đi tiếp. Nhi nhận thấy mặt anh ta đang đỏ ửng lên.

-Anh....đang xấu hổ à?- Cô nhướn mày hỏi.

-Không có!- Đức Kỳ vội vàng phủ nhận.

-Ồ.....Tôi đã nói gì đâu! Anh có tật giật mình rồi! Ở hay cái tên này, vẫn chưa thả tay bà ra là sao?

Nhi bực mình lúc lắc cánh tay.

-Từ bé đến giờ, em chưa bao giờ thay đổi!

-Từ bé? Anh biết tôi từ bé?

Nhi tròn mắt. Sao dạo này mình toàn gặp những con người kì lạ thế này?

-Kể cả anh ấy và tôi, đều gặp em từ bé!-Đức Kỳ cười nhẹ.

-Xin lỗi! Tôi bị mất trí nhớ! Tôi.....

-Em bị tai nạn, tôi biết mà!

-Hơ! Sao anh biết?

-Một sự (không) tình cờ!

-Ồ!

Nhi nói rồi toan bỏ đi thì bị níu lại:

-Khoan đã, Tiê....Nhi!

-Hừm! Ta đã tha tội cho nhà người rồi mà?- Nhi nhướn mày hỏi.

-Tôi chỉ muốn nói với em 1 câu thôi!

-Cứ việc!

-Mặc dù không hoàn hảo bằng anh trai nhưng tôi yêu em không kém gì anh ấy!

Đức Kỳ nói, nụ cười đẹp đầy chân thành. Nhưng Dương Nhi lại là 1 Tiểu Bảo bảo, có hiểu gì đâu, nên cô chỉ nhìn anh 1 cách kì lạ rồi chạy đi. Đức Kỳ đứng yên tại chỗ, gương mặt hoàn hảo thoáng nét buồn. Anh lại vượt mặt bảo bối rồi.

-Anh trai ạ, có lẽ, Tiểu bảo bảo quên chúng ta thật rồi!

~~~~~ Tôi là dải phân cách" Có kẻ đang ghen"~~~~~

-Hãy dà! Một quả! Huy ơi, tớ đói rồi!

Vừa về đến nhà, Nhi đã nằm phịch xuống ghế sofa, than thở. Bình thường là Huy đã chạy đi lấy nước cho cô rồi, mà giờ chả thấy bóng dáng đâu.

-Huy ơi!

Nhi bực mình gọi thêm lần nữa. Đáp lại là sự im lặng. Nhi đứng dậy, đi lên tầng, đứng trước cánh cửa màu xám, đối diện phòng cô. Đưa tay vặn cửa, cô không tài nào mở ra được. Hà hà, khá lắm, cũng biết khóa cửa cơ đấy! Nhưng vò quýt dày có móng tay nhọn, móng tay nhọn lại có bấm móng tay. Nhi lấy cái kẹp tóc trong túi, tra vào ổ. Tách! Ok bấy bề! Cô đã đột nhập vào phòng Huy dễ dàng Căn phòng chủ yếu màu xám, gọn gàng ngăn nắp.

-Cũng biết trốn đi chơi 1 mình cơ đấy! Lát nữa về bản tiểu thư cho người biết tay!

Toan đi ra cửa, ánh mắt cô chạm vào 1 cuốn sổ màu trắng trên giường.

-Diary of Pax! (Nhật kí của Pax)

Nhi lẩm nhẩm đọc rồi đưa tay cầm lấy, lật giở lung tung.Nhật kí của ngày hôm nay:

"Nhi à, sao cậu cứ ngốc mãi thế? Sao cậu lại để Reay kéo đi trước mặt toàn trường, trước mặt tớ? Cậu có biết cảm xúc của tớ lúc đó là gì không? Tớ muốn bay đến giật tay cậu ra khỏi tay Reay, kéo cậu trở về với tớ. Nhưng ánh mắt cậu lúc đó đã ngăn tớ lại.Tớ không biết nữa, Nhi à.Tớ sợ, sợ sẽ lại để vuột mất cậu. Thế nên, xin cậu đừng Nhi! Đừng bao giờ rời xa tớ. Cậu biết đấy, Peter Pan rất cần 1 Tinkerbelle. Cậu là Tinkerbelle đáng yêu nhất thế giới này.

Tớ viết, có lẽ cậu sẽ không được. Nhưng không sao, tớ sẽ giữ riêng cho bản thân, chờ đến lúc nào đó, tớ sẽ nói cho cậu, tớ yêu cậu nhiều đến nhường nào..."

Đọc đến đây, cuốn sổ trên tay Nhi rơi bộp xuống sàn. Huy à, cậu nói yêu tớ sao? Nhi ngước đôi mắt lạnh lẽo lên, và ngạc nhiên nói:

-Huy!!?

Cậu ấy đang đứng ở cửa phòng, ánh mắt đầy lạnh lẽo.Nhi vội đi tới:

-Huy à, cậu đã đi đâu vậy?

Nhưng Huy coi cô như vô hình. Cậu đi lướt qua cô, nhẹ nhàng nhặt cuốn sổ lên rồi đặt nó trở lại giường. Nhi hơi hụt hẫng rồi nhẹ giọng nói tiếp:

- Chuyện lúc chiều tớ.....

Huy có vẻ không muốn nghe. Cậu đeo headphone vào tai rồi thản nhiên bật máy tính.Đôi mắt nâu to tròn của Nhi nhòe đi.Một giọt nước rơi ra khỏi tròng mắt, rơi xuống sàn nhà bằng gỗ, vỡ tan.

-Xin cậu đấy, Huy! Đừng đối xử với tớ như thế!- Cô bật khóc nức nở.

Huy vẫn không quay lại, lòng cậu rối bời.Nhi, cậu đang khóc đấy à?

-Tớ xin lỗi,có thể tớ quá ngốc để hiểu nhiều chuyện, nhưng tình cảm tớ dành cho cậu, lẽ nào cậu không biết?

Nhi nói, giọng nói trong trẻo đầy ảm ức.Rồi cô quay lưng đi ra.Bất ngờ, 1 vòng tay ôm chặt lấy cô từ phía sau. Nhi im lặng, cứ kệ cho nước mắt rơi lã chã. Huy à, cậu luôn ôm tớ từ phía sau đúng không?

- Cuối cùng.....Cậu cũng chịu khóc vì tớ!

Giọng Huy ảm áp.Về lạnh lùng ban nãy hoàn toàn biến mất. Nhi đứng yên, cảm nhận rõ sự ảm áp, dịu dàng của cậu ấy đang lan sang mình.

-Cậu đã đọc nhật kí của tớ rồi chứ? Và có cần tớ phải ngắt đầu lên trời hét to 4 chữ : "Tôi yêu Dương Nhi" nữa không?

-Cậu.....Dám giận tớ?- Nhi tức tưởi nói.

-Tiểu Dương Nhi ngốc, tớ giận cậu khi nào?

-Thế sao cậu lại.....

-Đó là ghen! Tớ ghen đấy!

Huy mỉm cười, đưa tay lau nước mắt cho cô.

-Peter Pan cũng biết ghen sao?

Nhi nhòe miệng cười.

-Ai cũng biết ghen cả,khi người con gái họ yêu đi với 1 người con trai khác!

Các bạn ơi, các bạn đọc truyện và nhớ cho Sam nhận xét nha! Sam hứa sẽ cố gắng sửa hết lỗi và đăng chap thường xuyên hơn. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ ạ! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ! * tung bông**tung hoa*

Chương 14: Cái Gì? Có Cảnh Hôn Sao?

- Cảnh 1!!!!Tiếng Từ Hàn vang lên trong căn phòng diễn tập.

-Nè...Bộ đồ này sao khó chịu vậy? Rườm rà, gò bó, lại còn....- Từ "gợi cảm" bị Nhi nuốt lại vào trong bụng, vì cô biết khi nói ra, Từ Hàn cũng sẽ lập luận chặt chẽ rằng nó rất "dễ thương".

-Bà có cần nhìn lại gương không?

Từ Hàn đẩy cô lại phía chiếc gương to đứng. Nhi mở to mắt nhìn cô công chúa mặc váy trắng xinh xắn,mái tóc nâu thả xõa uốn cụp lại, trên đầu có cài 1 chiếc vương miện nhỏ sáng lấp lánh. Từ Hàn cốc đầu cô:

-Sao?Thấy bà có giống minh tinh màn bạc không mà còn kêu ca?

-Nhưng sao mặt tôi khó chịu thế?- Hết vậy, Nhi lại chuyển qua mặt.

-Chỉ mới make up tí tẹo mà! Da bà trắng rồi, đâu cần phấn.Má hồng, đỡ đi khoản phấn hồng.Mi mắt thì khỏi chê, đẹp mascara đi. Môi hồng sẵn rồi đấy, chỉ tô thêm chút son bóng thôi mà!Còn đôi mắt, bọn tôi chỉ nhấn nhá tí phấn xám cho có hồn thôi!Đấy, hạn chế quá mức qui định rồi còn gì? Bà xem Lê Ánh Ngọc kia kia, cô ta bôi cả tấn phấn lên mặt ấy, có sao đâu?

Từ Hàn ca dành tặng Nhi 1 bài hắc hoi.

-Được rồi! Được rồi! Bà nói nữa là cái nào tôi nó nổ tung luôn đấy!- Nhi vội vàng bịt tai lại.

-Biết thế là tốt! Ra diễn đi! Ô, cơ mà hoàng tử đâu?- Từ Hàn ngó quanh.

-Tớ đây!- Huy mỉm cười bước ra. Trong 1 giây, Nhi rung động.Mái tóc đến bóng thả rũ đến chân mày thanh tú, gương mặt hoàn hảo như được khắc chạm, làn da trắng sứ không thua kém gì làn da baby của cô. Bộ âu phục màu trắng lịch lãm, thanh thoát khiến cậu trở nên bừng sáng.

-Oa! Thế này thì bà Nhi sao không phải lòng cho được?- Từ Hàn vỗ tay bôm bốp.

-Này!- Nhi gõ gõ ngón tay vào vai cô bạn.

-A! Được rồi! Bắt đầu nhá!

Từ Hàn hô to.Ánh sáng bật lên.Cô công chúa xinh đẹp mặc váy trắng ngồi giữa vườn hoa Ngu mỹ nhân trắng muốt (thuộc 1 loại hoa Chi tử). Về mặt cô có nét buồn bã nhưng vẻ kiều diễm không thể mất đi. công chúa ngẩng đầu lên nhìn mặt trắng(bằng giấy!) rồi khẽ thở dài:

-Chàng đâu rồi? Mặt trắng đã lên, nhưng bóng hình chàng vẫn chẳng thấy đâu!

-Cắt! Cắt! Nhi ơi, tôi tự hỏi sau này bà mà làm diễn viên thì có mà thành tí phú mất! Diễn cmm sâu luôn!

Từ Hàn quá phấn khích nhảy lên tung tung.

-Để tôi nghỉ chút đã nào! Phù! Thật hồng nhan sắc quá!- Nhi đưa tay vuốt mồ hôi.

-Rồi! Huy, cậu nhớ kịch bản chưa? -Từ Hàn quay qua Huy.

-Dĩ nhiên là rồi! Tớ đã sẵn sàng lên diễn! - Huy liếc khẽ Nhi, mỉm cười nói.

-Tốt! À, tôi thông báo cho 2 người biết trước : Cảnh 2 có cảnh hôn đấy!

Từ Hàn cao giọng nói, mắt Nhi mở to,rồi.....

-CÁI GÌ????CÓ CẢNH HÔN SAO???

-Chắc lát về tụi mình rủ nhau đi khám tai tập thể quá!- Thiên Giao sửa soạn mấy hộp trang điểm, nhấn mặt nói.

-Không....thế nào!- Nhi nói giọng như muốn sụp đổ.Từ Hàn tỏ vẻ ngó lơ:

-Quay rồi, đâu có bỏ được!

- Vậy, đôi diễn viên đóng thế? Có hàng đồng người tình nguyện đóng với Huy ấy!

Nhi cố gắng vớt vát sự sống sót cuối cùng.

- Nhưng, ai là đạo diễn ấy nhỉ? Là Nguyệt Tử hàn ta chứ à? Ta chọn ai nhỉ? Là Dương Nhi nhà người chứ à? Còn dám làm phản nữa không? - Tử Hàn nhún mày, đập tan hi vọng của Nhi 1 cách phủ phàng.

- Bà... Rất được! Bản tiểu thư nhớ rõ mặt nhà người rồi! Nhớ rõ lắm rồi! - Nhi ức chế lắm nhưng đành bất lực nói, nhìn vô cùng tội nghiệp.

- Ai dazzzz! Trăm cũng có muốn thế đâu! Thôi thì "đâm lao thì phải theo lao" thôi baby à!

Tử Hàn vỗ vỗ vai Nhi tỏ vẻ rất thông cảm, nhưng với cái vẻ mặt đặc biệt đặc ý đó là ta có thể thấy rõ suy nghĩ của bạn Tử Hàn rồi.

- Cảnh 2 bắt đầu được chưa nhỉ?

Huy đứng dựa lưng vào thành bàn, cố nói giọng bình thường nhưng không giấu nổi vẻ háo hức. Có cảnh hôn à? Thật là cơ may hiếm có để thực hiện ước muốn hơn 10 năm nay của cậu rồi. Có ngần lẩn, vạn lần cũng đừng mong cậu bỏ lỡ cơ hội này.

- Xem cậu kia! Muốn "hờ ồ nờ ôn" Tiểu Dương Nhi nhà tôi lắm rồi hả?

Tử Hàn quay lại cười với vẻ "bà đã biết tất cả rồi, đừng có mà giấu".

- Này, này! Sao lại gọi tớ như 1 đứa con nít như thế chứ?

Nhi giãy nảy, giậm giậm chân nói.

- Bảo bối, chưa đến lượt cậu nói đâu!

Huy rướn người, đưa tay véo má Nhi.

- Bảo...bối? Cậu nghĩ gì mà gọi tớ thế hả? Đây là nơi công cộng đó! - Nhi ngơ ngác 1 chút rồi gắt lên.

- Bắt đầu chưa, đạo diễn? - Huy ngoảnh lại cô, quay sang hỏi Tử Hàn. Nhi bực mình, phồng má lên. Bản tiểu thư chúa ghét bị ăn "bo" đó. Mà thực ra, sâu trong thâm tâm Nhi, Cô cũng có 1 chút chút muốn cảnh 2 bắt đầu. Chỉ 1 chút thôi, nhưng cũng tính là có, đúng không?

- Được rồi! Ta không nỡ chia cắt đôi nam nữ nhà các người lâu hơn nữa! Bắt đầu! - Tử Hàn mỉm cười, ra hiệu cho đoàn kịch. Nàng công chúa xinh đẹp nằm trên chiếc giường trắng muốt, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi cong dài khoogn động đậy. Nàng đang ngủ, thật bình yên! Và, chàng hoàng tử nhẹ nhàng tiến tới, đưa đôi tay vuốt mái tóc mai của công chúa. Giọng chàng âm ập đến lạ:

- Pha lê yêu dấu của ta! Đã đến lúc nàng tỉnh dậy và trở về với ta rồi!

Rồi chàng khẽ cúi xuống. Nàng công chúa, trong sáng như viên pha lê. Nàng chuẩn bị thức dậy, bởi 1 nụ hôn. Thấp dần, gương mặt tuần tú của chàng hoàng tử đã ngay sát mặt nàng. Tất cả yên lặng. Mọi người đang chờ đợi .... Khoảng khắc im lặng, từng hơi thở có thể nghe thấy rõ ràng. Huy mỉm cười, đầu cúi xuống hơn nữa... và...

- Ô! Có lẽ tôi phá vỡ khung cảnh lãng mạn này rồi!

Cửa bật mở, 1 giọng nói thích thú vọng vào. Huy nhún mày, nhìn ra cửa nhìn kẻ phá đám to gan kia là ai?

- Hạo Nguyên? Sao anh lại đây?

Nhi ngạc nhiên ngồi dậy, quay sang hỏi.

- Có lẽ em không muốn tôi đến để tiếp tục cảnh này với Pax hả?

Hạo Nguyên nhún vai nói, quay ánh mắt sang Huy. Nhi cảm thấy rõ, ánh mắt anh ta nhìn cô rất âm ập, còn với Huy.... Chao ôi! Như muốn thiêu chết cậu ấy vậy! Linh tính mách bảo, chiến tranh thế giới thứ 3 đến sớm hơn dự kiến chăng?

- Hơ.... Tôi không có! Mà anh đến đây làm gì? Anh đâu có vai diễn trong đội kịch?

Nhi vội hỏi, lảng đi câu hỏi trên của Hạo Nguyên.

- À! Tôi đến tìm 2 người! Give me an appointment! (Cho tôi 1 cuộc hẹn!)

Hạo Nguyên nhún mày nhìn Huy đi về phía anh, che chắn hết ánh nhìn của anh với Nhi.

- Ok! At the moment! (Ngay bây giờ!)

Huy nói ngay tức thì, rồi quay sang Từ Hàn:

-Cho tui tởn nghỉ sớm nhé?

Rồi kéo Nhi trong bộ trang phục tập kịch.

~~~~~Tôi là dải phân cách" sân thượng"~~~~~

-Huy à, cho tởn đi thay đồ!

Nhi ngửi thấy mùi "đánh nhau", vội lắc tay Huy năn nỉ để lĩnh đi.

-Sao phải thay chứ?Cậu mặc như vậy dễ thương lắm!

Huy cười, không có ý định nói lòng bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô.

-Hạo Nguyên, anh nói gì thì nói nhanh lên, bộ đồ này vướng quá!

Nhi vội vàng quay sang Hạo Nguyên với ánh mắt cầu cứu.

-Em không trốn được đâu, Nhi à!

Hạo Nguyên cười. Nụ cười của anh quyến rũ đến chết người. Nhi hơi khựng lại, rồi đưa mắt lên nhìn Huy. Chỉ thấy cậu ấy đang chiếu ánh mắt lạnh giá vào Hạo Nguyên. Nhi cúi đầu, lẩm bầm:

-Các thần tiên tứ phương, nếu có đi qua thì hãy mang tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tởn Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Dương Đại Tiểu Thư, Cô Phải Nhớ Ra!

-Được rồi, có lẽ em nên biết hết! Hạo Nguyên thở dài, cắt đứt sự im lặng đáng sợ. Nhi cảm thấy khó hiểu, trái tim đập nhanh hơn 1 chút:

-Biết gì?

-Nhi à, đến lúc rồi, cậu cần phải tìm lại kí ức của mình. Và cô ấy sẽ nói ra mọi chuyện!

Huy quay sang vuốt mái tóc cô, dịu dàng nói. Sao Huy lại có thể thân nhiên như thế chứ? Nhi mơ hồ nhận thấy mắt cậu có chút buồn, và bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Nhi. Lần đầu tiên Nhi thấy Huy bình tĩnh như vậy trước mặt Hạo Nguyên. Rồi cô chú ý đến ánh mắt của Huy. Ánh mắt cậu hướng về phía sau Hạo Nguyên. Nhi liền nhìn theo.

-Cô Ảnh??!!- Nhi ngạc nhiên thốt lên.

-Tiểu thư.- Trình Ảnh khẽ cúi người.

-Cô Ảnh, đừng gọi con như thế! Con có là người của nhà họ Hạ nữa đâu ạ!

Nhi bối rối nói. Trình Ảnh liền bước lên đứng đối diện với cô:

-Dương Đại tiểu thư, cô phải nhớ ra!

Dương Đại tiểu thư? Mấy từ đó đánh thẳng vào bộ não của Nhi. Huy vẫn giữ nguyên trạng thái, nhìn Hạo Nguyên nhếch môi tạo nên 1 đường cong hoàn hảo. Trình Ảnh nói tiếp:

-Tiểu thư, cô mang họ Dương, là cô con gái duy nhất của Dương Gia, là bảo bối của Âu Dương, là 1 trong 3 người nắm giữ nhiều cổ phần nhất của Âu Dương.

-Không, tôi là Dương Nhi! -Nhi dứt khoát nói. Cô Ảnh à, cô đang nói cái gì vậy?

-Ồ cô nhi viện, vì không biết tên cô, nên người ta mới gọi cô là Dương Nhi, nghĩa là cô gái nhỏ họ Dương.-Trình Ảnh giải thích.

-Vậy, tên tôi....- Nhi hoảng quá, nói lớn.

-Dương Lam Mạt. Và tôi, Trình Ảnh là người đã nuôi dạy cô từ nhỏ đến lớn, đồng thời là quản gia nhà Dương Gia.-Trình Ảnh nói.

Dương Lam Mạt? Đó là tên cô sao?

-Tiểu Mạt, đến lúc về nhà rồi em!- Hạo Nguyên nhẹ nhàng nói.

-Anh là.....- Nhi ôm đầu.Cái chuyện quái quỷ gì xảy ra thế này? Định để bản tiểu thư nô banh cái đầu ra à?

--Cậu Hạo Nguyên, là anh trai của cô, thừa tiểu thư!-Trình Ảnh khẽ giải thích.Nhi vội quay sang Huy, chờ đợi 1 câu nói của cậu, câu nói có thể giúp cô giải đáp hết mọi vấn đề này.Nhưng Huy né tránh ánh nhìn của cô, cậu ngược lên nhìn những đám mây đang trôi bồng bềnh trên bầu trời rộng lớn.Nhi cau mày, rồi dùng cả 2 tay giữ chặt lấy tay Huy:

-Tôi không về!

Tất cả sững sờ. Huy ngạc nhiên nhìn cô rồi vòng tay ôm chầm lấy thân hình bé nhỏ.Hai tay Hạo Nguyên siết chặt. Tiểu Bảo Bảo, em vẫn chọn Pax sao?

-Tiểu thư, cô hãy nghe lời thiếu gia đi!

Trình Ảnh bước đến.

-Tôi không phải là Lam Mạt, không phải tiểu thư gì đó hết! Tôi là Dương Nhi. Đúng không, Huy? Cậu nhanh nói gì đi chứ?

Nhi hốt hoảng nói.Huy ghi chặt vòng tay mình hơn nữa:

-Bảo bối, bình tĩnh nào!

--Cô Lam Mạt, chính là cô! Viên đá mặt trăng trên cổ cô, chính là viên đá gia bảo của Dương Gia!-Trình Ảnh quả quyết nói.Nhi cúi xuống, đưa tay lên cổ.Viên đá này, từ bao giờ đã đeo lên cổ cô. Viên đá nửa mặt trăng đẹp đẽ, trong sáng lấp lánh.

-Không đúng! Cái này là của mẹ tôi!

Nhi nắm chặt viên đá, giọng run run.

-Cô nhìn xem! -Trình Ảnh lấy trong túi áo ra 1 sợi dây chuyền khác, mặt là viên đá nửa mặt trăng trong veo, khi ghép với của cô thì hoàn toàn trùng khớp.

-Tiểu Mạt, sự thật là sự thật! Em không thể không thừa nhận nó!

Hạo Nguyên vẫn nhẹ giọng nói.

-Được rồi! -Nhi khẽ thở ra- Cứ coi như tôi là Dương Lam Mạt gì đó, nhưng tôi có nhà rồi!

-Nhà?Của Pax sao?- Hạo Nguyên mỉm cười.

-Đúng vậy.-Huy nói.

-Vậy cũng được. Pax là bạn thân của anh, anh rất yên tâm khi em ở đó. Khi nào muốn về nhà,hãy nói với anh!Cả nhà rất nhớ Tiểu Bảo Bảo!

Hạo Nguyên dịu dàng nói, giọng điệu đúng chuẩn 1 người anh trai tốt.

- Cả nhà?- Nhi nhú mày.

- Ủ! Đức Kỳ và Từ Thiên rất muốn gặp lại Tiểu Mạt!(Gặp suốt rồi còn đâu!)

- Họ là.....- Nhi hỏi.

-Cậu Đức Kỳ là Dương Nhị thiếu gia, là anh trai nuôi thứ 2 của cô và là em trai song sinh với cậu Hạo Nguyên.Còn cậu Từ Thiên là bộ não của cả Ấu Dương, được Dương Gia xem như con trai trong nhà từ khi cậu ấy còn rất nhỏ.-Trình Ảnh từ tốn nói.

-Đã rõ.Tôi đi được chưa?

Nhi nghiêng đầu hỏi.

-Được chứ, Tiểu Mạt.

Nhi quay đầu bước đi.Huy vội vàng chạy theo.Trên sân thượng chỉ còn lại 2 người.

-Tôi đã thua rồi sao?

-Không, cậu chưa thua, nếu cậu còn cố gắng.

**** Tôi là đài phân cách "Tò tình"*****

-Nhi! Nhi à!- Huy vừa chạy vừa gọi với theo.

-Cậu đừng gọi nữa! Tôi là Lam Mạt, không phải Dương Nhi!

Nhi xách váy bước đi.Huy mỉm cười,vươn tay ôm lấy cô:

-Bảo bối à, với tớ, cậu mãi là Tiểu Dương Nhi bướng bỉnh và ngốc nghếch!

-Chỉ là với cậu!-Nhi âm ỉ nói.

-Ngốc ạ! Cậu cũng là Dương Lam Mạt mà!-

-Ngay từ đầu cậu đã biết?

-Ừ.

-Tại sao không kể cho tớ?

-Vì tớ biết, đến 1 ngày,Ray cũng sẽ cho cậu biết tất cả.Và, tớ muốn đợi đến ngày đó để xem phản ứng của cậu thế nào.Ai ngờ cậu lại đáng yêu thế chứ?

-Ừ, được rồi!Buông tớ ra! - Nhi cọ quyaayj, cố thoát ra khỏi cái ôm của Huy.

-Nhi, có bao giờ cậu thắc mắc về lí do tớ quay về không?

-Ừ nhỉ! Mất bao nhiêu công sức bản tiểu thư chờ, người mới vác mặt về.Nói, có phải là do nhớ tớ quá không?

-Một nửa lí do!-Huy nói, rồi nhẹ nhàng xoay người cô lại, để cô đứng đối mặt với cậu- Bao lâu nay, ở cạnh cậu mà tớ không thể hiểu nổi bản thân mình.Tớ sẽ không để vượt mặt cậu đâu! Bảo bối, tớ về nước lần này là để cưới cậu!

Đừng!!!!Sét đánh ở đâu đó.Nhi ngẩn ra, rồi bật cười ngặt nghẽo:

-Haha! Đùa chứ vui! Tớ mới 17 tuổi và cậu cũng chỉ 18 tuổi thôi!

-Tớ có bảo cưới bây giờ đâu.

-Thế.....

-5 năm sau, cậu nhất định sẽ là vợ tớ.

-Ai biết sau này sẽ ra sao?

-Chiếc nhẫn đính hôn này sẽ giữ cậu ở bên tớ.Mãi mãi.

Huy vừa nói, vừa cầm lấy bàn tay cô, đeo vào ngón áp út 1 chiếc nhẫn có mặt là 1 viên kim cương tròn tròn sáng lấp lánh. Ánh mắt Nhi lấp lánh niềm vui. (Sao không vui, kim cương đang có giá lắm á! Bán được ổi tiền chứ chẳng chơi!) Cô nâng ngón tay lên, chạm nhẹ vào viên kim cương xinh đẹp.

-Thích đúng không?(Hối ngu! ==>)

*Gật Gật *

-Vậy là từ bây giờ, cậu chỉ được có mỗi tớ thôi đấy!

Huy nói, về mặt gương gương tự đắc.

-Cái gì?- Nhi giờ tay ra, sẵn sàng cào nát gương mặt thiên sứ kia.

-Cậu thật dễ tin người! Chính vì thế, tớ đành phải lấy cậu về để còn phải bảo vệ con cừu non ngốc nghếch nhà cậu!

-Bản tiểu thư cung Bạch Dương mà!

-Bản thiếu gia cung Sư Tử! Một con sư tử phải lòng 1 con cừu, nghe như truyện cổ tích ấy nhỉ?

-Ồ! Giờ thì thả bà ra được rồi đó!

-Không thả đâu! Nhờ mà cậu chạy đi thì tớ biết làm thế nào?

-Nhưng bộ đồ này nóng quá!

Nhi gất lên.Lúc đó Huy mới để ý là cả 2 đang mặc bộ đồ kịch. Không nóng mới lạ đó!

- Vậy chiều nay bảo bố ăn gì nào?

Huy đứng ngoài cửa phòng thay đồ nữ, không ngừng hỏi. Nhi sa sầm mặt mày, thay vội bộ váy rồi nhanh chóng đi ra, hét lớn vào mặt Huy:

-Cậu có bị mù không hả? Rõ ràng đây là phòng thay đồ NỮ, chính là dành cho con gái đấy! Tớ biết cậu biến thái rồi, nhưng đâu cần phải thể hiện cho cả thế giới biết thế?

-Tớ đợi cậu mà, có sao?- Huy tỏ vẻ ngây thơ.

-1 thằng con trai, còn là mỹ nam thần tượng lại đứng trước phòng thay đồ nữ hỏi linh tinh! Đẹp mặt quá nhỉ?

- Ồ, dĩ nhiên là tớ biết mặt tớ rất đẹp mà! Cậu cứ khen thế, tớ ngại đấy!

Nhi cụt hứng, giặt cái balo trên tay Huy rồi dùng dùng bor đi.Thế là Peter Pan của chúng ta lại phải chạy theo xin lỗi bà chị trẻ con này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Buổi Biểu Diễn Đang Tiến Gần

Một ngày mới lại bắt đầu ở R.O.S.... Buổi biểu diễn đang tiến gần. Quá trình luyện tập trở nên gấp rút hơn bao giờ hết.-Này! Cậu không được cầm lọ hoa ra trước, cậu phải cầm cây gậy này này!

-Á! Giao Giao, cậu phải xoay người nhẹ nhẹ 1 chút chứ! Cái váy của cậu gắn nhiều quả bông tròn tròn kia!

-Nào, Diên Diên, cậu lại quên lời rồi kia!

- Song Chi à, đợi Tiểu Vân ra rồi mới đến lượt cậu ra chứ!

Từ Hàn có lẽ là người mệt mỏi nhất. Suốt ngày cô nàng toàn phải hét ra lửa, rồi chạy đi sửa hết cái này cái kia. Nhi tự hỏi cô bạn mình học khóa luyện thanh nào mà chất lượng thế?

-Được không, Nhi? Tổng cộng là bà đã thử 23 lần với chiếc vòng này rồi ấy!

Từ Hàn nhẹ nhàng vỗ vai Nhi.

-Nhưng... Cái kia....

Nhi mặt tái mét, tay run run chỉ về phía cái vòng tròn to kết bằng hoa trắng muốt đang được treo lên cao tít.

-Bà không được sợ, Tiểu Dương Nhi! Nhìn thẳng về phía trước, nhớ nhé! Mọi thứ sẽ ổn thôi! Tin tôi đi, Nhi!

Nhi im lặng, đôi mắt nâu mở to nhìn lên. Cô phải ngồi trên cái vòng đó, suốt 5 phút cuối của vở diễn. Sẽ là không có vấn đề gì to lớn nếu như Nhi không phải là người sợ độ cao...

-Ngày mai rồi, Tiểu Dương Nhi! Buổi biểu diễn sẽ diễn ra. Hôm nay đến đây được rồi, bà về nhà ngủ sớm đi, và không được lo lắng gì hết nhé!

Từ Hàn mỉm cười trấn an cô bạn, rồi khẽ gật đầu với Huy đứng ngay cạnh đó.Nhi không nhìn Huy, ỉu xiu bước về phòng thay đồ. Suốt cả quãng đường, cô chẳng nói chẳng rằng, cứ im im nhìn ra ngoài.Huy liền vút xe lại đó, chạy vội kéo Nhi đi bộ cho thư giãn.

-Xem kìa, con gấu bông này lớn quá! Tổ mua rồi tụi mình cùng vác về nhé!

Im lặng chap 1.

-Oa! Cây kẹo bông này ngon quá! Nhi không ăn là tổ ăn đấy, rồi sau này đừng có mà hối hận nhá!

Im lặng chap 2.

-Ồ, có vẻ chân dung nè! Nhi ơi, muốn xem cái mặt bí xị của cậu ngay bây giờ không?

Im lặng. Vẫn tiếp tục im lặng. Huy bực mình, vút luôn đồng hồ trên tay, bước tới chặn ngay trước mặt Nhi. Đôi mắt nâu rung rung nước ngược lên nhìn cậu.

-Bảo bối ngốc, sẽ không sao đâu!

-Sao lại không chứ? Nhìn cái vòng đó là tổ....

-Tổ sẽ ở ngay dưới cậu mà, Nhi! Nếu có ngã, tổ sẽ sẵn sàng ôm trọn con heo nhà cậu!

-Cậu dám....- Nhi nghiêng răng, cố nhin cười. Rõ ràng khi ở bên Huy, cô không thể im lặng.

-Dám chứ! Nèn.....Đừng lo nữa nhé!

Huy thủ thi. Nhi cup mắt. Cô cũng muốn tự an ủi bản thân lắm chứ. Nhưng, sau lần bị ngã từ tầng thượng, Nhi thực sự sợ độ cao. Lần đó, Nhi mới 5 tuổi. Cô không nhớ rõ, ai là người đã đỡ cô. Nghe mẹ nói, "Thằng bé phải nằm viện 1 tuần liền vì tay phải bị gãy và trầy xước khắp người."

-Ày, kệ đi! Ngủ đã, đến đâu thi đến!

~~~~~ Tôi là dài phân cách " Biểu diễn" ~~~~~

Ngày hôm sau...Sân khấu R.O.S....Ồn ào.... Náo nhiệt.....Hào hứng.... Phía sau hậu kì, Nhi đứng ngồi không yên. Lúc tập tự tin là thế, sao bây giờ lại đông thế này? Từ Hàn khẽ cười động viên, đẩy nhẹ Nhi ra. Phần đầu.... Ok, ổn. Cái đoạn "Hôn" đó thì Huy chỉ thờ dài tiếc nuối, ghé sát mặt Nhi thì thầm: "Đội đó, nhất định sẽ có dịp khác." Nhi chỉ lè lưỡi, tâm trạng có phần ổn định hơn. Nhưng khi ngồi lên cái vòng hoa, tim Nhi bỗng giật mạnh, như bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Linh tính mách bảo, không ổn rồi. Tuy nhiên, nếu không hoàn thành phần cuối này, vở kịch sẽ thất bại. Là cung hoàng đạo tiên phong với tinh thần trách nhiệm cao ngất, Nhi không thể để vì mình mà uổng đi bao công sức của mọi người. "Tổ sẽ ở ngay dưới cậu mà, Nhi! Nếu có ngã, tổ sẽ sẵn sàng ôm trọn con heo nhà cậu!". Lời nói của Huy vang lên, vang mãi trong đầu Nhi, khiến cô mỉm cười. Cô tin Huy. Cao dần... Cao dần... Cuối cùng, Dương Nhi cũng đã cách mặt đất chừng 6m. Cô không dám nhìn xuống, 2 tay nắm chặt cái vòng mỏng manh, cố gắng điều hòa nhịp thở. Tất cả mọi người đang nhìn mày, Dương Nhi, tuyệt đối không được sợ. Chỉ còn 3 phút nữa thôi, sẽ xuống ngay thôi mà. Nhưng.....

Chiếc vòng bắt đầu lung lay.

- Chuyện gì thế?- Từ Hàn hét lên trong hậu trường- Cái vòng....

- Không xong rồi! Sợi dây thừng... - Thiên Giao hét hoảng nói. - Nó sắp đứt!

- Cái gì? Hải Hải, mau kéo chiếc vòng xuống!- Từ Hàn hét lên lần nữa.

-Nhưng còn 3 phút nữa.... Vỡ kịch sẽ....

- Tôi nói kéo xuống! Mặc kệ vở kịch, Dương Nhi, cậu ấy đang gặp nguy hiểm!

Từ Hàn mất bình tĩnh, lao tới túm lấy cổ áo của cậu bạn to lớn Hải Hải- người giữ thăng bằng cho cái vòng, khiến cậu ta vội vàng xoay cái ròng rọc.

- Cái ròng rọc này... - Cậu ta kêu lớn -Nó bị mắc rồi, không thể xoay được nữa!

Bóc!!!.....

Sợi dây thừng đứt. Nhi nhắm chặt mắt, hoảng loạn đến quên cả hét lên. Lần ngã 12 năm trước hiện ra trước mắt cô.....

Một bóng trắng lao đến, ôm chầm lấy cô. Nhi mở vội đôi mắt nâu. Hạo Nguyên. Anh ấy đang nằm dưới sàn diễn, 2 tay vẫn ôm chặt lấy cô.

-

-

- Hạo Nguyên!!!!

Nhi gọi lớn. Sao lại là anh chứ? Vậy ra, người đỡ em 12 năm trước là anh sao? Nhi ôm lấy Hạo Nguyên, hét hoảng khi thấy đầu anh chảy máu, màu đỏ

dần nhuộm cả bộ váy trắng tinh khôi của cô.

-Không! Tinh lại đi, Hạo Nguyên!

- Em nhớ ra rồi, anh nhanh mở mắt ra đi! Em, Tiểu Mạt đây!

Nhi cúi đầu, cố gắng lay gọi. Nước mắt trong veo của cô rơi xuống, chạm vào gương mặt thiên sứ của Hạo Nguyên, vỡ tan.

Cô gái vội vã chạy theo xe cứu thương đưa chàng trai đến bệnh viện mà không để ý rằng, cách đó không xa, cậu thiếu niên đang dõi ánh mắt về phía họ. Trên gương mặt trẻ con thoáng nỗi buồn. Cậu chậm 1 bước rồi!

"" Hề lô mọi người! Thế là Sam viết đến nửa truyện rồi! Rất rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện ạ! Hi vọng mọi người có thể cho Sam những nhận xét về truyện để Sam có động lực viết tiếp được không ạ!!! ~~~ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nha! * Hôn hôn*_

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vậy Là Cậu Đang Gián Tiếp Chấp Nhận Đó Rồi Nhé?

Một ngày chậm rãi trôi qua. Hạo Nguyên đã nằm trên chiếc giường kia 1 ngày rồi. Và Nhi đang ở bên cạnh anh. Cô đã lấy lại được kí ức. 14 năm... Bên cạnh cô bé mặc váy trắng thuần khiết là bốn cậu bé với 4 vẻ đẹp khác nhau. Cậu nhóc luôn đứng cạnh cô chính là Tiểu Peter Pan đòi thực với cây sáo trúc và chiếc áo sơ mi trắng quen thuộc. Cậu bé luôn chen lên trước cô là 1 tiểu mỹ nam dễ thương. Còn 2 cậu bé kia chỉ thích đứng ở đằng xa, gương mặt lạnh lùng lặng lẽ quan sát cô.- Chúng ta là bạn thân...

- Thế mà lại ko nhận ra cơ đấy! Thật có lỗi a.....

- Hạo Nguyên, hình như....hình như... anh thích em!

Gương mặt cô gái tươi sáng. Bây giờ cô không còn là 1 tiểu nha đầu ngốc nữa! Cô đã 17 tuổi, đã hiểu nhiều chuyện hơn...

- Nhưng, Hạo Nguyên à, em....hiện tại....

- Em xin lỗi!

Nhi đứng dậy, đi vội ra khỏi phòng bệnh. Cô nghĩ mình cần về nhà. Nguyên cả 1 ngày, cô đã ở trong bệnh viện. Bây giờ, cô bắt đầu cảm thấy lo lắng. Lo cho Huy. Cánh cửa vừa khép lại, trên giường trắng muốt, đôi mắt nhắm từ từ mở ra. Đôi mắt lạnh lùng đẹp đẽ ẩn hiện 1 nỗi buồn, sâu tận trong con người của nam thần...

Đẩy nhẹ cánh cửa, Nhi khẽ bước vào. Căn nhà trống không. Đồ đạc vương vãi lung tung. Cốc chén bị đập vỡ đầy sàn nhà. Vò gối sofa cô mất công chọn cả buổi trời cũng bị xé toí tã. Chuyện quái quỷ gì thế này? Mình mới chỉ không có nhà có 1 ngày thôi mà mọi thứ đã thành ra thế này sao? Nhi vút balo xuống, chạy vội lên tầng. Cánh cửa màu xám khép hờ, đèn phòng bật sáng, cửa sổ mở rộng, những ánh nắng li ti chiếu rọi vào ấm áp. Đập ngay vào mắt cô là bóng áo sơ mi trắng ở góc phòng. Khẽ tiến tới, Nhi ngồi xuống trước mặt Huy. Gương mặt tuấn mỹ ngẩng lên nhìn cô, đôi mắt vốn tươi sáng như đang bị 1 màng sương mờ che khuất. Mọi cậu khẽ cười:

- Về rồi hả?

- Cậu uống rượu sao?

Nhi xót xa nhìn sang chai rượu Vodka loại mạnh đang nằm trên sàn nhà cạnh đó.

- Nhớ ra rồi hả?- Cái giọng nam trầm đó lại cất lên.

Gật gật đầu.

- Vậy sao vẫn còn ở đây?- Giọng nói Huy tỏ rõ sự buồn bã.

- Cậu bị uống lộn thuốc hả? Tại sao đó lại không được đến đây?

Nhi khó chịu đứng dậy nói.

- Hừ, tưởng em ở cạnh Ray luôn!

Nói đến đây Huy hiện nguyên hình ghen tuông, khoanh tay lại nói.

- Cậu nói gì lạ thế? Anh ấy vì đỡ tớ nên mới bị như vậy, tớ phải có trách nhiệm chứ!

- Nhưng em đã nhớ lại hết rồi mà!

- Ủ?

- O... À, ko có gì!

Huy thở phào nhẹ nhõm. Thế ra Ray chưa tỏ tình với bảo bối. Mình vẫn còn cơ hội. Yuppp!!!

- Cậu cứ lạ lạ thế nào ấy?- Nhi nheo nheo mắt.

- Nhi này!

- Gì?

- Em đã lấy lại được kí ức rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện em vẫn chưa hiểu và chưa biết. Vì thế cho nên, từ bây giờ, anh sẽ không để các cậu ấy cướp em khỏi anh đâu! Và, anh cũng nói luôn, em với Ray là không thể? Hai người là anh em mà, cái này em biết, đúng không?

Nhi nhìn vào đôi mắt chân thành của Huy. Đôi mắt nâu của cô khẽ chớp chớp:

- Tóm lại, cậu đang nói cái gì vậy?

Rầm!!!! Huy dựa đầu vào tường, thổ huyết.

-Không biết đâu! Do em mà tui anh từ bạn thân thành địch thủ cả rồi đây!

Huy xoa xoa cái trán ê ẩm, đôi mắt vẫn lấp lánh.

- Kệ các người! Bản tiểu thư đòi rồi!

Nhi bật dậy, xoa xoa bụng.

- Cũng phải, đêr anh dẫn em đi ăn!

- Bỏ ngay cái giọng "anh", "em" đó nhanh nếu cậu không muốn ăn mấy quả đấm cho no luôn đấy!

Nhi dí dí nắm đấm, gằn giọng.

- Ai lại bạo lực thế?

Huy không biết sợ là gì, ngang nhiên tiến tới, trên môi vẫn còn hiện nguyên nụ cười mèo Xiêm ranh mãnh.

- Này này, đừng manh động...

Nhi giật giật khóe môi, theo quán tính lùi lại mấy bước.

- À, chính xác! Sao quên được chứ?

Huy đưa tay về phía cô. Nhi tức khắc hét lên:

- Nhà người dám.....

- Gì thế? Tớ lấy cái điện thoại!

Huy giả bộ sững người, khóe môi nheếch lên hoàn hảo. Nhi chớp chớp đôi mắt to:

- O....

- Áo tởng rồi! - Huy nhún vai.

- Kh...Không có!!!

Nhi cúi gầm mặt, vùng vằng chạy ra khỏi phòng, chỉ nghe lời nói nhẹ của Huy, kèm theo tiếng cười thích thú:

- Chuẩn bị đi! Tớ đưa cậu đi ăn!

~~~~~ Tôi là dài phân cách "Đồ đôi"~~~~~

Nhi mặc vội cái váy sơ mi liền màu kem rất nữ tính, mái tóc nâu thả xõa ẩn sau cái mũ cói cùng màu đội lệch rất dễ thương. Xỏ chân vào đôi giày màu trắng ôm cổ chân, Nhi nhanh chóng phóng xuống tầng. Huy đang đứng đợi cô. Hai ánh mắt chạm nhau. Đôi mắt đen lộ rõ vẻ hân hoan, trong khi đôi mắt nâu đang sa sầm lại.

- Chúng ta thành 1 đôi thật rồi!

Huy bật cười ngặt nghẽo.

- Tớ...đi thay đồ!

Nhi bực mình nói khi nhìn thấy cái áo sơ mi màu kem của cậu bạn, cùng với cái quần bò màu trắng, cái giày trắng và cả cái mũ cói màu nâu nữa. (Sam :* giả vờ ngạc nhiên* Sao có thể trùng hợp thế nhỉ?/ Nhi: * nghiêng răng* Mày sắp xếp chứ đưa nào vào đây nữa?)

- Không được!

Huy chớp lấy tay Nhi, dùng ma lực của gương mặt thiên sứ để áp đảo cô. Mặc dù vốn đã rất quen với gương mặt đó rồi, nhưng những lần như vậy, Nhi không thể nào cưỡng lại được vẻ đẹp xuất sắc đó.

- Lại thua cậu rồi!- Nhi gục đầu, miễn cưỡng nói.

- Ngoan lắm!- Huy mỉm cười xoa đầu tiểu bảo bối.

- Cái gì đây? Xe đạp á?

Nhi tròn mắt nhìn chiếc xe địa hình màu bạc mới tinh dựng gọn gàng ngay trong sân nhà.

- Thích không?- Huy dựa người vào tường, khẽ cười. Hai mắt Nhi sáng lấp lánh:

- Còn phải hỏi!

- Vậy là cậu đang gián tiếp chấp nhận tớ rồi nhé?

Gương mặt Huy sáng ngời, giọng nói đầy đắc ý và hạnh phúc.

- Ai nói?- Nhi quay phắt lại, gờ móng vuốt.

- Hồi 10 tuổi, cậu chả bảo nếu sau này có 1 Peter Pan đi xe đạp đến chở cậu đi ăn, cậu sẽ tự động gả cho người đó ngay lập tức còn gì?

Đôi mắt hút hồn của Huy xoáy sâu vào đầu óc Nhi, giúp cô nhớ ra:

- À! Nhớ dai!

Nhi khẽ thở dài. Huy bĩu môi:

- Phải nhớ chứ! Không nhớ lỡ thằng nào học theo như thế này rồi để cậu gả cho hán há? Mơ đi!

- Thì có liên quan gì đến cậu?- Nhi chớp mắt.

- Sao lại không? Tớ.....

- A, tớ thấy dạ dày không ổn rồi, nó đang biểu tình!

Nhi đưa tay ôm bụng, giả vờ nhăn mặt, ngăn lời nói của Huy. Huy biết thừa là cô giả vờ nhưng vẫn hòa theo:

- Ồ thế há? Chết thật, tớ quên mất! Vậy mình đi thôi!

Nhi gật gật đầu, nhảy vọt lên yên của xe đạp. Huy khẽ nhủ thầm:

- Đó là chỗ của tớ chứ?

- Nhà người dám giành với bản tiểu thư?

Nhi quay ngoắt lại hỏi. Huy chỉ cười hỏi:

- Tỷ một đấy!

- Coi thường nhau quá đấy!

Nhi nói, vỗ vỗ ghế sau, chờ Huy lên rồi điều khiển cái xe đạp.

**Chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo! Đừng rời màn hình, chúng tôi sẽ trở lại sau ít phút nữa!!!

Tên ten, đây là thời lượng dành cho quảng cáo!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hạnh Phúc Là Khi Chỉ Cần Một Câu Nói Của Cậu Khiến Tớ Cảm Động Thật Lâu

Oa! Mát quá! Thích thật!Nhi giữ một tay lái, tay kia khuỷa loạn xạ.Huy xoa trán, khẽ thở dài:

- Bao giờ cậu mới chịu lớn hả?

- Thế cậu muốn tớ lớn à?

Nhi quay lại hỏi. Huy cười xòa, cốc đầu cô:

- Bảo bối ngọc, dĩ nhiên là tớ muốn cậu lớn lên để cưới cậu chứ!

- Bản cô nương không thích lớn đấy! Nhà người làm gì được ta?

- Vậy cậu có cần biết " chuyện người lớn " để lớn hơn không? Tớ cho phép cậu thử nghiệm với tớ đấy! (Khụ khụ... Cái này... Cái này...Đừng nghĩ Sam biến thái, không có đâu a~ Khụ... Chỉ là bị nhiễm một chút chút từ bọn bạn khôn nạn thôi!^^)

Huy ranh mãnh nói, khoe môi nhếch lên một nụ cười đầy hấp dẫn. Nhi chớp mắt... Rồi mặt cô lập tức biến dạng. Từ trắng bệch như kem vani , sang xanh như cốc trà matcha, cuối cùng là đỏ bừng như mứt dâu tây.(Bỏ qua cho tâm hồn ăn uống của tác giả ==").Kịch! Chiếc xe đạp dừng lại. Huy nhúu mày:

- Sao thế? Muốn thực hành luôn rồi à?

- Khụ... Huy, có phải cậu muốn cưới tớ không?

Nhi xuống xe, chống nạnh nói.

- Ủ?- Mặt Huy sáng lấp lánh. Hỏi vậy là ý gì? Cậu xiêu lòng rồi chứ?

- Và, cậu sẽ làm bất cứ chuyện gì để đạt được mục đích?- Nhi nhướn mày hỏi.

- Dĩ nhiên!- Huy gật đầu ngay tức thì.

- Hiện giờ tớ rất mệt, e là không thể đạp xe được nữa...- Nhi vừa nói vừa ôm đầu, vẻ mặt diễn rất chi là sâu. Huy cười mím. Giờ thì cậu hiểu vì sao Từ Hàn lại rất tâm đắc với vai diễn chính của Nhi rồi!

- Mà bây giờ, bụng tớ đang rất đói...

Phốc! Nhi cảm thấy người mình nhẹ hẫng. Hiện tại cô đang nằm trọn trong lòng của Huy.

- Đây... Đây... Cậu làm gì thế?

Nhi giãy nảy. Vô ích. Càng giãy thì cái con người kia càng ghì chặt cô vào lòng.

- Chẳng phải cậu muốn thế?

Huy nhìn cô cười cười. Lại cười. Cái tên này bị cưỡng cười chắc! Đúng là cô giả vờ một thật, nhưng ai khiến cậu bé chứ. Ý Nhi là cô muốn bắt taxi đi, để Huy một mình đạp chiếc xe trong 3km để đến chỗ hẹn. Ai ngờ, người tính không bằng người khác tính...

- Không có!- Nhi bực mình đấm liên tục vào tay Huy.

- Cứ đấm đi! Dân gian có câu " Yêu cho roi cho vọt" mà!

Huy dĩ nhiên là không hề bị ảnh hưởng gì bởi những gì Nhi đang làm với tay mình. Nhi nghiêng răng:

- Thả ra giờ còn kịp đấy! Đến khi bà cho một quả karate thì...

Nói đến đây, Nhi chỉ muốn khóc. Vì cô chợt nhớ ra, trong khi vô vô địch giải Karate thành phố thì Huy cũng chính là chủ nhân của ám huy chương vàng duy nhất trong giải Karate Quốc gia.(>.<). Huy nhủ mày:

- Ô, sợ quá nhì? Cậu cứ thử là biết ngay thôi!

- Cứu tôi với!

- Cậu còn hét nữa, tớ sẽ bịt miệng cậu lại đấy!

- Cậu nói gì cơ? Bịt miệng tớ á? Giữa thanh thiên bạch nhật thế này? Cậu dám... um.um..

Chính xác là Tiểu Dương Nhi ngốc của chúng ta đã bị bịt miệng... hờ hờ... bị bịt miệng bằng một nụ hôn. Hai mắt cô mở to, nhìn chăm chăm vào gương mặt nam nhân đang ghé sát mặt mình. Gương mặt đó vẫn ngây thơ vô tội, hoàn toàn không có vẻ gì là ngượng ngùng("~"). Hai mắt cậu nhắm hờ, hàng lông mi đen dày khẽ động đậy. Thịch! Cái con tim phản chủ kia, mày đừng đập mạnh như thế chứ?(==).

Sau một hồi, đôi môi Huy mới chịu rời khỏi môi cô.

- Khi hôn phải nhắm mắt lại chứ?

- Cậu... Cậu... Sao cậu không đi tìm chỗ nào đó mà tự tử đi? Trời ơi, mắt mặt quá!!!

- Om sòm quá,còn muốn hôn nữa hả?

- Cậu có bị điên không? Người ta đang nhìn đấy!

Mặt Nhi đỏ rần.Cô úp mặt vào ngực Huy, xấu hổ nói. Vì cô biết, này giờ hai người họ đã là tâm điểm của tất cả sự chú ý trên con đường này.

- Có sao đâu, mọi người cũng vui cho chúng ta mà!

Huy vừa dứt lời, đám đông lập tức ồ lên.

- Cô gái kia ngại kìa! Đáng yêu quá!

- Anh à, xem anh chàng kia mà học hỏi đi! Người ta tự nhiên thể hiện tình cảm với bạn gái thế cơ mà!

- Xì!Có người yêu đẹp như nam thần thế còn chảnh nổi gì nữa!

- Đúng đấy! Tôi mà là coi ta thì suốt ngày bám lấy anh ấy cho coi. Người đâu mà đẹp thế không biết?

- Cậu thấy họ nói tớ như thế thì vui lắm hả?

Nhi cười méo xệch, cố gắng kìm nén ngọn lửa tức giận đang gào thét dữ dội bên trong.

- Ủ, vì họ nói mình là 1 đôi!

- Nghì!

- Mà thôi, tớ đói rồi, đi ăn!

Huy mỉm cười, ghì chặt Nhi rồi bước đi.

- Ê, còn xe?- Nhi ngờ ngác hỏi.

- Kệ đi.- Huy thần nhiên nói, ung dung bước đi.(Nói thế chứ lát có người đến lấy đấy! Ngu gì bỏ hẳn cái xe đạp mới mua!)

~~~~ Con đường dài như vô tận...

Cậu thiếu niên có gương mặt đẹp hoàn hảo như một thiên thần bước từng bước chậm rãi. Cô gái trong vòng tay cậu mỏng manh trong sáng, tựa như viên pha lê thuần khiết. Họ xuất hiện trên con đường nhỏ xinh xắn, mang một niềm hạnh phúc không rõ tên...

- Đẹp quá!

Nhi thốt lên. Cô đưa tay đón lấy một cánh hoa bồ công anh bay trong gió.

- Tớ biết mà!

Huy mỉm cười. Rõ ràng là rất biết cách lấy lòng bảo bối. Biết cô thích đi xe đạp, không ngần ngại bay ra cửa hàng chọn cái đẹp nhất. Biết cô lãng mạn, mất cả buổi sáng mới moi ra một con đường trồng đầy bồ công anh. Hỏi sao Dương Nhi nhà ta không thích cho được?

- Ô, cậu thì cái gì cũng biết!

Nhi quá quen với sự tự mãn của cậu bạn nên cũng chẳng thêm gây sự, ngồi im trong lòng cậu thích thú ngắm những cánh hoa bồ công anh bé nhỏ.

- Không! Tớ không biết tất cả mọi thứ! Nhưng tớ biết tất cả về cậu!

Gương mặt Huy rạng ngời. Nhi ngẩng đầu lên nhìn cậu. Huy à, tình cảm của cậu đối với tớ sâu nặng đến thế sao? Cậu có biết rằng tình cảm nhiều như thế khiến tớ không thể từ chối không? Nhưng hiện tại, tớ vẫn chưa chắc chắn về tình cảm của mình. Tớ sợ... lỡ trao tình cảm cho cậu rồi sẽ không thể lấy lại.

- Nghĩ gì đó?

Tiếng Huy cắt ngang suy nghĩ của cô. Nhi vội vàng ứng biến:

- À, cậu bỏ tớ xuống được rồi đây! Bể thế này giờ chắc cậu mệt lắm!

- Thế cậu đã thấy ai bế 1 con heo nua tạ đi hơn 3km như thế này mà không mệt chưa?

Lúc nào cũng đùa cho được. Nhi bật cười nhưng khoảng 3 giây sau cô mới kịp tiêu hóa nổi ý nghĩa trong câu nói đó.

- Cái gì? Tớ mà là con heo nua tạ á? Xin lỗi đi, tớ mới 49 cân rưỡi thôi! (Sam: 49 cân rưỡi với 50 cân chắc cũng cách xa nhau quá nhỉ?==/ Nhi: Những nửa cân đấy, không đùa được đâu nhóc!)

- Dương Nhi ơi là Dương Nhi! Không biết chờ đến khi cậu thành người lớn, tớ đã đầu thai qua mấy kiếp rồi!

Huy lắc đầu nói.

- Ô, ăn ở thất đức như cậu có mà được đầu thai. Có đầu thai thì chắc cũng là heo thôi.

Nhi lè lưỡi phản pháo.

- Nếu có là heo đi chẳng nữa, tớ cũng sẽ nhất định đi tìm con heo cái nhà cậu về làm mẹ bầy heo con!

Nhi im lặng không nói gì, chỉ cảm thấy mình đang vui. Huy à, cậu biết không? Hạnh phúc là khi chỉ cần 1 câu nói của cậu khiến tớ cảm động thật lâu...

- Nhắm mắt lại đi Nhi!

Huy tự nhiên thì thầm khiến Nhi khó hiểu:

- Làm gì? Đồ ăn sẽ hiện ra hả?

- Cứ nghe tớ đi!

Nhi nhắm khê hàng mi dày xuống. Mà sao lạ thế nhỉ? Ở đây là ở đâu, thật yên tĩnh! Hương thơm này... Hoa oải hương!

- Mở mắt ra nào!

Huy đặt cô xuống, nhẹ nhàng nói. Đôi mắt nâu mở to, hiện rõ niềm vui. Trước mặt Nhi, một cánh đồng hoa oải hương dài bất tận. Nhi chạy đến giữa cánh đồng màu tím, dang tay thật rộng để tận hưởng cảm giác tuyệt vời này. Giữa cánh đồng hoa mênh mông, cô gái trở nên thật nhỏ bé.

- Làm sao cậu tìm được chỗ này?

- Không quan trọng. Miễn sao hài lòng ai đó là được!

- Cảm ơn nhé!

Ánh mắt Nhi lấp lánh, không nhìn Huy, liền chạy đi. Ngốc! Bảo bối à, giữa tớ và cậu còn có câu cảm ơn sao?

- Có vẻ Dương Nhi tiểu thư không thấy đói hả? Vậy tớ đi ăn nhé?

- Hà? Chờ tớ với! Nhưng ăn ở đâu?

Nhi ngó quanh. Ở đây bao bọc bởi núi, hoa và hồ nước. Không có lấy 1 ngôi nhà hay 1 bóng người qua lại.

- Ở đây!

Huy bước tới 1 bóng cây cổ thụ to lớn ngay cạnh hồ nước trong veo. Cậu lấy từ lùm cỏ ra một cái hộp lớn.

- Cậu chuẩn bị hết rồi sao?

Nhi tròn mắt hỏi. Huy không trả lời nhanh nhẹn lấy đồ ăn ra. Gì thế này? Pizza, KFC, xúc xích, trà sữa,... Toàn món khoái khẩu của cô.

- Còn nhìn hả? Nếu nhìn có thể giúp cậu no thì cứ việc!

Huy thản nhiên ngồi xuống, cầm cốc trà sữa lên uống.

- Không! Tớ ăn chứ!!!

Nhi nhào tới, nhét đồ ăn vào mồm lia lịa. Ngon thật a~

- Ăn cũng không xong!

Huy thờ dãi, đưa tay lau vụn đồ ăn trên má cô.

- Hóa ra cậu cũng tốt đấy chứ!

Nhi vừa ăn vừa gật gù. Cái gì? "Cũng tốt" thôi á? Bản thiếu gia đã lao tâm khổ tứ như vậy mà cũng chỉ dừng lại ở mức đó thôi á? Càng nghĩ, Huy càng tỏ vẻ đau khổ.

- Sao vậy? Ăn xong giờ lại bị khó tiêu hả? Yên tâm, tớ có mang thuốc chống táo bón!

Nhi chớp chớp mắt. Hà? Huy ôm đầu. Minh diễn ra sao mà bị gọi là ... chứ??? Thật là.... Nhưng nhìn cái mặt kia, sao giận cho nổi chứ? Hơ! Ngủ rồi hả?

Cô gái nằm trên cỏ, đôi mắt nhắm lại, gương mặt tươi sáng như đang cười. Huy nhìn cô, không kim được đặt lên trán cô 1 nụ hôn. Đúng là cảnh đẹp thật, nhưng có cậu, tất cả như bị lãng quên, Nhi à! Tớ yêu cậu, yêu cậu thật rồi Nhi à!

Tách! Trong màn hình, một cô gái thiên thần đang say giấc ngủ.

###Hóng bình luận!!!! Muốn đọc bình luận của cả nhà lắm a~

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chúng Ta Kết Hôn Đi!

Vớ cái khăn lau khô mái tóc đen thẳng mượt, Huy bước ra khỏi phòng tắm. Tiểu Dương Nhi nhà cậu đang cuộn tròn trên cái sofa, mắt nhắm vào cái điện thoại không rời. Đạo này bảo bối rất hay cầm điện thoại, rảnh cái là làm gì đó, không thèm đến để ý đến sắc mặt sa sầm của bản thiếu gia. Huy càng nghĩ càng thấy bức liên đi tới:- Òa!

- Xùy, ra chỗ khác chơi!

Nhi không thèm nhìn mà đưa tay đẩy đầu cậu ra. Ánh mắt Huy tối lại, ngồi phịch xuống bên cạnh cô:

- Đang làm gì?

- Yên nào! Sắp xong rồi!

Bị Nhi nói với giọng không quan tâm như thế, Huy khó chịu ra mặt, đưa tay kéo cô vào lòng:

- Cái gì mà có thể hấp dẫn hơn cả tớ thế?

- A... Hả? Cậu nói gì cơ?

Nhi ngờ ngác ngược lên. Huy không thèm trả lời mà giật phắt chiếc điện thoại trên tay cô. Một tay giữ Nhi đang điên cuồng đòi lại điện thoại, tay kia nhanh chóng bật màn hình.

- Game "Phụng Thiên"?

Đôi chân mày đang nhíu chặt của Huy dần ra được mấy phần. Hóa ra là chơi game hả? Ồ, vậy thì được, còn tưởng là nhắn tin với thằng nào chứ?

- Cậu...tự tiện thế hả?

Nhi hai mắt long lanh, phồng má chồm dậy cướp lại điện thoại.

- Tớ xin lỗi nha!

Huy ôm lấy cô, giọng nũng nịu.

- Cút!

Nhi lè lưỡi, đẩy Huy ra.

- Game này hay lắm hả?

Huy cúi đầu xuống, tựa hẳn vào vai Nhi. Mái tóc đen còn ướt, những giọt nước chạm vào má cô lạnh lạnh. Nhi rùng mình, khẽ gật đầu:

- Ồ.. Hay, hay lắm! Đặc biệt là thích hợp cho việc xả stress!

- Hử?

- Đánh boss xong khoái cực! Cảm giác như đang đánh người mình ghét ấy!

- Ồ, vậy lúc nãy cậu đang trút giận lên đầu ai vậy?

- Cái đó...ừm, không nói có được không?

Nhi lí nhí, quay người định lùi đi thì bị 1 bàn tay kéo lại:

- Định đi đâu? Nói cho rõ ràng rồi hãy đi!

Giọng trầm trầm của Huy sao lại trở nên đáng sợ như vậy chứ?

-....

- Có phải cậu đang giận tớ chuyện gì không?

Gương mặt Huy ghé sát lại, 2 bàn tay trắng trẻo giữ chặt đầu Nhi không cho cô nhúc nhích.

- Kh...Không có!!!

Nhi nước mắt rùng rùng, muốn lác đầu cũng không được, thanh minh cũng không xong.

- Vậy cậu nói xem!

Biết Huy nhất định không buông tha, Nhi đành nuốt nước bọt, kể lể toàn bộ sự việc. Nó chính là như thế này.... Bla...Bla...Bla...

- Có chuyện đó sao?- Huy nhíu mày.

Gật gật

- Giáo viên bây giờ lộng hành thật!

* Gật gật*

- Chỉ vì cậu thân thiết với bọn tớ nên bà ta mới gây khó dễ cho cậu sao?

- Chứ gì nữa! Cô ấy gọi tớ đứng lên trả lời câu hỏi, nhưng tớ chưa kịp há mồm đã." Chưa học bài hả? 0 điểm, ngồi xuống!". Đến phiên tớ trực nhật là chề này chề nọ, kiểu gì cuối buổi tớ cũng bị ở lại muộn mà dọn dẹp. Tớ làm bài kiểm tra được điểm cao lại bảo tớ chép tài liệu! Cậu xem có quá đáng không?

Còn nữa, bản tiểu thư cũng biết bơi chứ phải, làm như ta cần phao lắm ấy?

- Bình tĩnh nào!

Huy nhìn gương mặt nước mắt ngấn dài của Nhi mà vừa thương vừa buồn cười.

- Lúc tớ hỏi tại sao lại bắt công như thế thì lại bảo là." Được ở bên cạnh mỹ nam, có chút khổ sợ cũng chịu đi!"

- Ủ, ừ! Tớ biết rồi! Để đó tớ giải quyết cho!

Huy bật cười, nhẹ nhàng xoa đầu Huy.

- Cậu định làm gì? Lỡ lại để tớ bị đuổi học thì vui lắm đấy!

Nhi nheo mắt. Không thể tin tưởng tên này được.

- Vậy càng tốt chứ sao? Là Dương Đại tiểu thư, cậu thừa sức vào được các học viện thời trang danh tiếng mà!

- Ô vâng! Nhưng xin lỗi đi, nếu muốn tôi đã đi lâu rồi Đại Thiếu gia ạ!

- Vậy sao còn chưa đi?

Câu hỏi của Huy làm Nhi có chút khựng lại. Ồ, sao chưa đi? Mình dư sức bỏ đi mà! Hay là, còn lưu luyến cái tên này? Chẳng lẽ, mình có tình cảm với Huy thật sao? Có thể lắm chứ, ngày nào cũng đụng phải cái mặt đó, đến cả trong mơ cũng hấy nữa là! Nhưng nếu mình nói ra... Lỡ như, cậu ấy chỉ đùa cợt với mình thôi thì sao?

(Sam: Chị... Qua bao nhiêu việc ông Huy làm cho chị như vậy mà còn không nhận ra hả?/Nhi:* ngơ ngác* Nhận ra cái gì?/Sam: *ôm trán* Lớn rồi, tự suy nghĩ đi!/Nhi:* suy nghĩ* *suy nghĩ*....A! /Sam: Sao? Nghĩ thông rồi hả?/Nhi: * mặt méo xệch * Chị bị đau bụng, có gì nói sau nha! Bây giờ chị phải vào toilet đã!/ Sam: Đâm đầu vào tường thổ huyết! ==>)

- Ồ... chắc tại nếu ở 1 mình thì ai nấu cho tớ ăn?

Nhi cười hề hề. Trên đầu Huy xuất hiện mấy vạch đen sì.(Dấu hiệu mấy cái gạch gạch đen trên đầu nhân vật trong phim hoạt hình hay truyện tranh ấy! Chà biết gọi nó là gì?:)))). Cậu xoa xoa trán, cười gằn:

- Rồi, rồi biết rồi! Đi ngủ đi!

- Ồ!

Nhi ôm gối quay về phòng, trong đầu vẫn còn khúc mắc. Mình đã làm gì sai à? Nhưng ít phút sau, có kẻ vừa trùm chăn vừa chơi game vui vẻ.

~~ * Quảng cáo * Bạn có biết không, kẹo Milkita được làm từ sữa! Tền tén! ~~~~~

Sáng hôm sau, Nhi vác cái bộ dạng ỉu oải vào lớp. Từ Hàn vừa trông thấy cô đã nhảy dựng lên:

- Trời ơi! Có phải bà Nhi đây không? Xem cái mặt kia! Thành con gấu trúc rồi còn đâu!

- Tại lúc tối thức khuya, 3 giờ sáng mới ngủ!

Nhi ngồi phịch xuống, vùi mặt vào 2 cánh tay. Từ Hàn ngồi xuống cạnh cô:

- Lại luyện " Phụng Thiên " hả?

- Ừm..

- Hôm nay có 2 tiết văn của bà la sát đó, bà không sợ sao?

- Sợ cũng chịu chứ biết sao giờ? Tội buồn ngủ quá!

Chưa đầy mấy giây sau, Tiểu Dương Nhi nhà ta đã nhập mộng rồi. Kệ, có mấy con 0 rồi, thêm 1 con nữa cũng chả giải quyết được cái đếch gì!

Nhưng khi cô giáo bước vào, Từ Hàn tròn mắt, lay lay Nhi:

- Nhi, Nhi...

- Oa, nhiều đùi gà quá!!!

Nhi tiện tay chộp lấy cánh tay cô bạn, miệng nhóp nhép nói.

- Trời ạ, còn nói mớ nữa chứ!

Từ Hàn bật cười, nhẹ rút tay ra.

- Xin chào cả lớp, cô là giáo viên mới, sẽ phụ trách môn Văn của các em!

Bóp...Bóp...Bóp... Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên. Chỉ có bạn Nhi là ngủ không biết trời đất trăng sao gì, mãi đến cuối buổi mới tỉnh.

- Oa...đã ghê! Ngủ ngon thật! Ồ, sao bà ma ma tổng quản kia không gọi mình dậy nhỉ?

- Có giáo viên mới, bà thoát kiếp khổ rồi!- Từ Hàn mỉm cười.

- Thật?

-Ừ!

-Yeahhhh! Thật tuyệt vời ông mặt trời!

Nhi nhảy cẫng lên, tay chân quay cuồng

- Có chuyện gì mà vui vậy?

Giọng nói trầm ấm của Huy từ ngoài cửa vọng vào. Nhi phóng vù ra, vui vẻ thông báo:

-Cậu biết không, bà cô kia không dạy lớp tớ nữa nhé!

-Ừ! - Huy thân nhiên nói, ra về" ta đây biết từ lâu lắm rồi".

- Vậy là từ giờ ăn ngon ngủ yên rồi! Chắc do mình ăn ở tốt nên trời phạt phù hộ!

Nhi hí hửng nói. Huy khẽ lắc đầu. Trời phạt nào chứ, là tớ này. Chính tớ đã đuổi cái bà kia ra khỏi trường hộ cậu đấy, ngốc ạ!

-Nhi này!

- Hừm?

- Chúng ta kết hôn đi!

-...

Này này, Huy à, sao cậu có thể thân nhiên thế hả? Mà nói đùa cũng phải nói gì vui hơn chút chứ! Kết hôn á? Kiểm tra lại xem cái não cậu có hoạt động bình thường không vậy?

Thấy Nhi nhìn mình chằm chằm, Huy nín cười, hắng giọng nói:

- Tớ mới download game "Phụng Thiên"!

- Hờ...

- Đã được level 18. Thấy trên bảngthông báo nói, level 18 có thể kết hôn, mà kết hôn sẽ nhận được nhiều quà và kinh nghiệm!

À, à! Ra là kết hôn trong game! Ting!!! 1 bóng đèn bay vụt qua đầu Nhi, khiến cô vội nói:

- Tài khoản tớ là tài khoản nam!

- Vừa hay, tài khoản tớ là tài khoản nữ!

Câu nói bình thản của Huy làm Dương Nhi thổ huyết. Cô nghiến răng nói:

- Cậu nghĩ gì mà lại dùng tài khoản nữ chứ?

- Sợ tớ mà dùng tài khoản nam thì các game thủ sẽ kéo đến đầu quân mất!

Huy cười tự đắc. Nhi khóc ròng. Ai ngờ, Peter Pan của cô lại dùng tài khoản... pè-dê chứ??? Đã vậy, đẹp, đẹp hết! Phụng Thiên Phụng Địa gì đó, xóa hết đi!

Trong lúc Nhi đang bấn loạn, có kẻ đang mỉm cười thỏa mãn. Bảo bối, còn 1 lí do nữa để tớ dùng tài khoản nữ, là để cậu xóa cái game đó đi! Từ bây giờ, mọi thời gian của cậu đều phải tập trung ở bên cạnh tớ, nghe chưa?

(Sam* bức xúc * Nham hiểm, quá nham hiểm! Chị Nhi, nhất định phải cẩn thận với tên này! Huy: Chị nhóc đi ngủ rồi còn đâu!* cười cười*/Sam==')

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Em Còn Không Hiểu Sao? Anh Đang Ghen!

Tâm trạng của Huy đặc biệt tốt kể từ khi Nhi xóa cái game đó đi, ngoan ngoãn nghe lời cậu như con mèo nhỏ. Phải chăng đây là dấu hiệu tốt? Hà hà! Khá lắm! Tiểu Dương Nhi nhà mình ngày càng hiểu chuyện.

-Này!

Từ Hàn vỗ vai Huy đang thơ thẩn tự sướng, cắt đứt dòng ảo mộng của cậu.

- Hừm?

Huy quay lại. Từ Hàn là bạn thân của Nhi nên Huy cũng ít nhiều có hảo cảm, không hề xa cách như đối với các nữ sinh khác.

- Cậu có thích Nhi thật lòng không? Hay là cậu chỉ muốn bắt nạt cô ấy? Nói trước nhé, Dương Nhi mà bị gì thì cậu khó sống với tớ đấy! Ít nhất cũng phải bị tấn mấy trận ra trò!

Từ Hàn nheo nheo mắt. Cô nàng này bình thường khùng khùng điên điên nhưng một khi đã nghiêm túc thì đéch ai dám đùa!==(SamNói chung cũng thuộc dạng nguy hiểm, không thể không cẩn thận!* thì thầm*/ Từ Hàn: Hèm... Có gì nói lớn lên cho chị nghe với cưng. * mỉm cười cực thân thiện*/ Sam: Ồ... Thôi, em té trước!)

Huy nhú mày rồi bật cười lớn:

- Cậu nghĩ tớ là loại người gì chứ? Trên thế gian này tìm được người vừa đẹp trai vừa tài năng vừa chung tình như tớ thì hơi bị khó đấy!

- Về soi gương đi rồi nói tiếp!- Từ Hàn lạnh nhạt tuôn ra 1 câu.

- Ờ thì tớ nghiêm túc này! Tớ thích Nhi, à không đúng, tớ yêu Nhi từ khi chúng tớ còn bé xíu kìa. Tình cảm ấy từ thích thú, đến cảm tình, đến quý mến, đến thích và bây giờ là yêu. 14 năm rồi, tớ làm sao nhẫn tâm lừa gạt 1 người con gái có tâm hồn trong sáng như pha lê trong 1 thời gian dài như vậy chứ? Ừm... Cũng có lúc tớ nghĩ, mình thích nha đầu ngốc đó ở điểm nào? Chỉ là, ấn tượng đầu tiên về 1 con thỏ bông trắng mịn dễ thương, vừa gặp đã muốn véo cho mấy cái của Nhi đã khiến tớ rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên. Càng lớn lên bên nhau, tình cảm càng sâu đậm, cho đến bây giờ, tớ không thể dành 1 chút tình cảm gì cho 1 người con gái khác. Tất cả tình yêu của tớ đều bị cậu ấy lấy đi, một cách dễ dàng như ăn kẹo vậy. Tớ quyết không bao giờ rời bỏ Nhi, cho dù thế nào đi chăng nữa!

Đây coi như là những lời chân thực nhất của Huy từ trước tới giờ, đến hôm nay mới có dịp bộc lộ.

Từ Hàn im lặng lắng nghe, sau đó mới nhè nhẹ thở ra:

- Nhi không còn ba mẹ, tớ và cậu ấy coi nhau như chị em.. Này, em rề, chăm sóc em gái ta cho tốt nghe chưa?

- Biết rồi biết rồi! Không cần cậu nhắc tớ cũng nhớ mà!

- Còn gọi là "cậu" nữa hả?

- Hờ?

- Chị vọt!!!

- À, chị vọt!

Huy gạt gạt đầu, tự nhớ cái người hung dữ trước mặt mình là chị vợ, không được phép vô lễ!

- Vậy Nhi đâu?

Từ Hàn vỗ nhẹ vai cậu.

- Tưởng cậu ấy đi cùng cậu?- Huy cau mày.

- Không có!- Từ Hàn ngó nhìn lung tung, gất lên.

- Các cậu tìm Nhi hả? Lúc nãy tớ thấy cậu ấy đi cùng anh Từ Thiên ở lớp 12A1 đó!

Mã Diên Diên đang trực nhật, nghe vậy thò đầu ra nói. Đứng! Triệu Từ Thiên! Từ Hàn và Huy không hện mà cùng nhìn nhau, rồi lập tức hạy với vận tốc... ừm...có lẽ là hơn vận tốc ánh sáng một chút thôi. (Đây là ví dụ minh họa!* chúu chúu*)

~~~~ Tòì là dài phân cách" Từ Thiên tỏ tình"~~~~

Trên đường phố đầy những ánh nắng nhẹ nhàng của buổi chiều tà, một cậu thiếu niên có gương mặt đẹp tuyệt mỹ đang bước đi bên cạnh cô gái xinh xắn với viên pha lê lấp lánh trên cổ.

- Đi cùng anh thế này, chắc em thấy ngại lắm hả?

Từ Thiên nghiêng đầu nhìn cô bé thua mình 1 cái đầu

- Ờ...Cũng có!

Nhi thật thà nói. Nghe thấy câu nói đầy tự nhiên của Nhi, Từ Thiên nén đau đớn, bật cười nói:

- Tiểu Mạt, em biết không? Ngày bé, anh rất ghen tỵ với Pax!

Nhi giật mình quay lại nhìn nam nhân đang bình thản nhìn lên trời xanh. Ánh mắt cô long lanh chờ đợi lời giải thích. Từ Thiên không nhìn cô, chầm chậm nói tiếp:

- Vì cậu ấy hay cãi nhau với em, hay nói chuyện với em. Cậu ấy là người duy nhất em nói xấu, là người duy nhất em không hề khách sáo mà đánh, mà mắng, là người duy nhất được chơi đùa thỏa thích với em, là người duy nhất em làm bẩn áo rồi lên đem đi giặt sạch. Trong 4 người tụi anh, Pax là người thân thiết với em nhất.

- Anh nói với em những chuyện này làm gì?

Nhi khẽ hỏi. Linh cảm của con gái mạch bảo, chuyện này có liên quan đến cô.

Từ Thiên mỉm cười quay lại, nhìn sâu vào đôi mắt nâu trong veo của cô rồi nhẹ nhàng nói:

- Em còn không hiểu sao? Anh đang ghen!

Hớ??? Này Triệu Từ Thiên, em không thích câu nói đùa này của anh chút nào đâu! ==

- Tiểu Mạt ngốc đã hiểu chưa? Anh thích em, thích em đã 14 năm rồi!

Choáng!!!! Từ Thiên, anh đừng kể chuyện cười nữa được không? Em nổi hết cả da gà rồi đấy!

- Ha ha!!! Sao em có vẻ kinh ngạc thế? Chẳng phải Pax, Ray và Reay cũng đã nói những lời này với em rồi hay sao?

Ờ, mấy người đó đã khiến em sốc lắm rồi, lại còn thêm cả anh làm em kích động thêm nữa! Thật là...khiến bản tiểu thư tổn thọ mất mấy năm. ==!!

- Nhìn vẻ mặt em... chắc là anh lại sắp bị từ chối đúng không?

Từ Thiên cười buồn, gương mặt đẹp thấp thoáng những ánh nắng yếu ớt trong buổi chiều hoàng hôn.

- Từ Thiên à....Ừm...Em...không thể thích anh!

Nhi ngước lên nhìn anh, nói về quả quyết nhưng cũng đầy áy náy.

- Ủ! Em thích Pax rồi mà!

Từ Thiên vẫn cười, như thể anh không buồn, như thể anh không thất vọng...

Nhưng tâm trạng người ta lại khác...

Nhi im lặng. Cô không hiểu. Nếu như bình thường, cô sẽ tức khác phản đối kịch liệt. Nhưng lần này cô không nói gì, chẳng lẽ là... thừa nhận? Sau lần ở vườn oải hương, như đã chấp nhận tình cảm của Huy thật rồi sao? Vậy.... Không! Không được! Mình nhất định không được nói ra, lỡ kẻ nọ đắc ý lại lật lọng. Thế gian bây giờ đầy quân lừa đảo, tuyệt đối phải cảnh giác!

Nghĩ rồi Nhi nói về dứt khoát:

- Không có mà!

- Thật hả?- Từ Thiên nheo nheo mắt.

* Gật gật *

- Vậy... anh vẫn còn hi vọng!- Từ Thiên mỉm cười.

- Ồ...Chắc thế!- Nhi cười gượng gạo.

- Ủ. Mà thôi, cũng muộn rồi! Anh nghĩ em nên về nhà! Giờ này chắc Pax đang tìm em đấy!

Từ Thiên nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng nói.

- Óa! Vậy em về đây! Tạm biệt anh!

Nói rồi cô chạy vội đi.

Triệu Từ Thiên nhìn cái bóng trắng nhỏ nhắn đang chạy đi, lắc đầu thở dài. Tiểu Mạt, mặc dù em phủ nhận nhưng ở 1 số câu hỏi, về mặt em đã cho biết câu trả lời! Pax à, không ngờ đến 1 ngày, Mark trở đây lại thua cậu, thua 1 cú đau đớn!

Cách đó không xa, có 2 con người lạnh lẽo rời đi, mang theo cùng 1 tâm trạng.

" Ngốc quá!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hãy Nhớ Là, Nếu Cậu Đau Một, Tôi Đau Gấp 10 Lần Đấy!

Trong 1 căn phòng lớn, không gian rộng rãi nhưng nhìn rất âm u, mờ mờ. Chút ánh nắng vàng nhỏ bé len qua song cửa gỗ, mang ánh sáng xinh đẹp thoát qua gương mặt cô gái. Cô thật xinh đẹp, vẻ đẹp của sự kiêu sa, sắc sảo nhưng rất thần bí, mang chút gì đó khiến người khác hoang mang. Trong bóng tối, đôi mắt đen huyền như ngọc sáng lấp lánh, nhìn chăm chú vào bức ảnh trên bàn. Đó là bức ảnh chụp 1 chàng trai có gương mặt đẹp lạnh lùng và mang thần khí của 1 nam thần. Khóe môi mỏng nhếch lên 1 đường cong tuyệt mỹ, hôn khẽ lên tấm ảnh, lưu lại trên đó mùi hương thơm đến ngây ngất. Cô cầm ly rượu lên, lắc khẽ trên bàn tay thon dài, mắt vẫn không rời tấm ảnh.- Meow...

Con mèo đen nhảy phốc lên vai chủ nhân nó, dụi đầu nịnh nọt.

- Rose ngoan! Không lâu nữa đâu! Anh ấy sắp là của chúng ta rồi!

- Meow...

Căn phòng vang lên tiếng cười trong trẻo đến lạnh gáy.

~~~~ Tôi là đại phân cách " Hôn ước"~~~~

- Hôn ước?

Hạo Nguyên nhủ mảy, đặt tập tài liệu trên tay xuống. Anh vừa xuất viện, hiện đang ngập trong những bản hợp đầu của Âu Dương.

- Vâng! - Trình Ảnh cúi đầu đáp.

- Với Nhị Tiểu thư của Hạ Gia? - Đôi chân mày của anh nhíu chặt lại hơn nữa.

- Theo ý nguyện của Cố Phu nhân, thừa thiếu gia!

- Hủy đi.- Anh lạnh lùng quay mặt đi hướng khác.

- Xin thiếu gia hãy nghĩ đến Cố Phu nhân.

-...

- Tôi thứ tư sẽ là buổi gặp mặt.- Trình Ảnh giờ quyền sở, nói.

- Vậy... Tiểu Mạt?

Hạo Nguyên ngược lên hỏi,nén lại cảm giác trái tim đang nhói lên trong lồng ngực. Đau, rất đau.

- Tôi...xin lỗi.

Trình Ảnh khẽ thở dài. Làm việc ở Dương Gia bao nhiêu năm, tình cảm của 2 vị thiếu gia đối với tiểu thư, bà là người rõ hơn ai hết. Chính bản thân bà cũng từng hi vọng, thiếu gia và tiểu thư có thể đến với nhau. Nhưng giữa họ luôn có 1 khoảng cách, 1 khoảng cách vô hình không thể vượt qua... Họ là anh em nuôi...

~~~~ Thứ tư...

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có 1 bài thực hành nấu ăn. Giám khảo sẽ trực tiếp xem và đánh giá kết quả của các em.

Giọng cô giáo Công Nghệ hồ hởi nói.

- Giám khảo?- Cả lớp thắc mắc hỏi.

- Ủ. Đó là...- Cô giáo mỉm cười nhìn ra cửa.

- Hoàng tử!!!!

Cả lớp học 11A2 lập tức bùng nổ. Nữ sinh vội vàng sửa váy áo, mắt dán chặt vào Hạo Nguyên. Nam sinh chăm chú nhìn những món đồ anh mặc trên người rồi trầm trồ khen ngợi. Duy chỉ có 1 người vẫn tĩnh lặng. Ồ, đó là Dương Nhi nhà mình.

Cô mặc cái tạp dề màu trắng, mở to đôi mắt nhìn anh. Hạo Nguyên đón nhận ánh mắt đó, mỉm cười nhìn cô, nhìn cho đến khi Nhi ngượng ngừng quay mặt đi. Thấy vậy, anh bật cười, nói:

- Em có thể ra đề không, thưa cô?

- Ồ, tất nhiên!- Cô giáo Công Nghệ đỏ mặt, nói về ngại ngùng. (Đùa à? Bà cô đã là U30 rồi đó!==)

- Làm bánh caramen hoa quả.

Giọng anh đều đều, không lạnh lùng cũng chẳng ấm áp.

Lớp học lập tức lao xao. Làm bánh ư? Thật không dễ. Người duy nhất im lặng vẫn là Dương Nhi. Cô đang ngạc nhiên đến nỗi quên không chớp mắt. Caramen hoa quả là món duy nhất cô làm được. Anh đang giúp cô.

- Bắt đầu!

Nghe xong hiệu lệnh, Nhi nhanh chóng chọn nguyên liệu, chạy ngược xuôi. Hạo Nguyên ngồi phía trên, mỉm cười khi cô đánh trứng, quét kem lem nhem cả mặt hay vẻ mặt loay hoay khó chịu của cô khi cho nguyên liệu quá tay. Từ đầu đến cuối, anh chỉ nhìn về phía cô, cho đến công đoạn cuối cùng. Nhi cẩn thận cắt từng miếng hoa quả. Rồi... Cô thả cái dao, ôm chặt lấy bàn tay.

Hạo Nguyên vội bước tới, nâng bàn tay cô lên. Một vết cắt sâu ở ngón tay cái, máu đã chảy xuống cổ tay trắng nõn nà

- Em... không sao mà! Không đau!

Nhi vội lắc đầu, cười yếu ớt. Nhưng gương mặt tái mét đã tố cáo cô.

Ánh mắt Hạo Nguyên như chứa hàn khí, quét qua đám học sinh.

- Bước ra!- Âm vực giọng nói của anh đã hạ xuống mức âm độ, lạnh thấu tim.

Không ai nhúc nhích. Tất cả như bị đóng băng trước giọng nói đầy quyền lực.

- Đừng để tôi phải nêu tên cô.

Lần thứ 2, âm vực lại hạ xuống thêm 1 chút nữa.

Ánh Ngọc bước ra từ chỗ nữ sinh, run run nói:

- Nhi...Nhi à... Tớ...Tớ không cố ý... Tớ..xin ...

Chưa để cô ta nói hết câu, Hạo Nguyên đã nhắc bóng Nhi lên, bước đi.

~~~~Phòng y tế...

- Á!- Nhi khẽ kêu lên khi Hạo Nguyên chấm thuốc vào vết thương.

- Vậy mà còn nói không sao?- Hạo Nguyên thờ ắt, băng tay lại cho cô.

- Em xin lỗi.- Nhi nói lí nhí

- Trước khi xin lỗi anh, em hãy xin lỗi bản thân mình đi. Có chủ nhân ngốc như em, tay chân cũng khổ.

Hạo Nguyên cốc nhẹ vào đầu cô, rồi nói tiếp:

- Có lẽ anh phải cho vệ sĩ bảo vệ em

- Không, không cần đâu. Em có võ mà!

Nhi vội vàng xua tay.

- Ủ, như lúc này, có võ thì làm được gì?

Hạo Nguyên cầm lấy tay cô, nói. Rõ ràng anh đang lo lắng cho cô, sao cô bảo không cần chứ?

Nhi cắn môi, im lặng. Cô thật sự không biết nói gì.

- Thôi được rồi. Em nghỉ đi, anh còn 1 số việc cần giải quyết.

Hạo Nguyên thờ dài, xoa đầu cô rồi bước ra ngoài. Anh mở điện thoại, chọn 1 dãy số:

- Mark, điều tra giúp tôi chuyện này...

~~~~ Sân thượng...

- Hừ.. Tức chết mất! Đã cẩn thận vậy rồi mà vẫn bị phát hiện!

Ánh Ngọc giận dữ đá mạnh vào thành lan can.

- Do cô quá ngốc!

Một giọng nói vang lên. Ánh Ngọc vội quay lại, đôi mắt mở to:

- Cô...

- Nào, có muốn hợp tác không?- Giọng cô gái kia như đang cười.

- Chuyện gì?- Ánh Ngọc ngờ vực hỏi.

- Vì Hạo Nguyên.- Chát giọng cô gái kia cực cuốn hút.

- Được.- Do dự 1 chút, Ánh Ngọc đã đặt bàn tay của mình vào tay cô gái kia

~~~~ Ra về...

- Nhi!- Huy quay sang nhìn cô.

- Ủ?- Nhi ép ra 1 nụ cười tươi tắn, bàn tay bị băng giấu chặt trong túi áo.

- Tay cậu...- Huy bắt ngờ hạ giọng.

- Không sao hết cả á! Đừng bận tâm!- Nhi cười trừ.
- Đưa đây!- Bây giờ là ra lệnh đây.
- Gì?- Nhi ngờ ngác.
- Tay cậu. Cái tay bị thương ấy.
- Sao cậu biết?- Nhi trố mắt.
- Cậu nghĩ chuyện cậu bị thương chỉ có mỗi cậu và Ray biết thôi sao? Lớp cậu có 50 người đấy!

Huy nghiêm giọng nói.

Nhi khóc thầm. Giờ thì cô đã hiểu thế nào là miệng lưỡi thiên hạ rồi. Cô dè dặt đưa tay ra. Cứ nghĩ là bị Huy mắng cho 1 trận, ai ngờ, cậu chỉ khẽ nắm lấy tay cô, xoa nhẹ rồi nói:

- Đừng để bị thương nữa, nghe chưa?
- Hừ?
- Hãy nhớ là, nếu cậu đau một, tớ đau gấp 10 lần đấy!- Huy nói nhẹ nhàng, rất mực dịu dàng.

Nhi mở to mắt. Cảm thấy có chút ngọt ngào. Cô đang cảm động suýt rơi nước mắt thì Huy nói tiếp:

- Còn nữa, đừng để bị Ray hớp hồn!

À há! Ghen vẫn hoàn ghen!==!

*** Trời ơi, hóng bình luận quá nè! Mọi người comment vài câu cho Sam vui đi! * mặt nịnh nọt*

Bạn đang đọc truyện *Nếu Tớ Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thật Tình Cờ Và Thật Bất Ngờ!

- Ê, Nhi! Ở đường Lữ Diêu có nhà hàng Châu Âu ngon lắm! Huy choàng tay quay vai Nhi khi cô đang ngồi xem phim hoạt hình trên sofa. Nghe đến đồ ăn, Nhi đồng ý ngay tức khắc:

- Thế hả? Đi luôn chứ còn đợi gì nữa?

Huy cười, ghé sát mặt xuống mặt cô:

- Hôn tớ cái rồi tớ cho đi!
- Đồ lợi dụng! Không đi thì thôi! Tớ cũng không cần!

Nhi quay ngoắt sang bên khác, giận dỗi nói.

- Ha ha! Tớ đùa đấy! Dĩ nhiên phải cho con heo nhà cậu đi chứ! Một mình tớ sao ăn hết được.
- Ăn nói cho cẩn thận nhé! Tớ còn thua con heo 1 cái đuôi đấy!

Nhi giờ tay lên hăm dọa, nhưng vội rút xuống.

- Vẫn đau hả?- Huy nhẹ hỏi.
- Ừ, đau ít thôi. - Nhi mỉm cười nói.

Huy nâng bàn tay cô lên, nhẹ nhàng đặt xuống 1 nụ hôn. Một dòng điện chạy xoẹt qua người Nhi, tê dại. Cảm giác này... là gì?

- Hết đau chưa? - Huy vẫn cười khuynh nước khuynh thành.

- Đau hơn đấy! - Nhi nhăn mặt nói.

Huy bật cười, xoa đầu Nhi rồi nhìn đồng hồ:

- Nhanh thay đồ đi, tớ đặt bàn lúc 7h30. Giờ đã là 6h45 rồi.

- Thế à? Đợi tớ tí!

Nhi chạy vội lên tầng. 15p sau, cô bước xuống. Huy quay đầu lại, định hỏi sao lâu vậy, nhưng khi ánh mắt cậu vừa bắt gặp Nhi, cậu đã ngẩn người.

Nói cô xinh có lẽ còn là 1 lời chê. Nhi hôm nay thật sự quá tuyệt đẹp. Bộ váy trắng tinh khôi trễ vai, lộ ra phần vai trần trắng muốt cùng xương quai đòn quyến rũ. Chân váy may ren, xếp ly đến đầu gối, tôn lên đôi chân thon thả nuột nà. Mái tóc buông xõa, chải mượt, gương mặt mộc mạc không chút son phấn.

Huy ngẩn ngơ. Trước giờ, cậu chỉ quen nhìn 1 Dương Nhi dễ thương trẻ con với những bộ đồ năng động đậm chất Hàn Quốc. Đây là lần đầu tiên, Dương Nhi trước mặt cậu lại xinh đẹp và trưởng thành như vậy.

Nhi cảm thấy mình bị nhìn 1 cách kỹ lưỡng liền ngơ ngác hỏi:

- Có gì không ổn sao?

- Đúng là không ổn. Sao cậu có thể mặc như thế chứ? Cậu đang quyến rũ tớ đấy.

Huy nhú mày nói, vẻ mặt đáng yêu khiến Huy không nhịn nổi mà bật cười:

- Cậu cũng đang làm tớ lóa mắt đó thôi!

Vẻ đẹp của Huy thì không phải lần đầu Nhi khẳng định. Nhưng lần này, nếu Nhi gọi là tuyệt đẹp thì chắc cậu cũng... hơn tuyệt đẹp 1 chút. Bộ vest trắng lịch lãm cùng mái tóc đen bóng mượt khiến cậu trông như 1 bạch mã hoàng tử bước ra từ truyện tranh.

Một chàng trai ưu tú thanh nhã...

Một cô gái trong sáng tựa thiên thần....

Họ đứng cạnh nhau, màu trắng sáng rực rỡ cả căn phòng, còn gì hoàn hảo hơn...

Huy mỉm cười thỏa mãn rồi nghiêm mặt:

- Thế hả? Nhưng cậu phải đi thay đồ đi!

- Tại sao?- Nhi ngơ ngác.

- Cậu cứ thế này đến đó ... đám đàn ông sẽ dòm ngó... - Huy khó chịu ra mặt.

- Haha!! Cậu thật là trẻ con! - Nhi bật cười ngặt nghẽo.

- Mà thôi, cậu cứ mặc thế này đi.

Đột nhiên Huy xoay chuyển 720° khiến Nhi không khỏi ngạc nhiên:

- Hơ?? Sao tự nhiên đổi ý thế?

- Mấy khi khoe vợ cũng không sao.- Huy bước tới cầm tay cô kéo đi.

- A...Hả?? Cái gì cơ? Vợ chồng hả? Cái tên c- hó này, bệnh đại kinh niên lại phát tác hả? Hay mới mọc thêm dây thần kinh đè bẹp não rồi?

Nhi tròn mắt hét lên.

- Có lẽ cậu là người vợ duy nhất trên thế giới này muốn chồng mình bị thần kinh thì phải?- Huy nhăn mặt nói.

- Cậu... Bỏ tay ra! Bản tiểu thư có đủ 2 chân, tự biết đi được!

- Được chồng nắm tay rồi còn chưa đủ à? Chắc cần 1 nụ hôn nhỉ?

Huy cười ranh mãnh. Nhi lập tức im bất, gào thét trong lòng. Cái tên yêu nghiệt này, bao giờ cũng bắt nạt bản tiểu thư! Hừ!!! Ta... Ta hòn cả cái thế giới

này, sinh ra 1 tên...tên quái nhân làm khổ ta!!!(Sam: Em là tác giả mà, sao không hỏi em?/ Nhi: * lùm* Mày có bao giờ bênh chị đâu?/ Sam: Hờ ... Do trời định mà chị!* chỉ chỉ */ Ông trời: Làm gì mà lôi ta vào thế? * ngo ngoác *)

~~~~ Tòì là dài phân cách "Đi ăn"~~~~~

- Oa!!! Đúng là nhà hàng đẳng cấp!!!

Nhi sáng mắt lên nhìn.

- Bàn thiếu gia đã chọn thì làm gì có chuyện không đẹp được.

Huy mỉm cười, kéo cô đi vào trong. Một gian phòng lớn trần ngập màu xanh. Bốn bể đều là kính trong suốt, bên trong có đầy đủ các loại cá nhỏ đủ màu sắc. Nói 1 cách chính xác, họ nuôi cá trong 4 cái bể kính lớn.

- Hờ! Như là đang đứng giữa đại dương vậy!

Nhi tự nhủ. Cô đi tới, đưa tay chạm lên mặt kính. Một thứ ánh sáng màu xanh phát ra, lũ cá liền bơi đến, áp mặt vào mặt kính phía sau tay cô. Dễ thương quá!

- Này! Cậu có nghĩ tớ là nàng tiên cá không?

Cô quay sang Huy, mắt lấp lánh.

- Có thể. Nhưng Nhi à, cậu đã từng thấy có nàng tiên cá nào không biết bơi chưa?

Huy nhướn mày hỏi. Ngay lập tức, mắt Nhi mở to, hướng về phía Huy đầy giận dữ. Vâng, Dương Nhi cô nương không sợ trời, không sợ đất, còn lại cái gì cũng sợ, và đặc biệt, cô không biết bơi. Một bí mật mà Nhi chôn giấu bao nhiêu lâu nay lại bị đem ra nói thẳng thừng như vậy đấy. Thật là...ít ra cũng phải nê mặt nhau chút chứ?

- Huy à, cậu không thể cho chuyện này đi vào quên lãng sao?

- Vậy thì không được. Phải có cái gì đó...

Huy mỉm cười, xoa xoa cằm. Nhi nheo mắt. À, được lắm! Cái tên yêu nghiệt nhà người rất biết cách nắm bắt cơ hội.

- Nói! Cậu muốn gì?

Nhi nghiêng răng. Huy nhếch môi, tạo nên 1 đường cong quyến rũ chết người.

- Cậu muốn bịt miệng tớ đúng không? Làm đi chứ.

- Làm gì?- Nhi ngu ngơ hỏi.

- Lại đây, bịt miệng tớ bằng nụ hôn của cậu.

Huy khoanh tay lại, tựa vào tường. Cái gương mặt đẹp như tranh đó sao khiến Nhi muốn cào nát quá vậy.

Nhi thờ dài, từ từ tiến đến. Một nụ hôn so với 1 bí mật kinh thiên động địa như thế, cái nào quan trọng hơn.(Bà Nhi trọng danh dự lắm các bác ạ!)

Huy cười cười. Baor bối, giờ thì cậu phải hôn tớ rồi nhé! Mà chính là cậu chủ động đấy.

Nhi vẫn đi tới. Năm bước nữa. Huy cố tỏ vẻ bình thản mặc cho con tim đang nhảy hip-hop trong lồng ngực. Cô ấy đang đưa tay đến... và...

Cạch. Cửa phòng mở. Huy nhúm mày.

- Huy à! Tớ cần phải đi "giải quyết" ngay bây giờ!

Nhi ôm bụng, nhăn nhó nói.

- Ủ! -Huy ôm đầu, quay mặt đi, lăm lăm. Không hổ danh là Dương Nhi...

Cửa đóng. Có 1 kẻ đang ngẩng đầu lên trời cười lớn.

- Hầy! Cần phải đi rửa tay đấy! Như vậy cũng tính là đi vệ sinh mà đúng không?

Nhi tự nhủ, xoay người toan bước đi. Nhưng 2 con người trước mặt khiến chân cô khựng lại.

- Tiểu Mạt?

Hạo Nguyên ngạc nhiên nói. Ánh mắt anh dừng lại trên người cô khá lâu rồi quay đi.

- Hai người....

Nhi nhú mày nhìn bộ vest đen sang trọng của Hạo Nguyên cũng như bộ váy đen bó sát của Hạ Tường Y, thắc mắc hỏi.

- Nhi à, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Hạ Tường Y nở nụ cười tươi rói trên đôi môi đỏ mọng, tay phải của cô ta đưa lên, đặt vào cánh tay Hạo Nguyên.

- Hay mình vào ăn cùng Nhi nhé?

Hạo Nguyên không trả lời. Ánh mắt anh buồn bã hướng về gương mặt trong sáng của Nhi. Tiểu Mạt, em đang nghĩ gì?

Nhi vội quay người, lờ đi ánh mắt của anh. Cô định đưa tay ra mở cửa thì cánh cửa tự nhiên được mở ra. Huy xuất hiện với nụ cười tươi sáng như thường.

- Bảo bối, cậu hơi lâu đấy!

Nhi cứng người. Khá khen cho yêu nghiệt nhà người, xuất hiện rất "đúng lúc"!

Huy cố tình không quan tâm về mặt đang tối dần của Nhi, còn nói về thích thú:

- Ế, Ray? Cậu cũng đến đây sao? Còn có cả Hạ Tiểu thư kia! Thật tình cờ và thật bất ngờ! Nhập cuộc nhé!

- Dĩ nhiên rồi.- Hạo Nguyên mỉm cười.

Nhi đau khổ liếc gương mặt tươi rói của Huy, thở dài náo nức. Giờ chạy về có kịp nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Có Thể Quên Cô Ấy, Thật Sự Khó Hơn Cả Lên Trời

- Ô, chỗ này tuyệt quá! Hạ Tường Y trầm trồ bước vào căn phòng.

Huy nghe vậy mỉm cười, đưa tay khoác vai Nhi rất tự nhiên:

- Hạ tiểu thư đây thật có mắt nhìn. Căn phòng này tôi đã đặt trước 2 tháng, Tiểu Dương Nhi rất thích mà.

Nhi cau mày, phũ phàng hất luôn cánh tay trên vai mình:

- Đói rồi!!! Ăn thôi!

Như để chứng minh, cô ngồi ngay vào bàn, cầm dao cắt thịt bò.

- Ủ, ăn nhiều vào nhé! Dạo này cậu gầy đi nhiều đấy!

Huy xoa xoa đầu cô, ánh mắt lộ rõ vẻ chăm chọc.

Nhi nheo mắt nói về cảnh giác:

- Để thành con heo chứ gì? Cậu có âm mưu nuôi cho tớ béo tròn rồi sau đó vứt ra đường chứ gì? Đây nói cho mà biết nhé, nếu đây không có ai hốt, đây sẽ bám cậu cả đời!

- Vậy tớ càng mong cậu thật béo hơn nữa!- Huy nhướn miệng cười. Nhi lườm một cái, không muốn phí thời gian cãi nhau. Đồ ăn quan trọng hơn.

Hạ Tường Y bật cười, kéo ghế ngồi xuống:

- Thế này thì mình cũng phải ăn thôi, không thì sẽ hết mất.

- Cứ ăn thoải mái đi. Có gì thiếu tiền đã có Huy đại gia ở lại rửa bát.- Nhi miệng nhồm nhoàm thịt bò, gật gù nói.

- Che cái miệng lại kia! Trong cậu cũng không lịch sự lắm đâu!

Huy đưa khăn tay cho Nhi xong vội đi sang phòng trà bên cạnh chứ ở đây sợ khó sống. (Sam: Bà Nhi bốc hỏa rồi! Xăng! Xăng đâu?/ Nhi: Mày có bị ngu không?)

Bên kia phòng, Huy kéo ghế ngồi xuống, khẽ lắc đầu cười:

- Công nhận là giống thật.

- Cô ta.... không tốt đẹp gì đâu.- Hạo Nguyên nhếch mép nói.

- Sao lại có thể nói vị hôn thê của mình thế chứ?- Huy nhấp một ngụm trà, cười trêu chọc.

- Vì mẹ... nếu không thì... Mà thôi, coi như đây là những gì tôi có thể làm cho Dương Gia.- Hạo Nguyên lạnh nhạt nói. Sau chuyện Nhi bị thương, Từ Thiên đã giúp anh điều tra Hạ Tường Y, kết quả không được tốt cho lắm.

- Sao có thể nói thế? Thời gian qua cậu đã tiếp quản Âu Dương rất tốt, coi như hoàn thành phần nào tâm nguyện của Dương Phu nhân rồi.

- Cậu nghĩ... Ở lại Dương gia tôi có vui không khi trong đầu luôn tràn ngập hình ảnh cô ấy?- Hạo Nguyên cười chua xót.

- Cậu không thể mở lòng lần nữa sao? Cậu không thể quên Nhi?

- Haha! Câu hỏi hay lắm, nhưng cậu không phải người đầu tiên hỏi tôi như vậy. Mark và Reay cũng đã hỏi tôi rất nhiều.

- Tôi biết cậu đã trả lời thế nào...

- Có thể quên cô ấy, thật sự khó hơn cả lên trời. Mark, Reay và kể cả cậu, liệu có thể quên cô ấy không? Tình cảm này sinh đã 14 năm, chỉ nói quên là quên được sao?

- Ray, cậu nghĩ có thể sao? Cậu và Nhi... Hai người là anh em mà...

- Anh em nuôi... Nghe đau đớn thật đấy... Hạ Tường Y với tôi như một nhiệm vụ phải có trách nhiệm hoàn thành. Không phải vì tôi quá kiêu ngạo, mà cô ta mãi mãi không thể thay thế vị trí Tiểu Mạt trong trái tim tôi, cho dù về ngoài của cô ta có giống Tiểu Mạt đến mức nào...

- Nhi đã phục hồi trí nhớ...

- Mọi thứ đã trở về vạch xuất phát, sau chuyến bay định mệnh đó. Pax, cậu có yêu Tiểu Mạt không?

- Cậu còn hỏi tôi câu đó sao?

- Thay tôi, Mark và Reay chăm sóc cho cô ấy. Nếu cô ấy buồn, tôi sẽ đánh chết cậu. Nếu cô ấy khóc, tôi sẽ ném cậu xuống vực thẳm. Nếu cô ấy bị tổn thương, tôi sẽ giết cậu, rồi đưa cô ấy đi, xóa bỏ hoàn toàn hình ảnh cậu trong trái tim cô ấy.

- Ray, khi tôi khiến Nhi như vậy, đó chính là khi tôi chết đi. Chỉ cần tôi còn ở đây, tôi mãi mãi bảo vệ yêu thương cô ấy.

- Ừ.

Hạo Nguyên mỉm cười, nỗi buồn bị anh chôn sâu trong đôi mắt hổ phách không thể qua khỏi mắt Huy. Cậu khẽ thở dài, vỗ vai Hạo Nguyên:

- Đi ra thôi. Cậu cũng nói, ở gần Hạ Tường Y không tốt đẹp còn gì.

Cả 2 đứng dậy, quay về bàn tiệc. Nhưng...

Nhi đâu rồi?

Chỉ còn Hạ Tường Y nằm đó. Bàn ăn lộn xộn, bát đĩa đổ vỡ, roi vương vãi cả sàn gỗ lạnh giá.

Huy vội lay mạnh Hạ Tường Y, hét lớn:

- Dậy! Nhi đâu???

- Hà?

Hạ Tường Y dụi mắt tỉnh lại, ngơ ngác hỏi.

- Nhi đâu rồi?

Hạo Nguyên nghiêng răng,

- Nhi... Nhi bị một người đàn ông bắt đi rồi...

Hạ Tường Y rung rung nước mắt.

Cùng một lúc, ánh mắt Hạo Nguyên và Huy cùng hướng về cô ta. Tường Y nắc lên 1 tiếng, nói tiếp:

- Lúc này, Nhi bảo cô ấy cần đi ra ngoài. Sau một hồi không thấy cô ấy quay lại, tôi liền đi ra xem sao. Tôi thấy Nhi bị một người đàn ông mặc áo khoác đen đội mũ che kín mặt giữ lại. Hình như hắn đã gây mê Nhi. Tôi hoảng quá, định hét lên thì bị đánh ngất.

Huy và Hạo Nguyên cùng hóa đá, hai tay nắm chặt. Tiểu nha đầu ngốc đó, bị bắt cóc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Với Linh Cảm Của Một Người Mẹ

Biệt thự Dương Gia...- Theo camera của nhà hàng thì đúng như những gì Hạ Tường Y kể.- Hạo Nguyên chậm rãi nói.

- Có thể nào là bắt cóc tổng tiền không? - Đức Kỳ lo lắng nói.

- Giả thiết đó cũng có lý. Thân phận Dương Đại tiểu thư của cô ấy cũng được công khai rồi còn gì.

Từ Thiên ôm trán.

- Hiện tại, quan trọng nhất là, cô ấy đang ở đâu?

Huy nói về bình tĩnh, nhưng không giấu được hoảng loạn đang trào dâng trong người. Cả căn phòng chìm trong im lặng. Bảo bối, em đang ở đâu?

- Hướng Nam.

Giọng Trình Ảnh nhỏ nhẹ nói. Tất cả đồng loạt quay về phía bà.

- Sao...?

- Tiểu thư đang ở một nơi nào đó, ở phía Nam.

Trình Ảnh nhắc lại

- Bà nói vậy... là ý gì?- Từ Thiên cau mày khó hiểu.

Trình Ảnh cúi đầu, xòe đôi bàn tay đang nắm chặt. Trên tay bà, viên đá nửa mặt trăng trong veo, sáng lấp lánh.

- Nhi cũng có một cái như vậy!- Huy ngạc nhiên nói.

- Cái này là của Dương Phu nhân.- Trình Ảnh khẽ gật đầu nói.

- Thì nó có liên quan gì?- Đức Kỳ mất bình tĩnh nói lớn.

- Nhìn lên bầu trời, 4 ngôi sao xung quanh mặt trăng, ngôi sao phía nam là sáng nhất. Nó rất giống như viên pha lê này.

Hạo Nguyên nhìn lên, im lặng hồi lâu rồi đứng dậy

- Ray, cậu định đi về phía nam thật sao?- Từ Thiên vội hỏi.

- Ủ.

- Nhưng chỉ với cái này, không thể tin được. Tất cả chỉ là sự dự đoán...

- Với linh cảm của một người mẹ.

Hạo Nguyên nói khẽ. Trình Ảnh mỉm cười. Đúng vậy! Dương Phu nhân yêu thương tiểu thư nhất. Bà sẽ luôn che chở, phù hộ cho tiểu thư, đúng không?

- Tôi đi với cậu.- Huy bước đến.

- Vậy tại tôi cũng không ở nhà đâu.

Đức Kỳ nói nhanh.

- Đúng vậy, có một chút hy vọng còn hơn không.

Từ Thiên đứng dậy nói.

Tất cả rời khỏi biệt thự, nhanh như 1 cơn gió.

~~~~ Tôi là dải phân cách " Thời gian"~~~~

- Dừng lại ở đây được rồi.

Huy nói. Trông ngực cậu đang đập rất nhanh. Chính là đang báo hiệu cho cậu biết chuyện gì sao?

- Nơi này thật đáng sợ.- Đức Kỳ nheo mắt.

- Và nguy hiểm nữa.- Từ Thiên bổ sung.

Trước mặt họ, một ngôi làng bị bỏ hoang từ lâu. Cảnh vật mang một vẻ âm u khó tả. Đây là các dấu tích còn sót lại sau một vụ tàn phá.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Đó Là Hoàng Tử Thì Tiểu Nha Đầu Cậu Là Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.